

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 7 / CIFEFF / 16.01.15

Doc. q:\d18\transcri\CIFEFF\07CIFEFF**.doc

Fitxer 1

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

X legislatura / Sisè període / 16 de gener de 2015

Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política

Presidència de David Fernández i Ramos

Sessió núm. 7

SESSIÓ NÚM. 7

La sessió s'obre a **. Presideix David Fernández i Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé i Roger Montañola i Busquets, pel G. P. de Convergència i Unió; Oriol Amorós i Capdevila i Sergi Sabrià i Benito, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Maurici Lucena i Betriu i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Josep Enric Millo i Rocher i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carlos Carrizosa Torres i José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez i Isabel Vallet Sánchez, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Carlos Jiménez Villarejo, exfiscal anticorrupció de la Fiscalia de l'Estat, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00884/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
2. Compareixença de Siscu Baiges, periodista, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00926/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
3. Compareixença de Jaume Reixac Riba, periodista, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00928/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
4. Compareixença de Félix Martínez, periodista, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00924/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.
5. Compareixença de Jordi Oliveres, periodista, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00925/10). Comissió d'Investigació sobre el Fraud i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política. Compareixença.

El president

Bon dia. Doncs, si els sembla, començarem aquesta sessió, malgrat falti un grup parlamentari. I, si els sembla, les qüestions prèvies, hi ha una petició d'ampliació de compareixences relatives al senyor Artur Mas i Gavarró, president de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Si els sembla, la sumarem a votació. I si els grups volen fer posicionament... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Aprofitaré el torn també breument perquè com la petició d'una nova compareixença suposa una alteració del pla de treball, crec també convenient posar en evidència que atesa la comunicació que ha fet el president de la Generalitat aquesta mateixa setmana, en relació a l'anticipació de les eleccions per al proper 27 de setembre, i tenint en compte que al pla de treball que tenia aprovat aquesta comissió hi han compareixences per aproximadament un any, com és previsible que no es puguin acabar els treballs de la comissió seguint aquest calendari, també aprofito per demanar la reconsideració del pla de treball, de manera que els treballs d'aquesta comissió poguessin acabar abans que no es convoquessin aquestes eleccions.

I la segona qüestió, que és la que demanem sotmetre a votació en el dia d'avui, és una nova petició de compareixença del president de la Generalitat, Artur Mas, en aquesta comissió d'investigació. Tots els arguments s'han exposat ja en diferents altres peticions de compareixença del mateix molt honorable Artur Mas durant. Les últimes setmanes han aparegut informacions que apuntarien que el senyor Artur Mas tenia coneixement –com a mínim tenia coneixement– d'algunes gestions que hauria fet l'exdiputat Oriol Pujol en relació a les deslocalitzacions de tres importants multinacionals japoneses de Catalunya. En un dels tres casos el senyor Artur Mas era el cap de l'oposició, però en els altres dos casos era ja president de la Generalitat. Per tant, consideràriem un argument addicional als anteriors per tal que es produís aquesta compareixença en aquesta comissió d'investigació.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Haurem de passar la paraula a la resta de grups. Respecte al posicionament, em sembla que tots hem fet la mateixa reflexió respecte, no?, al canvi de calendari electoral, i suposo que ens tocarà a tots fer una reflexió sobre l'acceleració, constricció, no?, d'aquesta comissió i de la seves tasques per poder..., a fi de bé arribar a bon port. Si volen després, quan acabi la sessió d'avui, ens podem trobar els portaveus i fer una primera reflexió amb aquest objectiu. En tot cas, passo la paraula a l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana, Oriol Amorós, per posicionar-se respecte a la presentació d'aquesta nova compareixença.

Oriol Amorós i March

Doncs sí. Per dir que coincidim amb la meitat de l'exposició del senyor Rodríguez. La primera meitat, és veritat que si hi ha una convocatòria electoral té ple sentit que reconsiderem el pla de treball. Seria molt bo que aquesta reconsideració del pla de treball s'intentés fer, i així ho intentarà el nostre grup, amb el màxim de consens, perquè com de tots és sabut, en l'inici d'aquesta comissió, en el primer pla de treball, en les compareixences que va haver-hi, no va haver-hi un consens en les primeres propostes que es varen votar, sinó que més aviat el que va haver-hi va ser la voluntat d'ometre algunes compareixences que ens semblen rellevants per conèixer què ha estat l'evasió fiscal i el frau fiscal, i la corrupció política sobretot, en el nostre país, i, per tant, és necessari conèixer què ha estat perquè deixi de ser així, no? Per tant, nosaltres sí que som partidaris que hi hagi aquesta revisió si es pot fer amb consens, i si no, no –i si no, no.

I pel que fa a la segona part i l'objecte de la votació, nosaltres ja hem explicat la nostra opinió diverses vegades, no ha canviat res des de l'última comissió al respecte, i la mantenim. És a dir, nosaltresensem que el president Mas ha de venir al Parlament, a la Comissió d'Afers Institucionals, a explicar la seva tasca, la responsabilitat de la seva tasca, o l'encàrrec que té d'aquest mateix Parlament i el compromís que ell va agafar amb aquest mateix Parlament de tirar endavant tota una sèrie de mesures de lluita contra la corrupció per la transparència i la regeneració democràtica, creiem que això ho ha de fer. Evidentment en aquesta compareixença tots els grups són ben lliures de preguntar sobre el que vulguin, com sempre, i, per tant, aquesta opció hi és. La funció de control sobre el president també es pot exercir en el Ple cada setmana, però no ens sembla que en una comissió d'investigació sigui el lloc adequat perquè vingui un president, quan allò que se li pot preguntar se li pot preguntar igualment a la Comissió d'Afers Institucionals o al Ple cada setmana.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Amorós. Pel Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. Nosaltres manifestaríem el nostre acord, en línies generals, amb el suggeriment que plantejava el Grup Parlamentari Popular. Nosaltres en el seu dia ja vam advertir que s'obria excessivament el focus amb multiplicitat de compareixences respecte a l'objectiu d'aquesta comissió, perquè érem conscients..., suposàvem quin podia ser el calendari polític electoral en què al final estem ficats, i, per tant, crec que caldrà reconsiderar el pla de treball, sempre que hi hagi consens entre tots els grups parlamentaris.

I respecte a la segona qüestió, nosaltres li donarem suport. Nosaltres ja després de la darrera votació a què es va procedir en aquesta mateixa comissió ja vam registrar una sol·licitud demanant a la Mesa del Parlament que sotmetés a consideració del Ple del Parlament aquesta compareixença del president si no la sol·licitava ell mateix. Veiem que ha passat pràcticament un mes i s'ha parlat de moltes coses en el país menys d'això, i el president segueix sense demanar aquesta compareixença voluntària. Per tant, esperem que la Mesa del Parlament tramiti aquesta sol·licitud. Avui li donarem suport, de totes maneres, a la petició que planteja el Grup Parlamentari Popular.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí, gràcies, president. La revisió del calendari segurament l'haurem de fer, però jo crec que l'element bàsic que hem de posar sobre la taula entenc jo que seria la màxima eficiència i la màxima funcionalitat, i no els avatars de les convocatòries electorals, si el que volem és fer una comissió d'investigació i no relacionar-ho directament amb els avatars electorals. Ho dic per la dita castellana de «vísteme despacio que tengo prisa». De vegades, si volem... Si l'objectiu nostre és acabar, potser no farem una bona comissió d'investigació, no ho sé. En tot cas, sí que cal revisar-ho, però revisem-ho una miqueta pensant en Kavafis i el seu viatge a Ítaca, que l'important sobretot era el viatge i no l'arribada, perquè en aquest Parlament també les conclusions tampoc acaben en res.

I respecte del tema de la compareixença del president Mas, nosaltres no volem que vingui el president Mas, nosaltres volem que vingui l'exconseller Mas, nosaltres volem que vingui el dofí de Jordi Pujol en els seus afers, i és per això que

el volem fer venir. Que el president s'expliqui sobre les seves apreciacions de present i de futur respecte de la corrupció, efectivament, ho pot fer a la Comissió d'Afers Institucionals, però tothom té un passat, tots tenim un passat, ell també. Jo crec que volem fer venir l'Artur Mas i Gavarró precisament per aquest passat, perquè probablement, amb tota probabilitat, té coneixement de coses que seran de moltíssima utilitat en aquesta comissió d'investigació. És per això que nosaltres ho votarem a favor.

Gràcies.

El president

Il·lustre diputada Carina Mejías, pel Grup de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Primer comentar que vinc en substitució dels meus companys titulars d'aquesta comissió, que avui no poden ser aquí. I dir-li que des del Grup Parlamentari de Ciutadans estem a favor d'aquesta revisió del calendari, perquè considerem que aquesta és una comissió important, i perquè des del principi vam demanar que aquesta comissió el que pretenia era arribar fins el final, per conèixer exactament què és el que havia passat, quines implicacions polítiques hi havia en l'enriquiment il·lícit de moltes persones vinculades a càrrecs públics durant els governs de Pujol, i, per tant, considerem que si hi ha una convocatòria electoral, això pot quedar en no res si no fem una revisió del calendari i accelerem aquestes compareixences per tenir unes conclusions que després, si ho considerem oportunes, podem portar a la fiscalia, per tal que s'acabin d'investigar. Per tant, nosaltres estem a favor d'aquesta revisió de calendari.

Com també votarem favorablement, i novament, com ho hem fet altres vegades, aquesta proposta, aquesta nova proposta de compareixença de l'actual president de la Generalitat, exconseller en cap dels governs de Jordi Pujol, i exconseller d'Economia dels governs de Jordi Pujol. I ho farem per una raó molt senzilla, i ja ho hem dit en reiterades ocasions: és perquè precisament aquesta condició d'exconseller en cap i d'exconseller d'Economia de governs on hi ha persones, moltes persones ja implicades i imputades per casos de corrupció vinculats a l'enriquiment il·lícit a través del cobrament de comissions il·legals per atribucions d'obra pública, a nosaltres ens sembla molt difícil que la persona que va ser

conseller en cap i conseller d'Economia d'un govern en què el president està imputat, i que a més a més en aquests dies la persona que va ser el seu secretari general, que va ser portaveu del seu grup parlamentari, també ha estat reiteradament imputat per diverses causes vinculades a les mateixes pràctiques, se'ns fa molt difícil creure que no tingués cap mena de coneixement del que estava passant en el període d'aquests governs –d'aquests governs– i que no tingués cap mena d'implicació en aquestes pràctiques. Si és així –si és així– si no tenia implicació en aquestes pràctiques, no entenem exactament quina és la raó per la qual no vol venir a donar aquestes explicacions. Que vingui, ho expliqui, i ja està, aquesta és una comissió d'investigació que busca precisament l'origen d'aquestes pràctiques, i qui hi va participar.

I per altra banda, si va estar implicat, més tard o més d'hora, ni que sigui a través de la convocatòria d'eleccions anticipades tres cops en cinc anys, evitarà que l'acció de la justícia arribi fins ell. Per tant, el que sí que li demanem és que d'una vegada per totes doni les explicacions oportunes, i dissipï si és així, l'ombra de sospita que permanentment li atribueix determinades vinculacions amb aquells governs, i, per tant, el que ha de fer és donar les explicacions oportunes. Considerem que aquesta és la comissió adequada.

Nosaltres reiterarem la necessitat que s'expliqui al Ple del Parlament, que és allà on s'han de donar les explicacions oportunes, però no descartem que, sigui en aquesta o sigui en una altra, vingui d'una vegada per totes a donar explicacions.

El president

Gràcies, senyora Mejías. Per la CUP, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, president, bon dia. Doncs sí, nosaltres estem oberts a parlar sobre el replantejament del pla de treball. Tampoc no sabem tant si la necessitat o la possibilitat farà que es tanqui o que s'acabin totes les compareixences abans de la contesa electoral, però en tot cas oberts a parlar-ho i a planificar-ho de nou.

I sobre la votació de la compareixença del president Mas, com hem fet totes les vegades que s'ha sotmès a votació, nosaltres hi votarem a favor. I ja hem explicat els motius, però en tot cas els reiterarem: són motius semblants als que han donat la resta de grups, que és precisament no que el president Mas es pugui explicar

d'una manera genèrica sobre la corrupció o les pràctiques de corrupció, o sobre l'evasió fiscal, sinó que és per preguntar-li sobre coses concretes que s'han donat, no només pel seu pas al capdavant de certs llocs, diguéssim, de molta responsabilitat en respectius governs, sinó al capdavant també d'un partit implicat en part, diguéssim, en certes pràctiques associades a la corrupció. Per tant, veiem imprescindible que comparegués.

Pensem que la resistència que s'està posant a què no comparegui li fa un flac favor, és a dir, finalment situa més ombres que llums sobre què és el que sap i fins on arriba el que sap. I de nou demanem que es reconsideri aquesta resistència a què pugui comparèixer el president, si és que no té res a amagar.

Gràcies.

El president

Finalment, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Dues qüestions, no? Es plantejava en una el replantejament del pla de treball. Jo crec que aquest és un tema que n'hem de parlar, és clar, i, per tant, en aquest sentit, per part nostra doncs parlem-ne i veiem com cal estructurar-ho, i si és possible, com apuntava el diputat Marc Vidal. Però apuntar també una altra cosa, no? Que contràriament al que molts deien i establien, i d'una forma intencionadament, el calendari electoral no talla de socarrell aquesta comissió sinó que la deixa treballar, i serà qüestió nostra el calendari que li posem, i, per tant, si la podem finalitzar i aquesta serà una voluntat de tots plegats, entenc, per part dels diputats.

Per una altra banda, respecte a la votació de la compareixença del president Mas en aquesta comissió, ja ho deia en l'anterior sessió: portem quatre sessions, quatre votacions. No ens reiterarem en el que hem dit en totes i cadascuna de les sessions, escoltin, ja ho deia en aquella ocasió, podem estar així fins el darrer dia. Vostès mateixos.

El president

Gràcies, senyora Borràs. Si els sembla, passem a la votació... Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Contradiccions, o per fins i tot demanar un aclariment, si correspon, al lletrat de la comissió. Jo entenc que per aplicació del reglament, davant d'una convocatòria electoral els treballs de la comissió queden «finiquitats», i no pot reiniciar-se la comissió si no és en la nova legislatura, i a través de, òbviament, les peticions corresponents i les votacions corresponents. Per tant, entenem que seria un mal favor que aquesta comissió pogués acabar sense haver pogut elaborar cap mena de conclusió.

El president

Efectivament, senyor Rodríguez. Tècnicament, quan es dissolgui la cambra queda dissolta aquesta comissió. Una altra cosa és que el consens dels partits polítics permetin reobrir-la en la nova legislatura, seguint les tasques prèvies però sense cap vinculació orgànica, ni tècnica ni jurídica.

Si els sembla, passem a la votació de la proposta del Partit Popular.

Vots a favor de la compareixença...

Fitxer 2

...del molt honorable president de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró?

Vots en contra?

Abstencions?

Cap.

Doncs, amb el vot ponderat, per 71 vots en contra i 52 a favor, queda rebutjada novament aquesta petició.

Compareixença

de Carlos Jiménez Villarejo, exfiscal anticorrupció de la Fiscalia de l'Estat (tram. 357-00884/10)

Ara sí que passem a l'ordre del dia ordinari i donem la més calorosa benvinguda al nostre compareixent d'avui, el Carlos Jiménez Villarejo, exfiscal anticorrupció de la Fiscalia de l'Estat.

Saben tots vostès que compareix com a testimoni, per tant, seguirem el mètode de pregunta-resposta de cada grup parlamentari, però prèviament li donarem la paraula al senyor Jiménez Villarejo, que abans en parlàvem, a punt de complir vuitanta anys d'una llarga trajectòria.

Senyor Villarejo, benvingut a aquesta casa novament.

Carlos Jiménez Villarejo (exfiscal anticorrupció de la Fiscalia de l'Estat)

Bon dia. Buenos días..., senyores i senyors diputats i diputades. Es un placer estar aquí esta mañana con ustedes, es un placer haber sido invitado a esta *comissió d'investigació*. Quiero expresar mi agradecimiento al Parlament como institución, al Pleno del Parlament; mi especial agradecimiento a la presidenta del Parlament, a la señora De Gispert, con la que tuve una especial relación e intensa relación cuando ella era *consellera de Justícia* y yo era fiscal jefe o fiscal superior de Cataluña, y naturalmente a ustedes, *diputats i diputades* de esta comisión, en la medida que han hecho posible mi presencia aquí. Y también, cómo no, mi agradecimiento al *president de la comissió*, al señor David Fernández, porque me parece que lo conozco hace años, ya hace tiempo y algunas cosas hemos hecho juntos, otras por separado, seguramente.

Pero, en todo caso, es un placer estar aquí y poder colaborar en la medida en que ustedes lo estimen pertinente en virtud de las preguntas que vayan formulando a lo largo del tiempo de que disponemos.

Yo quería, antes de que ustedes, por favor, empezaran a hacer las preguntas, hacer un recordatorio de algo que ocurrió hace mucho tiempo, seguramente ustedes, bueno, la mayoría de ustedes no lo conocen. Pero no es la primera vez que vengo a una comisión del Parlament de Cataluña: vine el 21 de octubre del 2005. Seguramente, algunos de los que están aquí ya estaban entonces aquí o no sé si estuvieron o no en aquella comisión, pero, bueno, ya estuve en aquella fecha. Era la Comissió d'Estudi del Procés de Mundialització de l'Economia i de les Repercussions en les Relacions Internacionals. Se llamaba [# 3.07] CEPME. Era el año 2005, el 21 de octubre, el año en que se celebró el foro de Porto Alegre.

Me van a perdonar que lea una de las conclusiones del foro de Porto Alegre que marcó un hito prácticamente en la lucha por una economía internacional más justa, más equitativa, más responsable, en definitiva, que decía así Porto Alegre: «Desmantelar progresivamente todas las formas de paraísos fiscales jurídicos y bancarios, que no son más que refugios de la criminalidad organizada, la corrupción y todo tipo de tráficos, fraudes y evasiones fiscales, operaciones delictivas de grandes empresas e incluso de gobiernos.» Eso se concluyó en Porto Alegre.

A partir de ahí, yo presenté un amplio texto –que debe constar en los archivos, lógicamente, del Parlament– sobre este tema en particular, en el que hablaba de las formas de abordar el tema de la justicia fiscal internacional y de las dificultades existentes entonces, y desgraciadamente, ahora, diez años después o casi diez años después: que era la desarmonización tributaria de los organismos estatales, cosa que es sabida; los paraísos fiscales, que forman parte de esa desarmonización, y el secreto bancario, que sigue siendo una realidad realmente tangible. Y que se comprobó de una forma muy factible en la Unión Europea cuando se aprobó la Directiva de la fiscalidad del ahorro del año 2003, en la que realmente se tuvo que reconocer en la propia Comisión Europea, en la propia Unión Europea que había obstáculos prácticamente insalvables, como era la permanencia de paraísos fiscales en el interior del propio espacio europeo, como era Luxemburgo, era Liechtenstein, etcétera, incluso Austria.

Por tanto, creo que esto vale la pena recordarlo, porque pensar que diez años después de esa fecha tenemos que convivir –ojalá no hubiera sido así, pero es la realidad y es así–, después de los llamamiento de Porto Alegre, después de los llamamientos desde todas las instancias internacionales e incluidos el G7, el G8, el G20 y todos los ges que se puedan añadir en los años sucesivos, como ha sido la última reunión de Brisbane, en Australia, en la que se abordó el tema del secreto bancario, por ejemplo, y los paraísos fiscales, pero particularmente el tema del secreto bancario. Cuando Gordon Brown, creo que era en el G20 del 2009, dijo: «la era del secreto bancario ha terminado», cuando era evidente que eso es falso, no ha terminado y lo sabemos perfectamente, pues, que tengamos que convivir con tres, cuatro..., no sé, tres causas penales contra ex o altos o ex altos dirigentes de Cataluña y sus familias directas, etcétera, tanto aquí en Barcelona como en la

Audiencia Nacional, realmente, pues, produce sobre todo tristeza. Pero sobre todo yo creo que más que tristeza una profunda indignación, porque es un tema sobre el que hay proclamaciones permanentes desde hace muchos años y, sin embargo, los estados, los gobiernos y sobre todo los estados y gobiernos estatales están haciendo caso omiso de forma repetida.

Nada más. Muchas gracias y estoy a la disposición de todos ustedes.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Villarejo. En primera instància té el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor Jiménez Villarejo, per ser amb nosaltres avui aquí. I jo li preguntaré coses de fa molts anys, perquè, com vostè sap, l'objecte d'aquesta comissió apareix l'interès a partir d'una confessió aquest 25 de juliol, però vostè ha estat fiscal en cap de Barcelona de l'any 87 al 2005..., al 1995, si no ho recordo malament, i després fiscal anticorrupció del 95 fins al 2003. Per tant, en un període en el qual alguns autors com Lluís Basset, per exemple, en la darrera obra *La vergonya*, diu que és on es produeix el gran creixement de la corrupció a l'entorn, doncs, del president Pujol, segons tesi d'aquest llibre, és un moment en què vostè és fiscal i que vostè és actiu en la fiscalia en la lluita contra la corrupció, i per tant, li faré preguntes de fa temps. Entendré perfectament que en algunes coses la memòria pot fallar, però, en tot cas, l'objectiu de la nostra intervenció és dir: «Escoltin, quin era el sistema que va produir aquests casos i com s'ha de canviar aquest sistema.»

La primera pregunta és: què li sembla la declaració del 25 de juliol? Li sembla creïble, li sembla coherent, li sembla que allò que s'explica, doncs, pot respondre a la veritat?

(Veus de fons.)

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón, perdón, es pregunta-respuesta. Perdonen que me adapte al sistema.

Vamos a ver, yo la declaración del 25 de julio, como pueden comprender, a todos nos sorprendió, si se refiere a la declaración del *expresident* de la Generalitat;

naturalmente, una declaración autoinculpatoria, puesto que reconocía que había estado defraudando a la hacienda pública durante, pues, prácticamente treinta y..., desde el año 80, pues, treintaicuatro años prácticamente.

Aparte del efecto sorpresa que tuvo, yo pienso que tiene una explicación a mi juicio relacionada con los procesos o sobre todo con un proceso que estaba en marcha en el juzgado central número 5 de la Audiencia Nacional contra su hijo Jordi Pujol Ferrusola. Tengo que reconocer que para esas fechas, es decir, antes del 25 de julio, yo había recabado certificaciones de registros mercantiles diversos del conjunto del Estado, entre ellos, de Barcelona en particular, y fueron los que afectaban, naturalmente, a Jordi Pujol Ferrusola, y fueron remitidos al juzgado central número 5 de la Audiencia Nacional. Por tanto, había ese procedimiento que estaba en marcha y que revelaba anomalías graves en el funcionamiento de las sociedades mercantiles en las que Jordi Pujol Ferrusola estaba relacionado, ya sea como socio, ya fuera como administrador.

Si eso tuvo algún eco, alguna influencia, no lo sé. Lo que sí es cierto es que yo mucho antes de esa fecha, el 30 de abril del año 2013, había denunciado ante la Fiscalía Anticorrupción diferentes actividades relacionadas con Jordi Pujol Ferrusola y su actividad mercantil o societaria y también relacionadas con actividades mercantiles y/o societarias de Oleguer Pujol Ferrusola. Denuncias, porque es el término que hay que emplear, de como particulares se pueden y deben hacer, como decía en el enjuiciamiento criminal, porque el particular puede ser un buen auxiliar del Estado. En ese sentido, yo lo hacía, evidentemente, como particular. Quizá transcurrieron por la Fiscalía Anticorrupción, yo creo que con poca participación por parte de ellos en la averiguación de los hechos, pero que finalmente fueron a parar a juzgados como el central 5 de Madrid y otros en los que realmente dieron lugar al conocimiento de hechos que hasta esa fecha posiblemente se desconocían.

Todo ello, insisto, a partir de documentación estrictamente oficial, porque eran certificaciones de los registros mercantiles de Barcelona, Tarragona, Bilbao, Madrid, Las Palmas y Melilla. Por tanto, era un conjunto amplísimo de certificaciones que fueron puestas en manos de la Fiscalía Anticorrupción, como digo, el 30 de abril del 2013, y que luego terminaron aterrizando en otras instancias jurisdiccionales, entre ellas, el central 5 de...

Que esto pudiera tener influencia en la declaración que finalmente hace el *expresident* el 25 de julio puede ser. Pero hay otro dato objetivo –creo que consta ya en la causa que se instruye en el juzgado 31, si no me equivoco, de Barcelona, contra el conjunto de la familia de Jordi Pujol–: consta en esas diligencias que se están practicando –no recuerdo el número– una regularización tributaria practicada –en la fecha podría equivocarme, pero es a mediados de julio– de Marta Ferrusola y de tres de sus hijos: Mireia, Pere y Marta, puede ser, no lo recuerdo –tres de sus hijos, los tres que están citados dentro de unos días como imputados en ese juzgado número 31 de Barcelona–, en la que ellos regularizaron una cantidad superior a los 3 millones de euros.

Eso lo sé porque ha aparecido en los medios, pero sobre todo porque he tenido ocasión de tener acceso en algún momento, por diferentes vías, porque hoy día, pues, gracias a las nuevas tecnologías se pueden llegar a conocer dictámenes que obran en las causas que se dictaminan por las partes, y consta esa regularización practicada a mediados de julio, pues, de 3 millones. Creo que en total fueron 3.200.000 euros lo que se regularizó por la esposa del *expresident* y tres de sus hijos, que era una cantidad relevante. Lo cual suponía realmente tener conciencia de que algo estaba ocurriendo en el entorno familiar y en el entorno sobre todo de la investigación y persecución del fraude para que él se viera abocado a hacer esa declaración el 25 de julio, supongo yo, ¿eh? Pero es una suposición, como podrá imaginar, porque yo no tengo constancia oficial de eso.

Oriol Amorós i March

I en aquestes certificacions de registres mercantils, quines irregularitats hi va trobar vostè?

Carlos Jiménez Villarejo

Pues, hombre, había algunas que eran irrelevantes, algunas certificaciones que no contenían contenido relevante, pero había algunas certificaciones que eran importantes, relacionadas con las sociedades de Jordi Pujol Ferrusola y creo que de su ex esposa, Mercè Gironès Riera, ¿eh? Que era a diciembre de 2012, una serie de operaciones que se producen entre varias sociedades en las que aparecía que se había invertido –invertido, si esta es la palabra– una cantidad superior a lo...

Fitxer 03

...[a los] 10 millones de euros, no recuerdo si eran doce o eran quince, pero una cantidad superior a diez millones de euros. Por una parte. Y luego las certificaciones de otro origen complementadas con otras informaciones oficiales, que también se pudieron constatar por interpelaciones parlamentarias hechas por el diputado Gaspar Llamazares en el Congreso de Diputados, relacionadas con la compra por Oleguer Pujol en Melilla de unos terrenos del Ministerio de Defensa donde había estado instalado el llamado Cuartel de Valenzuela, por el que se abonaron una cantidad superior a 15 millones de euros. Eso, insisto, consta claramente en la interpelación parlamentaria que en su día hizo Gaspar Llamazares en el Congreso de Diputados, y su esclarecimiento definitivo la verdad es que no he tenido ocasión de conocerla, pero hay fuentes oficiales, insisto.

Oriol Amorós i March

Vostè ha estat fiscal anticorrupció i ara ens acaba de dir que aquesta informació que va portar a la Fiscalia Anticorrupció té la sensació que no va ser atesa amb tota la diligència, m'ha semblat entendre, que al final vostè ha hagut de buscar la manera d'arribar a l'Audiència Nacional perquè a la Fiscalia Anticorrupció no li van fer gaire cas. És així o és una interpretació meva això?

Carlos Jiménez Villarejo

No, no, es así. Gracias por su precisión. Yo insisto, la declaración la formulé, la denuncia la formulé en mi condición de particular, e insisto, citaba el apartado de la exposición de motivos de la Ley de enjuiciamiento criminal en la que estimula a los particulares a colaborar con la Administración de Justicia en el esclarecimiento de los delitos. Por tanto, eso fue lo que hice y lo que, por otra parte, como fiscal he hecho toda mi vida, pero en ese caso lo hice como particular. Realmente no hubo respuesta a lo largo de los meses posteriores, pese a lo cual hubo una llamada telefónica del entonces, bueno, que sigue siendo actualmente fiscal jefe de la Fiscalía Anticorrupción, expresando su agradecimiento a la denuncia que yo había formulado y de alguna manera no solamente acusaba recibo por escrito sino personalmente y telefónicamente.

Luego hubo un gran silencio que duró hasta diciembre de ese año en el que yo reiteré por escrito pues qué ocurría, ya habían transcurrido los seis meses que el Estatuto del Ministerio Fiscal fija, primer plazo, porque hay dos plazos, pero el primero son de seis meses para llevar a cabo las diligencias de investigación, habían transcurrido los seis meses, y yo me dirigí a la Fiscalía pidiendo aclaraciones y se me contestó por escrito brevemente, creo que fue por la teniente fiscal, diciendo que, bueno, que no había encontrado indicios de delito o algo de este tema, aproximadamente, ¿eh? Fue por lo que me llevó a transmitir y trasladar estas denuncias a los respectivos juzgados de instrucción.

Oriol Amorós i March

Té una opinió per quin motiu la Fiscalia Anticorrupció en aquest moment no ha posat tot l'interès possible a resoldre aquest cas?

Carlos Jiménez Villarejo

Lo desconozco totalmente porque en ese momento yo no lo puedo saber, evidentemente tampoco se me ha permitido, ni tienen porque hacerlo, pero yo lo que sí puedo decir es que en aquella fecha la causa contra Jordi Pujol Ferrusola en el Juzgado Central 5 estaba en trámite porque incluso uno de los fundamentos del escrito que yo presenté ante la Fiscalía Anticorrupción tenía su fundamento, su primer fundamento era un auto que había dictado exactamente en abril de 2013 el juez Ruz en el que se dirigían unas comisiones rogatorias a Suiza y Andorra pidiendo antecedentes y datos bancarios sobre la actividad societaria de Jordi Pujol Ferrusola. Ese era el fundamento que yo utilizaba, un auto del propio juez Ruz, que yo creo que era de abril de 2013, es decir, de unos días antes o unas semanas antes de la fecha en que yo formulé la denuncia. Por tanto, sí que había antecedentes de esas investigaciones. Las razones por lo cual la Fiscalía no practicó ninguna diligencia lo ignoro.

Oriol Amorós i March

Jo li feia aquesta pregunta perquè jo li volia preguntar sobre aquesta mateixa qüestió molts anys abans, vostè avui ens ha obert la possibilitat de parlar de més recent, perquè em sembla que és una qüestió central, no?, la relació entre poder polític i poder judicial en la qual vostè s'ha vist al mig i vostè crec que ens podrà aportar llum. El primer cas sonat és el de Banca Catalana, òbviament. Va ser fa

poc dies aquí el senyor Mena, ens deia, doncs, que la veritat judicial no ha estat establerta, en aquest cas, més enllà de l'escrit que van fer els mateixos fiscals que mai va estar contradit. I atesa la dificultat de creure que l'herència és l'origen dels dipòsits d'Andorra vostè creu que en alguna... El senyor Mena va dir que vostès havien demostrat en el seu escrit de fiscals que hi havia hagut buidatge patrimonial per part dels directius de Banca Catalana i en alguna operació d'aquest possible buidatge patrimonial vostè creu que ha estat l'origen de la fortuna d'Andorra?

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver. En primer lugar quiero manifestar, porque creo que es la expresión de nuestra relación de amistad y de compañeros fieles durante nuestra vida, que suscribo plenamente todo lo que dijo Don José María Mena aquí hace unos días, en su integridad, por tanto. En segundo lugar quiero decir que nosotros, cuando usted dice que nosotros encontramos indicios o datos de un vaciamiento patrimonial de Banca Catalana nosotros lo encontramos porque primero practicamos la investigación pertinente a partir de los datos ofrecidos por los informes del Banco de España, por tanto, nosotros en ese sentido somos tributarios de la información que facilitó el Banco de España, que era absolutamente clara y precisa, y que él hablaba de desequilibrios patrimoniales muy importantes de Banca Catalana ya en la fase previa o inmediatamente anterior a la formulación de la querrela en mayo de 1984, por tanto, se hablaba de un desequilibrio patrimonial, creo que era de 19.000 millones de pesetas, naturalmente de la época. Por tanto, ese era el dato objetivo que resultaba de las actuaciones del Banco de España y de las comprobaciones e investigaciones que se practicaron durante la instrucción de la causa a lo largo de dos años.

A partir de ahí la relación que pudiera haber entre los beneficios, en todo caso ilícitos, obtenidos a lo largo de la administración de Banca Catalana y la declaración hecha el 25 de julio yo no puedo ni afirmar ni negar nada porque no estoy en condiciones de hacerlo ni tengo ningún elemento que me permita llegar a ninguna conclusión. Lo que sí yo quiero recalcar, porque creo que es importante hacerlo, es que a mí cuando la Audiencia Territorial de Barcelona en pleno, por treinta y tres votos frente a ocho, que eran los votos minoritarios, a favor del procesamiento de Jordi Pujol y del resto de los querrelados, yo creo que había algo muy importante que parece que se ha olvidado, y es que entonces estaba vigente

la Ley de sociedades anónimas, Banca Catalana era una sociedad anónima como entidad bancaria que era, y en la Ley de sociedades anónimas hay una, había, ya no lo hay, había un artículo, artículo creo que 79, que hablaba de la responsabilidad de los administradores ante la propia sociedad que administraba, ante los acreedores y ante los accionistas cuando hubieran ejercido sus facultades, creo que dice textualmente el artículo 79 de la Ley de sociedades anónimas del 51, «por malicia, abuso de facultades o negligencia grave», son los términos que utiliza la Ley de sociedades anónimas.

Yo pienso que las conductas que llevaron a la quiebra de Banca Catalana, que es la palabra que se debe emplear, fueron consecuencia de conductas, si se pueden encajar más que en el último apartado en los dos primeros apartados, malicia y abuso de facultades que condujeron al desequilibrio patrimonial, al vaciamiento patrimonial y a la quiebra y ruina, en definitiva, de Banca Catalana, que tuvo que ser, por cierto, salvada con recursos públicos, como se ha hecho recientemente, con las famosas cajas de ahorro españolas, que según no recuerdo mal creo que llegaron a ser 125.000 millones de pesetas lo que hubo que colocar en Banca Catalana para reflotar la entidad del vaciamiento patrimonial que se había producido, en parte por las actividades ilícitas de sus administradores, y en parte por la retirada de fondos masiva que hicieron sus clientes cuando se tuvo noticia pública ya de la crisis de la entidad, en la que, como sabe todo el mundo, y creo que se explicó también el día de la comparecencia del señor Mena, hubo unas retiradas masivas de fondos que alcanzaron muchos miles de millones de pesetas por parte de los cliente de la entidad.

Oriol Amorós i March

Per part de diversos autors s'estableix el cas Banca Catalana com un abans i un després del sentiment d'impunitat o de la facilitat o de la creació d'un entorn favorable a la corrupció. Suposo que vostè comparteix aquest punt de vista, o no, no ho sé, li pregunto, si creu que allò va marcar, doncs, la sensació d'impunitat, la sensació que no passava res. I em preocupa molt l'establir la relació entre poder polític i justícia, en aquest cas, per després veure en els casos que vindran més endavant. Clar, s'ha dit «alguns dels magistrats no van ni llegir l'escrit dels fiscals». Hem llegit també del periodista Rafa Burgos, que potser és avui aquí a la sala, que l'advocat de Pujol, Piqué Vidal, tenia dos pisos al carrer Enric Granados,

els inquilins dels quals eren magistrats d'aquells trenta tres que varen fer aquesta votació, no? Per tant, clar, vostè creu que Pujol tenia el poder en aquell moment de condicionar el vot dels trenta-tres magistrats que varen votar en contra? Vostè creu que la qüestió política, la interferència política va ser clau en la resolució d'aquell cas?

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, yo pienso que, sin perjuicio de que ser cierto, porque además ya lo expuso así el señor Mena, sobre la realidad de que se prepararon por parte del instructor de la causa, señor Legea,[#] copias de todo el sumario a disposición de los magistrados que integraban el pleno de la Audiencia Territorial y que se sabe, porque es un hecho notorio y público que se supo desde el principio, que una gran mayoría de magistrados ni siquiera habían pasado a recoger las copias correspondientes para tener noticias de en qué consistía la querella, la instrucción y las conclusiones de esa instrucción. Por tanto, eso es un hecho objetivo que poco se puede discutir.

La respuesta es doble, es decir, cómo es posible que un magistrado al que tiene que resolver un tema de tanta transcendencia como es la posibilidad de procesar – estábamos hablando de procesamientos en aquel momento, no de otra cosa, de procesamiento, por tanto, no era el fin de la investigación, era un paso capital en el proceso pero no era el fin de la investigación, de procesar al que entonces era ya presidente de la Generalitat– ni siquiera tuvieran la más mínima, ni remota curiosidad de saber en qué había consistido el proceso sobre el que tenían de pronunciarse o a favor o en contra, ya me parece de una gravedad extraordinaria. Eso es un hecho constatable, no es una presunción, es un hecho constatable.

En segundo lugar yo creo que la decisión tomada mayoritariamente por parte de la mayoría de los magistrados, de los treinta y tres magistrados, a favor de la exculpación del entonces *president* de la Generalitat, los querellados desde luego quedaron en segundo plano, como es natural, yo creo que no puede sino explicarse desde la perspectiva de una actitud comprensiva hacia la actividad delictiva desarrollada desde el poder político, de lo contrario no se puede explicar. Es decir, como he dicho antes, entonces regía la Ley de sociedades anónimas, la Ley de anónimas regulaba muy bien la responsabilidad de los administradores de cualquier sociedad anónima, entre ellas Banca Catalana, como es natural, y, por

otra parte, entonces, con fecha, en un decreto, el Decreto 530/73, ya establecía un plan general de contabilidad y fijaba, por tanto, cómo se debía desarrollar la contabilidad en cualquier sociedad anónima, incluida la actividad bancaria. Plan general de contabilidad que fue absolutamente desconocido, ¿eh?, e incumplido por los administradores de Banca Catalana y, en particular, por aquellos que tuvieron una responsabilidad ejecutiva, como fue en el período 74-77, el propio Jordi Pujol, y el resto de los querellados, siendo secretario del Consejo de Administración prácticamente todo el tiempo Francesc Cabana, como es sabido.

Yo cuando he tenido ocasión de valorar todo eso he pensado que la creación de la llamada caja B, la creación de las veintisiete sociedades instrumentales, etcétera, lleva al tribunal a la [#] de Barcelona a una conclusión que me parece insólita, y es que habla de una desagregación contable, es la expresión que utiliza, y justifica que, bueno, era una persona jurídica única, como es Banca Catalana, como era Banca Catalana, una desagregación contable no tiene mayor trascendencia puesto que es una forma, en definitiva, de llevar la contabilidad. En primer lugar eso incumplía el plan general de contabilidad vigente en aquella época, que era del año 73, al que estaban obligados a cumplir fielmente para que hubiera una relación de imagen fiel de patrimonio en los resultados contables, en la cuenta de resultados, etcétera. Y luego, por otra parte, había otro dato complementario a este y es que, como he dicho antes,...

Fitxer 04

...había una ley de sociedades anónimas que imponía unas obligaciones a los administradores que fueron incumplidas. Nada de todo eso valoró la Audiencia Territorial de Barcelona. Es más, como se refiere a la caja B, tiene yo creo que la osadía de decir que se trata de una «desagregación contable» –entrecomillado, ¿eh?, una «desagregación contable». Eso, dicho así, es una especie de media verdad que al final es mentira. ¿Por qué? Porque una desagregación contable es perfectamente legítima en el marco de una sociedad en la que se quiera llevar la contabilidad de una determinada manera, siempre que la desagregación contable no consista en ocultar parte de la contabilidad a los accionistas y a la autoridad

monetaria, que en aquel momento era el Banco de España, que es lo que realmente ocurrió, porque realmente parte de esa contabilidad estaba oculta y por tanto era desconocida por el Banco de España y por los accionistas.

En ese sentido, entiendo que sólo desde una perspectiva de favorecimiento, ¿eh?, de las conductas delictivas que eran objeto primero de la querrela y luego del escrito de solicitud de procesamiento, tanto de 30 de junio como de 30 de octubre, que fueron dos escritos del ministerio fiscal, de petición de procesamiento el primero y el segundo de ampliación, que fue de 30 de octubre del 86..., quedaba patente, quedaba claro que había una contabilidad oficial y que había una contabilidad oculta, en la que se traducían la actividad económica llevada a cabo a través de la caja B y de las sociedades instrumentales. Y eso, por otra parte, no lo ha discutido nadie ni lo discutió el propio tribunal, que tampoco lo negó, sino que lo aceptó, pero se limitó a justificar esa conducta.

Yo creo que en ese momento ya había razones suficientes... No estábamos hablando de los años diez ni los años veinte, estábamos hablando ya de los años ochenta y pico, con una democracia, hombre, todavía frágil –creo que todavía lo sigue siendo, pero bueno, una democracia entonces muy frágil–, pero que, en fin, había ya leyes y disposiciones que permitían controlar perfectamente desde el punto de vista económico si una sociedad funcionaba en el marco de la legalidad o contra ella, ¿eh? Y en este caso la actividad de los administradores, incluido el *president* de la Generalitat, Jordi Pujol, en su responsabilidad como administrador de Banca Catalana, era evidentemente una actividad que se estableció contra la legalidad vigente entonces y que produjo perjuicios graves, no solamente a los accionistas por la pérdida de valor de sus acciones, sino a las arcas públicas por la necesidad que hubo de reflotar la entidad a través, como he dicho antes, de cantidades importantes de dinero, que naturalmente quebrantaron el patrimonio público para tener que resolver la quiebra que habían generado ellos con su comportamiento ilícito.

Por tanto, yo pienso que esos magistrados que dictaron ese auto sabían perfectamente lo que hacían; incluso aquellos que no se leyeron los autos, que tenían que haberse leído, expresaron una auténtica falta de responsabilidad. Y yo creo que hicieron una interpretación deliberadamente favorable a los querrelados, en este caso aquellos que eran objeto de la petición de procesamiento,

conscientes de que el comportamiento de ellos como administradores de esa entidad, Banca Catalana Sociedad Anónima, era contrario a la ley, aparte de contrario a la ética, pero sobre todo contrario a la ley vigente, y que solo se podía hacer esa actividad..., eran conscientes de que estaba causando un perjuicio a la entidad, como así se demostró, y sobre todo un perjuicio a los accionistas o depositantes, que retiraron precipitadamente sus fondos de esa entidad antes de perderlo todo. Yo creo que era difícil pensar que la audiencia fuera ajena al conocimiento de que había un contenido..., no digo que hubiera una razón política expresa, pero había razones políticas tácitas de, bueno, justificar determinadas conductas delictivas cuando provenían de ámbitos del poder, como era en este caso el poder autonómico de Cataluña, a parte de otras ventajas que pudieran haber obtenido otros magistrados, que ciertamente parece que era cierto pero que yo no conozco con detalle; por lo tanto, no las puedo ni afirmar ni ratificar.

Pero lo que sí es cierto es que la Audiencia de Barcelona era perfectamente consciente de que aquella conducta era contraria a la legalidad vigente, era contraria a la responsabilidad que los administradores tenían de obrar de forma leal al servicio de sus accionistas, de los depositantes, de los clientes en definitiva, y que, pese a todo, lo justificaron todo en nombre de intereses que solo se pueden explicar desde una cierta complicidad objetiva con las conductas delictivas que estaban justificando ellos mediante su resolución favorable.

Oriol Amorós i March

I per què no ho van recórrer?

Carlos Jiménez Villarejo

¿Qué?

Oriol Amorós i March

I per què no ho van recórrer? I per què no ho van denunciar? Perquè aquesta actitud dels jutges, tal com vostè la descriu, és una prevaricació clara, no? Per què no la varen denunciar, aquesta prevaricació? Per què no es va denunciar en aquest moment? O per què vostès no ho van recórrer, això?

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón, nosotros preparamos un recurso de súplica ante la resolución desfavorable de la Audiencia Territorial de Barcelona, un recurso de súplica muy fundado, que tuvimos la pretensión de presentar porque era la única instancia que cabía, el único recurso que cabía ante una resolución del Pleno de la Audiencia Territorial de Barcelona. Pero ese recurso de súplica, como ya explicó muy bien el señor Mena aquí en su comparecencia anterior, fue rechazado por el fiscal general del Estado. Y naturalmente nosotros, en virtud del principio de jerarquía, tuvimos que desistir de llevarlo a cabo y de presentarlo, sin perjuicio de haber planteado nuestro disenso en la forma que el Estatuto del ministerio fiscal permitía en aquella fecha, ¿eh? Si ni siquiera se nos permitía plantear un recurso de súplica, pretender que hubiéramos ejercido la acción penal por prevaricación contra el Pleno de la Audiencia Territorial..., francamente, hay que situarse en aquel momento, ¿eh? Pero si ni siquiera se nos consentía o se nos permitía disentir a través de las vías procesales permitidas por la Ley de enjuiciamiento criminal, como era el recurso de súplica, pensar que nosotros estábamos en condiciones de plantear una querrela por prevaricación contra treinta y tres magistrados de la Audiencia Territorial de Barcelona, francamente, creo que cualquiera de los que están aquí sentados puede comprender que eso era prácticamente imposible.

Oriol Amorós i March

Jo li ho he dit perquè *a posteriori* se li ha preguntat si aquesta conducta podia haver estat prevadicatora y vostè en alguna entrevista ha dit que podria haver-ho estat. Per això li ho pregunto.

L'altra qüestió, de la relació poder polític i..., vostè l'ha denunciat molt. Vostè ha denunciat molt que els fiscals generals de l'Estat, especialment del PSOE, també del PP, li han impedit treballar a vegades en casos de corrupció. Un dels casos és, per exemple, l'inici del cas Prenafeta, que comença amb una denúncia d'un grup d'advocats i de la CNT, i vostès, fiscalia, que havien fet un esbós de querrela, havien fet un primer esborrany de querrela, ho deixen, amb pressions del fiscal general. Hi ha un conflicte entre vostè i el fiscal general. Vostè acaba dient públicament, no?, que li sembla bé, però ho acaben deixant i ho transmeten al Jutjat número 26.

Carlos Jiménez Villarejo

No, perdón. Vamos a ver, ante el conocimiento público de la infracción de las leyes de incompatibilidades vigentes en la época entre el cargo de secretario general de la Presidencia de la Generalitat de Lluís Prenafeta y su condición de consejero de Iberia de Seguros, ¿eh?, que ese era el núcleo de la incompatibilidad, nosotros planteamos el ejercicio de una acción penal contra Lluís Prenafeta. Una vez planteado formalmente el ejercicio de la acción penal ante el fiscal general, el fiscal general prohibió –no me gusta personalizar en estos casos–, me prohibió, puesto que yo era el fiscal jefe, el ejercicio de la acción penal contra Lluís Prenafeta. Y por tanto no tuvimos más remedio, sin perjuicio de lo que ya sabíamos, aceptar, en virtud del principio de jerarquía, estas diferencias.

Tengo que decir que posteriormente la causa, en virtud de una denuncia presentada –yo creo que era por un grupo de accionistas de Iberia de Seguros, no sé si también había abogados, no lo recuerdo–, eso llegó al Juzgado de Instrucción número 26, que era en aquel momento..., del cual era titular Pascual Estivill, persona conocida, ¿eh? Y el abogado de Prenafeta era Joan Piqué Vidal, con lo cual el panorama realmente era el que todos luego hemos sabido. Es decir, han sido dos personas posteriormente, al cabo de los años, condenadas por delitos graves de corrupción, o al menos el primero, Pascual Estivill, no sé si Piqué Vidal también pasó en prisión un largo periodo de tiempo, primero en prisión preventiva, luego en prisión cumpliendo la pena.

Naturalmente, el caso fue archivado, ¿eh? Pero yo creo que fue un primer ejemplo, posterior a Banca Catalana, de cómo la Fiscalía General del Estado... Y yo diría que entonces..., siempre he pensado que entre los fiscales generales del Estado y el Gobierno, si no hay la relación que había durante la dictadura..., que la dictadura..., sí que decía expresamente aquí el viejo Estatuto del Ministerio Fiscal que el fiscal general del Estado era prácticamente un órgano del Gobierno, dependiente del Gobierno, o debía obediencia al Gobierno. Eso cambió con el estatuto democrático de 1981, en el que ya se estableció que tenía una autonomía funcional, etcétera. Pero todos hemos sabido que, por más que digan las leyes, un cargo que es nombrado por los gobiernos respectivos, por más que establezca una serie de garantías, de comparecencia ante el Consejo del Poder Judicial, comparecencia ante una comisión del Congreso de Diputados, etcétera..., todos sabemos que ahí hay una relación fáctica muy estrecha, que en la práctica ha sido

siempre o casi siempre –lo digo porque hay algunas excepciones que hay que salvar– de subordinación. Y esto generó, pues, que realmente en el caso de Lluís Prenafeta esa relación funcionó y el Gobierno del PSOE, con la colaboración posterior de Pascual Estivill y su asesor, Piqué Vidal, terminara siendo archivado, cuando realmente debía haber abierto un proceso o un juicio y que el tribunal competente hubiera resuelto lo que era justo, ¿eh?

Oriol Amorós i March

La veritat és que el cas que vostè explica es de gran interès per diversos motius, no? Una primera qüestió, que possiblement vostè tindria aquest dubte. Diu: «Jo he vist un cas de corrupció; el fiscal general m'impedeix o em prohibeix investigar-lo.» Segur que això a vostè li generaria conflictes ètics d'algun tipus i en algun moment potser fins i tot degué pensar: «Doncs, potser que plegui», no? Perquè si vostè està encarregat de lluitar contra la corrupció i el fiscal general veu un cas i li ho prohibeix, m'imagino que hi hauria aquest conflicte. En aquell moment també aquest cas va lligat a un moment en què el PSOE necessita els vots de Convergència per una qüestió de confiança i hi ha una aproximació –i el periodista José Antich ho explica, no?– entre PSOE i Convergència en aquell moment, per casos de corrupció que uns i altres tenen, i que es protegeixen mútuament, no?

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón...

Oriol Amorós i March

I vostè..., acabo, acabo, perquè si no el president no em deixarà tornar a obrir la boca. Aprofito l'embranchida. I vostè aquí..., hem introduït el personatge, un dels personatges, segurament el cas de corrupció judicial més bèstia que hi ha hagut i més inimaginat, que és el cas Estivill. I aquí li he de fer una pregunta perquè, clar, és veritat que vist *a posteriori* tot és molt més fàcil de dir, no? Però, clar, hi havien indicis, hi havien coses, no? És a dir, van haver-hi dos jutges que van obrir processos contra el senyor Estivill i que es varen desestimar. Una d'aquestes jutgesses fins i tot va ser inhabilitada, tinc entès. Un altre jutge, el senyor Ramon Macià, que va estar substituint el jutge Pascual Estivill en un període de vacances, després va ser vilipendiat –fins i tot els fills de Pascual Estivill el varen denunciar per tonteries, etcètera–, va ser maltractat. Fins i tot quan es nomena membre del

Consell General del Poder Judicial, he llegit –confirmi-m’ho vostè– que en aquell moment vostè ja estava treballant pensant en alguna cosa, 2004, respecte al senyor Pascual Estivill. I un dels motius que es dóna –això llegit, eh?, per tant, testimoni directe..., jo en aquella època no estava al cas d’això– per què al Consell General del Poder Judicial és: «Cossa amunt; traguem-lo d’aquí.» És a dir, hi havia consciència que aquest senyor era un problema de totes totes. Hi havia advocats que n’havien denunciat les pràctiques, hi havia polítics que havien viscut en primera persona la crueltat amb familiars morts –cas Maragall. És a dir, hi havia moltes coses al voltant. Dos jutges que el denunciaven. I en canvi des del mateix sistema judicial, la mateixa fiscalia, no se l’acusa. I, clar, en els procediments aquests tan irregulars que feia Pascual Estivill, hi havia un fiscal allà, un fiscal que deuria estar a les seves ordres. Llavors, resulta sorprenent que aquest home actua d’una manera tan vistosament salvatge...

Fitxer 7cifef5

i corrupte durant sis anys i, al final, són dos particulars els que posen la denúncia. Com és que no va actuar la Fiscalia.

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, cuando usted emplea el término «vistosamente», me permito disentir de la expresión que usted utiliza porque no era tan vistoso, es decir, yo, cuando he tenido conocimiento de hechos de naturaleza delictiva procedente de cualquier ámbito...

Oriol Amorós i March

Perdoni que l’interrompi. Dos jutges obren procediments i denúncies d’advocats. Fins i tot, hi ha una sentència del Constitucional que parla d’un cas que s’obre el 2003 d’advocats –i la sentència és favorable a l’advocat–, lesionats drets bàsics. La denúncia es produeix el 1993; la sentència es produeix més tard, el 1996, evidentment.

Carlos Jiménez Villarejo

No. Yo quiero decir que, cuando usted habla de... ha empleado el término «vistosamente» o da la impresión de que todos éramos concedores de las irregularidades que cometía Pascual Estevill en el Juzgado de Instrucción número 26 tampoco es tan cierto, es decir, había actividades que era difícil que se pudieran llegar a conocer, si no se tenía unos conocimientos que en aquel momento, al menos, nosotros no llegamos a tener, puesto que yo intención de favorecer a nadie que haya tenido ningún contacto con la corrupción jamás he tenido. Es más, he tenido una actitud contraria, no solamente lo demuestra el caso Prenafeta, sino le demuestra el caso Cari, al que usted no se ha referido, pero, en el caso Cari hubo, en fin, una implicación generalizada de *consellers* de la Generalitat en ser beneficiarios de los avales Cari y, por tanto, de beneficios económicos públicos, de las arcas públicas de la Generalitat, en los cuales se intentó reaccionar y actuar contra ellos a través de la correspondiente querrela perfectamente formulada y perfectamente fundamentada, aprobada, incluso, en Junta de Fiscalía –nunca me olvidaré–, en la que estaban implicados como ocho o nueve *consellers*, entre los cuales estaba Alavedra, como es natural, y hubo una oposición, mejor dicho, hubo otra prohibición frontal del fiscal general del Estado de la época de que esa querrela prosperase y, por tanto, cerró el camino a la investigación de ese caso de corrupción.

Pero, por tanto, cuando habla usted de Pascual Estevill, yo pienso que si yo hubiera tenido conocimiento de esas irregularidades que a usted le parecen tan evidentes hubiera reaccionado a tiempo y en la forma adecuada. Por tanto, si no lo hice es porque no tuve conocimiento formal, claro y directo de esas irregularidades, por más que fuera una persona realmente conflictiva en la forma de actuar, en la forma de interrogar, es decir, hay datos que están explicados en alguna de las obras que recientemente se han publicado sobre Jordi Pujol, en la que explican el comportamiento que tuvo Pascual Estevill en los interrogatorios practicados con algunas personas de forma absolutamente abusiva.

Si no actué es porque no lo conocí, es porque no lo conocí, no conocí esas circunstancias ni conocí esos datos. En cuanto tuve conocimiento de los datos que ya eran evidentes, que, en efecto, fue consecuencia de la denuncia formulada ante mí, en Madrid, en la Fiscalía Anticorrupción, por empresarios asesorados por los respectivos letrados, etcétera, que habían sido víctimas de las extorsiones de

Pascual Estevill, actué inmediatamente, es decir, no tardó ni quince días en estar formulada la querrela y, al cabo de pocos días, cesó el Consejo General del Poder Judicial, puesto que en ese momento era aforado por ser consejo del Poder Judicial ante la Sala segunda. Y el primer interrogatorio de Pascual Estevill se practica en el Tribunal Supremo, lo practico yo como fiscal que había interpuesto la querrela y que, por tanto, era responsable de la persecución de los delitos de los que se le acusaba, que eran de detención ilegal y cohecho, esencialmente, y, a partir de ahí, es cuando ya es expulsado del Consejo del Poder Judicial y la causa vuela al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Quiero decir que también me preocupa que si, realmente, esos datos que se dice que eran tan ciertos, eran tan evidentes y tal, para mí no lo fueron, y lo digo honradamente y lo digo seriamente, no lo fueron, sino habría reaccionado con antelación a la fecha en la que reaccioné; no obstante, me sorprende que un juez de esas características, de esas características que, por lo visto, debía conocer su entorno más inmediato –me refiero a Piqué Vidal y otros, también tenía una estrecha relación con Alavedra, con Prenafeta, etcétera–, si eran concedores de esas prácticas irregulares, cómo es que en lugar de denunciarlos ellos ante mí o ante cualquier juzgado de guardia, porque hubiera podido ser denunciado ante la Fiscalía o ante cualquier juzgado de instrucción de guardia, en lugar de hacer eso, lo envían, en representación de CiU, al Consejo General del Poder Judicial, es decir, a ocupar uno de los más altos puestos de la Administración del Estado en el ámbito del poder judicial, liberándolo, por tanto, de las posibilidades de que aquí pudiera seguir conociéndose las irregularidades que estaba cometiendo.

Tengo que decir que, cuando llega al Consejo del Poder Judicial, es no solamente aupado, sino alabado, en el momento en el que se dispone la querrela, por miembros del Consejo General del Poder Judicial al que ensalzan algunos de ellos, miembros del Consejo del Poder Judicial, situados en ese órgano por la representación política parlamentaria del Partido Popular, y [# , min. 06.03] alabarlo de forma exagerada.

He de decir que, como se demostró luego, la persecución de Pascual Estevill fue la demostración más palpable de a dónde puede llegar la corrupción judicial, pero parte de esa corrupción judicial no se hubiera podido producir si no hubiera habido detrás una fuerza política que lo amparó, lo protegió y lo elevó a las alturas, hasta

el punto de convertirlo en consejero del Poder Judicial. A partir de ese momento, evidentemente, en cuanto tuvimos conocimiento de los hechos que habían ocurrido, reaccionamos de forma inmediata y creo que solicitamos, a las pocas semanas, el ingreso en prisión preventiva, como así acordó el juez competente.

El president

Gràcies, senyor Amorós.

És el torn del Grup Parlamentari Socialista. Il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Donar la benvinguda la senyor Jiménez Villarejo. La intervenció que ha fet d'inici i las respostes també al diputat Amorós, doncs, jo crec que haurem d'analitzar-les molt en detall, perquè contenen elements molt interessants.

Dit això, jo faré una intervenció més de relat, perquè m'interessa més la contesta de relat i de context que el senyor Jiménez Villarejo ens pugui fer en aquesta comissió, i en el relat incorporaré tot un seguit de preguntes. Sí que li demano, president, que, quan falti més o menys un minut o una mica menys, m'avisí, per reservar-me una parta final a la intervenció.

És un fet conegut, ho repetim a cada comissió, l'expresident Pujol, un 25 de juliol d'aquest any, confessa que durant trenta-quatre anys la seva família ha tingut diners a Suïssa i, després, a Andorra sense declarar i, aquí, s'organitza un gran terrabastall, per això, avui, estem aquí.

Ens ho deia també l'exfiscal Mena en la seva intervenció, no es tracta trenta anys després –perquè estem parlant d'alguns temes de Banca Catalana– de tornar a fer un judici, eh?, o como a mínim no és la intenció d'aquest diputat, que ni és advocat ni és jurista i, per tant, el que l'interessa i, en tot cas, hi han altres òrgans, evidentment, jurisdiccionals que són als que els toca fer aquesta feina. A mi m'interessa tractar la dimensió ètica, moral i política de la persona que ha representat la més alta magistratura de Catalunya durant més temps de l'etapa democràtica en el nostre país, que és l'expresident Pujol, i que, fruit d'aquesta confessió, doncs, aquesta dimensió, des del meu punt de vista, queda qüestionada.

Perquè es tornen a obrir episodis obscurs i grisos, i prenen, després d'aquesta confessió, tota la dimensió social i política aquells mots, aquelles afirmacions que durant tots aquests anys hem escoltat, que no passaven, en molts casos, de tertúlies, d'investigacions periodístiques, poques denúncies, de la utilització del poder de l'entorn presidencial en benefici propi o del partit a què pertanyien, no? Ho torno a dir, poques denúncies, algunes que s'han efectuat, arxivades, eh?

Vostè ha estat, primer, conjuntament amb el senyor Mena, fiscal de l'afer Banca Catalana, després, ha estat fiscal en cap de Catalunya, al Tribunal Superior, fiscal anticorrupció. A mi m'agradaria conèixer, per tenir una imatge de context de tot el que ha pogut passar al llarg d'aquests anys, i atesa la seva experiència, doncs, que incidís més en aquesta relació entre poder polític, poder judicial, interferències, per què hi han hagut poques denúncies, com creu vostè per què hi han hagut poques denúncies, per què s'han arxivat algunes d'aquestes denúncies o no han anat més enllà.

L'explicació del president Pujol, que no ha estat acompanyada de cap documentació fefaent, i em refereixo a la deixa que ens ha explicat que li va fer el seu pare, que va fer l'avi i que va fer el sogre, el senyor Florenci Pujol, eh?, coincideix en el temps, justament, amb l'afer Banca Catalana, eh?, i per tant, hi tornaré. Allò va ser un gran terrabastall, ara, va ser una utilització magnífica per part del president Pujol i del seu partit en contra dels socialistes, també en contra de l'Estat. No ha quedat mai clar si aquelles accions que es va dir que eren propietat de la família Pujol i que s'ha explicat que van ser donades en una fundació, però mai s'ha acreditat que això hagi estat així, nosaltres voldríem saber si, fruit de la seva investigació, van aconseguir acotar aquest tema, sí o no, o sigui, quin pot estar a l'origen de la fortuna que estava, primer, a Suïssa i, després, a Andorra; si l'arxivament, per part dels trenta-tres magistrats, des del seu punt de vista, ha donat peu a algunes de les coses que han passat en aquest país des de llavors, se n'ha parlat del cas Pascual Estevill, del De la Rosa, d'alguns fills del president Pujol, del cas Millet, fins i tot d'assessors fiscals de la família Pujol, i ja sé que són no només de la família Pujol, que alguns són assessors d'empresaris i del país, si tot això ha estat motiu també d'una certa sensació d'impunitat que s'ha pogut produir en determinades esferes del poder econòmic i polític del país.

Em guardo uns segons per al final, per fer unes preguntes finals.

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, yo quería anticipar un dato que yo creo que ya lo comentó en su día mi compañero el señor Mena, pero quería volver sobre él porque yo creo que clarifica, en parte, el tema del origen de la fortuna, no sabemos todavía la cuantía exacta ni el lugar donde está depositada, ya sea en Andorra, ya sea en Suiza, en qué entidad bancaria, etcétera.

Yo, a este propósito y antes de entrar en las preguntas que usted formula, quería decir que, cuando hablamos de fortuna o hablamos de ganancias, hablamos de patrimonios incrementados, hace ya mucho tiempo que el Estado español tiene leyes tributarias –por supuesto, antes de que llegara el actual Gobierno del Partido Popular– que regulan la obligación de declarar los bienes que se tienen depositados en el extranjero, ¿eh?, no es ninguna novedad de los últimos meses ni años siquiera, ¿eh? Por tanto, en la ley general tributaria –creo que hablamos del 2006– ya se establecía esa obligación; por tanto, las obligaciones están ahí, la obligación de declarar los bienes que se tienen depositados en el extranjero.

Luego, posteriormente, es cierto que, durante el último mandato, se ha incrementado esa obligación en virtud de la Ley 7/2012, en que fortalece la lucha contra la evasión y el fraude fiscal y persigue y establece claramente con los solos supuestos de ganancias patrimoniales no justificadas y establece los mecanismos para que esas ganancias todavía no justificadas, sobre todo, si están situadas en el extranjero, puedan generar unas consecuencias tributarias sancionatorias

Fitxer 6

...incluso penalmente reprobables. Por lo tanto, estamos ante un supuesto que me sorprendió el otro día oír del *expresident* Pujol cuando decía que..., o dijo él o lo dijo alguien relacionado con su ámbito, de que el enriquecimiento en España no estaba perseguido. Yo creo que el enriquecimiento en sí mismo no está perseguido; el enriquecimiento ilícito, naturalmente que sí. Porque, si es ilícito, quiere decir que tiene un origen ilícito y, si tiene un origen ilícito, lo lógico es que tenga unos orígenes posiblemente delictivos, como puede ser entre otras cosas la ocultación sistemática de esas ganancias a través de la no declaración de la

riqueza que se va acumulando ante los órganos tributarios correspondientes, por ejemplo. Lo cual expresa la comisión de un delito de fraude fiscal, puede ir acompañado de un delito de blanqueo de capitales y además ese dinero se deposita en cuentas en paraísos fiscales o en territorios de baja tributación, que es como se llaman exactamente en la ley a esos territorios de otra manera.

Por tanto, yo pienso que el enriquecimiento ilícito es perfectamente perseguible e investigable desde el punto de vista penal, porque puede ser consecuencia de la comisión de actos delictivos evidentes, tanto de fraude fiscal como de blanqueo de capitales o de otros orígenes que en este..., que sería muy largo ahora de exponer.

Yo quiero señalar a las preguntas que usted plantea que por qué ha habido, en general pocas denuncias de la delincuencia llamada económica o..., no sé si ha llamado usted económica o financiera o exactamente qué término ha empleado, en relación a la..., incluso, política, y en relación con el volumen de asuntos de esta naturaleza que pudiera haber existido desde hace ya mucho tiempo.

En primer lugar, yo creo que hay que hacer constar un dato, cuando hablamos de la delincuencia de cuello blanco, por utilizar el término del famoso penalista norteamericano Sutherland en el año 39, la delincuencia de cuello blanco es una delincuencia que ha merecido siempre por parte de prácticamente todos los legisladores un tratamiento de favorecimiento. Lo explicaba el señor Mena cuando hablaba, por ejemplo, del cambio del tipo del delito de apropiación indebida al tipo del delito societario del Código penal actual, en el que las penas son inferiores a las que sean establecidas en el Código penal anterior.

Yo añadiría más, el delito societario hoy, es decir, el delito cometido por los administradores en el ejercicio de sus funciones de administración de una entidad societaria o mercantil, etcétera, es un delito que no es perseguible de oficio, sino que es perseguible a instancia de los perjudicados, lo cual es insólito en una sociedad como la nuestra, en una sociedad industrial avanzada, pese a estar dentro del régimen capitalista, pero en una sociedad industrial avanzada que una comisión de un delito cometido en abuso de las facultades de administración que se dispone cuando se tiene esas facultades en la..., cuando parte del consejo de administración de una sociedad mercantil, realmente el ejercicio de la persecución penal sea privilegio de los perjudicados y no sean perseguibles de oficio por parte de los..., del Ministerio Fiscal, que es el órgano que tiene como función

constitucional la persecución y la protección del interés general y público, salvo que –dice el Código penal, artículo 296, apartado 2– se hayan afectado los intereses generales, etcétera. Por lo tanto, siempre ha tenido un trato favorable por parte del legislador, la delincuencia financiera, económica, etcétera, la delincuencia de cuello blanco, que llamamos, utilizando los términos de Sutherland.

Y puedo poner un ejemplo. Yo pude contemplar, siendo fiscal jefe de la Fiscalía Anticorrupción en Madrid, cómo algunos juzgados de Madrid..., el Juzgado Central de lo Penal de la Audiencia Nacional y luego ratificado por el tribunal..., por la Audiencia Nacional o incluso por el Tribunal Supremo, archivaba acusaciones, absolvía de acusaciones formuladas por la Fiscalía Anticorrupción y, por tanto, archivaba definitivamente procesos importantísimos que habían costado un enorme esfuerzo descubrir a través de comisiones rogatorias, etcétera, como era por ejemplo la constitución de fondos de pensiones de los consejeros del BBV en la isla de Jersey por valor de miles de millones de pesetas a lo largo de trece años. Eso, según el criterio de la Audiencia Nacional, era un delito que en la medida que no había sido denunciado, ni perseguido por los perjudicados no podía hacerlo el Ministerio Fiscal y, por lo tanto, se absolvió y se archivó. Y podría extenderme a otros supuestos similares también. Por tanto, hay elementos en el ordenamiento penal que expresan un favorecimiento del delito societario en la medida que dificultan la acción de oficio del Ministerio Fiscal o la persecución de delitos de esta naturaleza, y tengo pruebas suficientes para hacerlo. Pongo este ejemplo porque fue realmente escandaloso, a mi juicio, pero había otros ejemplos relacionados con administradores de Abengoa, etcétera. Por tanto, no fue un solo ejemplo, fueron varios. Esto, por una parte.

Y luego, por otra parte, hay un tema que yo creo que hay que saber, es decir, la delincuencia financiera actúa en el marco de la persona jurídica llamada sociedad anónima, la comisión de actos delictivos a través de la intermediación de personas jurídicas como las sociedades anónimas, con toda la complejidad que conlleva, entonces, en los tiempos de Banca Catalana, y ahora también el funcionamiento de una sociedad anónima de diferentes órganos, de los consejos de administración, de las juntas de accionistas, etcétera, hace que se establece la comisión de actos delictivos que dificulta el descubrimiento de esos actos delictivos y el conocimiento real de la [# 06.37] delictiva que se ha desarrollado. Por tanto,

estamos hablando de una delincuencia que tiene dificultades objetivas en la investigación y comprobación. Pero, si además eso se traslada al conjunto de la ciudadanía, veremos que la ciudadanía llega a contemplar..., quizás eso ha estallado ya de una forma definitiva rompiendo los moldes tradicionales con la actividad de las cajas de ahorros en relación con la emisión de las preferentes y a la deuda subordinada, etcétera, donde ya ha habido una reacción realmente ciudadana y popular muy importante. Pero hasta esas fechas toda la actividad delictiva que se producía desde el marco de la delincuencia de la actividad financiera era no solamente difícil de detectar, sino que además tenía una cierta..., contaba con una cierta pasividad de la ciudadanía que no terminaba de encontrar bien los límites de lo lícito y de lo ilícito en la actividad desarrollada por quienes gestionan la actividad mercantil de una sociedad capitalista, y eso ha generado consecuencias muy patentes que ha hecho que la ciudadanía retroceda.

Si a ello unimos un poder judicial, pues, con un ejercicio de funciones limitado... No hay que añadir que la Fiscalía Anticorrupción, como órgano específico del Ministerio Fiscal para la persecución de los graves delitos de corrupción y de delincuencia organizada, no se crea hasta el año 95 y entra en funcionamiento en el año 96; estamos hablando de muchos años después de la restauración de la democracia en España. Pero la inmensa mayoría, yo diría que la casi totalidad de los jueces de instrucción de España no tienen los mecanismos que tenía o que tiene la Fiscalía Anticorrupción, no tienen inspectores de Hacienda, subinspectores de Hacienda, interventores del Estado, Policía Judicial especializada... Es decir, eso es algo de lo que no está al alcance de la mano de un juez de instrucción de cualquier lugar para perseguir ni siquiera un pequeño supuesto de corrupción urbanística.

Por lo tanto, estamos hablando de una desigualdad de fuerzas entre lo que es el poder financiero y su capacidad de acción y su capacidad delictiva y la capacidad de reacción ciudadana, por una parte, y judicial por otra, porque realmente está ante un poder judicial debilitado en su capacidad de perseguir conductas de esta complejidad económica, mercantil, etcétera. Por lo tanto, eso son datos objetivos, están ahí, y no se pueden desconocer. Afortunadamente se están superando, a ello ha contribuido sin duda alguna la creación de la Fiscalía Anticorrupción, y han contribuido también el estallido de la reacción ciudadana ante los últimos

escándalos financieros producidos por las cajas de ahorros y etcétera, que han prácticamente desposeído de sus escasos ahorros a millones de personas en virtud de la emisión de estos productos financieros tan complejos.

Es una realidad y pongo un ejemplo, y no sé si me voy..., pongo un ejemplo. Cuando permanecía ahí todavía como fiscal anticorrupción en el año..., a finales de los años 2002, 2001-2002, se descubre que hay una emisión de productos..., de un producto financiero llamado..., las llamadas emisiones de productos preferentes, que se conocen a través de no sé –recuerdo– qué vías, porque estamos hablando de hace muchos años, se abre una investigación en la Fiscalía Anticorrupción y se descubre que, en efecto, hay una emisión de productos financieros llamados «preferentes» que emiten la totalidad de los bancos y cajas de ahorro de España con la autorización formal del Banco de España y de la Comisión Nacional del Mercado de Valores, cuya emisión se produce en su totalidad desde las Islas Caimán, por tanto, un paraíso fiscal alejado de los contornos habituales. Eso es una realidad, nosotros abrimos la investigación y los inspectores de Hacienda intentan calibrar el fraude gigantesco que esto ha representado para la Hacienda pública española, puesto que lo suscriben millones de personas en España, millones de personas. Y se nos crea la dificultad objetiva de cómo abríamos un proceso penal contra la totalidad de los consejos de administración de la totalidad de los bancos y cajas de ahorros de España por la emisión de productos preferentes emitidos en las Islas Caimán, que habían representado, se calcula, un fraude que los inspectores de Hacienda, que eran personas y profesionales muy cualificados y especializados, tenían dificultades para llegar a valorar su alcance definitivo, porque se habló posiblemente de 15.000 millones de pesetas de fraude. No se pudo investigar una conducta que practicaba la totalidad del sistema financiero con la permisividad de los órganos de las autoridades monetarias y de los mercados de valores, era imposible. Eso determinó que meses después, en una reforma legal que se hizo de no sé de recuerdo de qué ley se aprovechara dicha reforma para introducir un pequeño añadido en el que decía que se autorizaba la emisión de estos productos llamados «preferentes» a excepción de que se hiciera desde los paraísos fiscales. Con lo cual se resolvió el problema *a posteriori* con un efecto retroactivo en la práctica que puso de manifiesto que realmente la utilización de las Islas Caimán para la emisión de aquellas preferentes

fue un evidente abuso de poder financiero y económico por parte del conjunto del sistema financiero español. Por tanto, pongo este ejemplo para poner de relieve la dificultad objetiva que entraña la persecución sistemática de la delincuencia financiera y económica en el conjunto del Estado, porque realmente hay dificultades que son intrínsecas.

Se ha hecho [seña #, 12.40] de un poder judicial, insisto, débil, débil..., yo diría que entre complaciente y débil, débil por la falta de recursos en su inmensa mayoría y al mismo tiempo complaciente en muchos casos con las instancias del poder político y financiero. Esto es una realidad que puede explicarse en función del origen de la clase judicial, puede explicarse por razón de que realmente esa clase judicial le va a generar menos complicaciones profesionales el mantener silencio o adoptar soluciones dirigidas al archivo de estas investigaciones que perseguirlas eficazmente, y hasta sus últimas consecuencias. Y todo esto suma una situación realmente muy perniciosa para el sistema..., para el conjunto del sistema yo diría que político en general, puesto que favorece la impunidad, como creo que usted ha dicho, o usted ha dicho también, señor Amorós, favorece la impunidad, en definitiva, de todos estos ámbitos de poder político y financiero.

En el caso del poder político, las dificultades no son tantas, pero también lo son. Evidente el propio descubrimiento de la Operación Púnica de hace unos meses ha costado años de investigación –años de investigación–, no ha sido cuestión de cuatro semanas. El caso Pretoria, que sí que nos afecta directamente en la medida que están implicados un exalcalde del PSC y dos exaltos cargos de los gobiernos de Jordi Pujol, como son Prenafeta y Alavedra, pues ha costado cinco años desde que se inicia la investigación hasta que se acuerda la incoación..., la apertura de juicio oral, cinco años –cinco años. Y las últimas respuestas de las comisiones rogatorias dirigidas a Suiza y a Andorra son de octubre del año 14, o sea, de hace prácticamente cuatro días. Sin esas comisiones rogatorias, seguro que era imposible que el juez Ruz hubiera acordado ya prácticamente la formalización de la apertura del juicio oral y la puesta en marcha de ese proceso, pero son cinco años...

Fitxer 7cifef7

...¿eh?, contando con todos los recursos que tiene la justicia que se practica en la Audiencia Nacional, que evidentemente, como he dicho antes, tiene más recursos que la justicia ordinaria.

Por tanto, estamos ante una situación muy compleja, difícil y que necesitará nuevos refuerzos y un nuevo replanteamiento de lo que significan los juzgados de instrucción, la competencia de los juzgados de instrucción, los medios de los juzgados de instrucción para hacer frente a esas formas de delincuencia económica y política tan complejas. Contando con que la ciudadanía creo que, afortunadamente, en este momento ya parece que ha puesto fin a esa especie de resignación que ha dominado durante tantos años y tantos siglos, ante que los ricos, generalmente, son por naturaleza impunes, que es lo que se dice.

Yo recomiendo la lectura de un extraordinario libro, que se llama *Poder y delito*, editado por la Universidad de Salamanca, en el que el primer capítulo del libro, escrito por una profesora de derecho penal de dicha universidad, se llama «Culpables, millonarios impunes». Yo creo que es una buena síntesis de lo que estoy explicando, y explica muy bien los mecanismos en virtud de los cuales la delincuencia financiera, de la que habla ampliamente dicha obra, realmente sigue teniendo y tendrá todavía muchas dificultades para ser abordada de forma más eficaz.

Muchas gracias. Por la paciencia, quiero decir.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, jo li voldria tornar a concretar un tema que...

Carlos Jiménez Villarejo

Dígame.

Jordi Terrades i Santacreu

...no m'ha contestat, eh?

Carlos Jiménez Villarejo

Dígame.

Jordi Terrades i Santacreu

I que provenia de la investigació que en el seu moment van fer. És a dir, aquesta suposada donació de les accions de la família Pujol a la Fundació Catalana, i de la qual determinades investigacions ens diuen que la tinença de les accions mai va deixar de sortir de l'àmbit de la família Pujol, i que podria estar en l'origen de la fortuna declarada a l'estranger, vostès van aconseguir acotar-la?, van investigar respecte a aquest tema? Sí o no?

I una darrera pregunta. Coneixem el paper de la Unitat de Delictes Fiscals de la Policia Nacional. Vostè va ser en una determinada època assessor del conseller d'Interior del Govern de Catalunya. Voldríem conèixer també si algunes d'aquestes qüestions –perquè vostè n'és especialista– les va comentar al conseller, i si la policia de Catalunya, que és una policia integral, els Mossos d'Esquadra, han obert investigacions respecte a algunes d'aquestes qüestions, de delictes econòmics, de corrupció política a Catalunya... Si vostè en té coneixement, si no en té coneixement... Si es va fer, quines conclusions; si no es va fer, per què no es va fer.

Carlos Jiménez Villarejo

Gracias. Son preguntas muy concretas, perdone, ahora le responde. En primer lugar, quería dejar clara una cosa. En el escrito de 30 de junio del 86 que presentamos los fiscales en el caso Banca Catalana, hay un apartado que dice lo siguiente, se lo voy a leer, porque era un texto que nos llegó procedente de la entonces administración de Banca Catalana, por tanto, estamos hablando de un documento ajeno a nuestra propia investigación, sino que llegaba de Banca Catalana, entonces ya supongo que..., estamos hablando del año 86, supongo que ya había pasado a ser gobernada desde el BBV, que fue el grupo al que definitivamente se adjudicó Banca Catalana, como saben ustedes.

En el escrito de 30 de octubre, del 86, se hace referencia a un documento aportado el 23 de septiembre de ese año, es decir, un mes antes, por la propia Catalana, en el que se dice esto, apartado *f* –está en el escrito del Ministerio Fiscal de 30 de octubre del 86–: «Consta documentalmente en Banca Catalana Sociedad Anónima que el importe de las acciones vendidas fue destinado en unos 22 millones de pesetas al pago del impuesto de sucesiones por la transmisión hereditaria de los

bienes dejados por el esposo y padre, respectivamente, de los vendedores, don Florencio Pujol i Brugat.»

Por tanto, hubo una herencia, porque este documento lo acredita. Hubo una herencia. Hubo una persona que falleció, que fue el padre del señor Pujol. Y hubo el pago de los impuestos respectivos de sucesiones derivados de esa herencia. A mí me gustaría que esto, que la Audiencia Territorial de Barcelona paso por encima de ello, porque ni le dio la mayor trascendencia, pues, finalmente se aclarase de una forma definitiva, porque supongo que habrá algunos archivos donde constará, habrá constancia de estos datos que aquí se reflejan, aportados por Banca Catalana el 23 de septiembre del 86 al sumario de Banca Catalana. Por tanto, que se investigue y se aclare esto, porque realmente este es el único dato objetivo del que disponemos que hace referencia a la transmisión hereditaria y, por tanto, a los derechos hereditarios derivados del fallecimiento de su padre, don Florencio Pujol i Brugat. Ese es el único dato que tenemos.

En cuanto a las donaciones a la Fundación Catalana, que es como se llamaba, la fundación de acciones, realmente no llegamos a conocer con exactitud el alcance de esa donación, si se abonó o no precio por esa donación. Si era una donación evidentemente no pudo haber precio. En el caso de que no hubiera sido una donación, sí que habría mediado un precio. Pero esa realidad no fue posible ser investigada hasta las últimas consecuencias, creo yo –creo yo–, lo hago con la reserva lógica del transcurso del tiempo y de una realidad que ahora tampoco no tengo tan inmediata. Por tanto, no lo sé.

En cuanto a la última cuestión que usted plantea, a mí me sigue sorprendiendo que si las fuerzas de seguridad del Gobierno autonómico de Cataluña, que son los Mossos d'Esquadra, en efecto, tienen las competencias que tienen reconocidas, cómo es posible, por más que yo fuera... Yo no fui asesor del señor Saura en el segundo Gobierno tripartito; yo era presidente del Comité de Ética de la Policía de Cataluña, y como tal formulamos un Código de ética de la Policía que un mes después de publicarse en el DOGC fue derogado por el nuevo *conseller*, señor Puig, por tanto, tuvo una vida prácticamente inexistente. Pero yo no era asesor del señor Saura, yo era presidente de un organismo creado a tal efecto, como ahora, por otra parte, se ha vuelto a crear y tiene su propio presidente y sus propios miembros, etcétera. Por tanto, se ha vuelto donde estábamos en aquel momento.

Lo que sí yo creo que es que me sigue pareciendo que –en aquel momento, al menos, yo no supe o quizás no era nuestra función tampoco, no lo sé, del conjunto de los miembros del Comité de Ética de la Policía– yo no he tenido conocimiento de que los Mossos d'Esquadra hayan investigado conductas delictivas relacionadas con la corrupción o con la delincuencia, podríamos llamarle financiera, económica, etcétera. No obstante, ya que usted lo plantea, y pienso que es una carencia, si es que es así, no sé si hay unidades específicas para ello –yo diría que sí–, pero en todo caso tengo la impresión de que en ocasiones parece que la policía estatal, no sé, ocupa terrenos que no debería ocupar, cuando aquí hay unas fuerzas de seguridad propias del Gobierno autonómico, propias de la comunidad autónoma, a las que debería dotarse de los medios adecuados para que fueran esas fuerzas de seguridad, y no otras, las que investigaran, porque quizás tengan más proximidad con los hechos y más capacidad, también, de reacción ante la corrupción política que se pueda producir en Cataluña, si no se ha hecho antes, a partir de ahora.

Por tanto, gracias por la pregunta, porque me parece muy oportuna.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Passem ara al Grup Parlamentari Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar agradecerle al señor Jiménez Villarejo su comparecencia. Fundamentalmente porque además ha puesto de manifiesto una actitud y un coraje cívico a la hora de emprender acciones concretas, denuncias concretas, para poner en evidencia prácticas corruptas. Y eso, desde el punto de vista ciudadano, nos parece encomiable. Por tanto, en ese sentido, vaya por delante mi felicitación por su compromiso.

A partir de aquí, yo quería hacerle un interrogatorio de preguntas más o menos concretas, pero sí que quería comenzar mi intervención a cuenta de unas manifestaciones que usted realizó en los días posteriores a la declaración de culpabilidad del señor Jordi Pujol en julio del año pasado. Y le lego textualmente. Usted vino a decir que «el caso Banca Catalana creó un clima de impunidad entorno a Pujol, dado que el expresidente catalán era invulnerable ante la justicia».

Siguió diciendo que «resulta difícil creer que ninguno de los miembros de los gobiernos de CiU no supieran nada del patrimonio oculto de Pujol en paraísos fiscales, que el equipo dirigente de Convergencia Democrática ignorara esta realidad. Ha habido silencios calculados, complicidades y un plan premeditado para permitir que Convergencia Democrática de Cataluña fuera un instrumento de enriquecimiento de sus dirigentes, y su presidente en particular. Lo que ha pasado es una jugada indigna y antidemocrática, que hace que Convergencia Democrática de Cataluña no merezca a estas alturas ninguna confianza, y me sorprende que haya partidos de izquierda que estén pactando con Convergencia Democrática de Cataluña acuerdos relacionados con el proceso soberanista. No hay que olvidar» – decía usted– «que Mas fue consejero de Economía en el último gobierno Pujol».

Señor Jiménez Villarejo, ¿usted en esta sede parlamentaria se afirma y ratifica en estas manifestaciones?

Carlos Jiménez Villarejo

Pues sí. Sí, sí. Hombre, con las reservas propias de que una declaración hecha no sé si... Yo en aquellas fechas no estaba en mi domicilio, no estaba en Barcelona, para entendernos. Era un periodo ya semivacacional y, por tanto, estaba fuera, por tanto debieron hacerse a través de alguna radio, supongo, o algún mecanismo de este tipo, porque no estaba en casa, desde luego, no estábamos en nuestro domicilio.

Pero sustancialmente sí, diría, sustancialmente sí, con algún detalle que habría que matizar, ¿eh?

Sergio Santamaría Santigosa

Puede usted matizarlo, si le parece.

Carlos Jiménez Villarejo

¿Matizarlo? Sí, claro. Yo puedo matizar. En primer lugar, que, bueno, hablar de las complejidades políticas existentes tampoco lo he descubierto yo. De eso hay unas manifestaciones del señor Ribó, hoy *síndic de greuges* y en su día vicepresidente del Grupo Parlamentario de Izquierda Unida e Iniciativa per Catalunya, en las que habló del mutuo blindaje entre Felipe González y Jordi Pujol, que le estaba

prestando un flaco servicio a la democracia en España. Eso es así, y consta en alguno de los libros escrito por alguno de los autores que están por aquí, creo yo.

Por tanto, no esto estoy hablando de algo que yo... Yo creo que ha habido constancia de personas que ocupaban entonces una relevante posición política, mucho más importante que la mía, siempre, y por tanto algo habría de todo aquello, porque si no se explica que una persona de la autoridad y al mismo tiempo de la responsabilidad que ha tenido siempre como político el señor Ribó hiciera unas matizaciones tan duras como las que hizo. Por tanto, algo habría de aquello.

A partir de ahí se puede explicar perfectamente que quizás lo del plan premeditado fue un exceso lingüístico excesivo en aquel momento, pero sí que las posiciones que habíamos comprobado como fiscales cada vez que se nos ocurría iniciar una investigación sobre personas del ámbito de los gobiernos de Jordi Pujol y de sus más inmediatos colaboradores, como Prenafeta, Alavedra, de las que ya se ha hablado y tal, y de otros muchos que no he citado –como por ejemplo todos los afectados, quiero decir, todos los enriquecidos por los avales de la CARIC, que eran muchísimos–, evidentemente expresaban un apoyo mutuo que justificaba esa sensación, ese clima de impunidad al que yo me refería.

Por tanto, no estoy inventando nada, todo se puede comprobar. Todo lo puedo comprobar, todo lo puedo describir al detalle, ¿eh? Y sobre todo si tengo a mi mano los archivos de las memorias de la Fiscalía de Barcelona, que están a disposición de todos ustedes, como parte de los archivos judiciales, que están bajo la responsabilidad de la señora Palomar, que con mucho gusto les atenderá, para tener noticia de todos estos acontecimientos.

Pero son hechos reales, no son especulaciones, para entendernos, están basadas en constataciones y en la propia experiencia.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias. Señor Jiménez Villarejo, ¿podría establecerse algún tipo de relación entre la fortuna no declarada de Jordi Pujol y el desfalco de Banca Catalana?

Carlos Jiménez Villarejo

Yo no tengo elementos para afirmarlo. Ni para afirmarlo ni para negarlo. No tengo elementos para afirmar...

Fitxer 8

...cuál puede ser el origen de esa fortuna, porque, realmente, hace ya mucho tiempo que concluyó el asunto Banca Catalana, el año..., como estamos hablando de noviembre del 86, han transcurrido casi treinta años de aquella fecha, y, por tanto, claro... El paso del tiempo es implacable; es decir, no...

Por otra parte, el señor Pujol después fue muchos años presidente, *president* de la Generalitat, pero luego se dedicó a su vida privada, y, por tanto, yo desconozco qué relaciones puede haber ahí. No las puedo conocer, es que no.... Yo creo que no las podemos conocer, y espero que alguna vez la conozca la juez de instrucción del Juzgado 31 de Barcelona, que es la que está instruyendo la causa por estos hechos.

Sergio Santamaría Santigosa

Señor Jiménez Villarejo, yo no sé si usted tuvo la oportunidad de seguir la comparecencia que el señor Jordi Pujol realizó en sede parlamentaria, en relación a los hechos en los que reconoció su culpabilidad, ¿no?, como consecuencia de esa evasión fiscal que vino realizando durante tanto tiempo, y que así hizo pública en julio del año pasado. Lo digo porque me gustaría una valoración suya, a la vista de esa comparecencia, del grado de verosimilitud que le merecieron esas explicaciones; en especial, sobre el legado que en esta sede parlamentaria dijo haber recibido de su progenitor.

Carlos Jiménez Villarejo

Mire, vamos a ver. Yo, es que valoraciones sobre las declaraciones de un..., de quien fue un alto, altísimo cargo político en Cataluña, y las declaraciones que hizo luego ante..., en sede parlamentaria, pero ya como persona particular, sobre lo que acababa de declarar el 25 de julio, y que, naturalmente, despertó, lógicamente, la..., despertó entre la sorpresa y la indignación, como digo, de la mayor parte de la ciudadanía, yo creo que no soy el que debo hacer esas valoraciones de una

declaración parlamentaria, porque él es muy libre de hacer la declaración parlamentaria que estimase pertinente, en relación a sus intereses particulares, pero yo creo que, por otra parte, tampoco quedaron clarificados suficientemente los orígenes de esa fortuna, ni él contribuyó a que se clarificasen, y quizá tampoco tenía por qué verse obligado a clarificar el origen de esa fortuna, salvo que lo haga ya, como tendrá que hacerlo –espero– en sede judicial, cuando declare el próximo día, creo que el 27 de enero, ante el Juzgado de Instrucción 31.

Es que me parece que... A mí, hacer valoraciones políticas, de declaraciones de políticos en sede parlamentaria, me parece que no es mi función, ¿eh?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, mire, señor Jiménez Villarejo. En relación, también, a una cuestión que yo creo que está íntimamente ligada, y también poniéndola en conexión con su..., en fin, constatada experiencia, además como jurista de reconocido prestigio, yo le quería preguntar sobre si usted cree que la confesión del señor Pujol podría obedecer a la técnica del señuelo. Es decir, confesar esa evasión para, de esta forma, ocultar otros delitos, o proteger a otras personas. Lo digo también, como digo, desde su experiencia profesional, para, de alguna forma, ilustrar a esta comisión sobre ese tipo de técnicas que muchas veces se producen en el ámbito de los delitos relacionados con la corrupción.

Carlos Jiménez Villarejo

Yo creo que lo que usted llama «técnica del señuelo», que yo no sé exactamente en qué consiste, pero bueno, usted ya lo ha explicado, yo la verdad es que no lo sé, ¿eh? No lo sé.

Yo, lo que sí, ya he dicho antes, por tanto, y en ello me reitero, y es que la declaración autoinculpatória del *expresident* de la Generalitat del día 25 de julio solo la entiendo, solo la entiendo –salvo lo que él exprese en sede judicial en su momento, o en sede parlamentaria, cuando comparezca, como tengo..., sé que va a venir a esta comisión también a declarar–, en la perspectiva de un clima, de un clima, eso sí que es cierto, de investigaciones judiciales en marcha, que afectaban a sus hijos y que podía poner en cuestión la..., pues, ponían en cuestión al conjunto de la familia, y en relación al cumplimiento de sus obligaciones fiscales.

Lo digo porque, si no, yo no le veo otra explicación. Es decir, y reitero lo que dije antes; es decir, unos días antes de su declaración, hay una regularización tributaria de 3.200.000 euros, por parte de su esposa y tres hijos, los tres que están citados ahora como imputados para el día 27. Entonces, yo creo que es en ese ámbito en el que hay que analizar la declaración autoinculpatoria que hizo el *expresident*, y ver exactamente qué alcance y consecuencias tiene, y finalmente saber cuál es el origen de esa fortuna, cómo ha conseguido amasarla, y, al mismo tiempo, cómo ha conseguido eludir el cumplimiento de sus obligaciones fiscales, a las que me refería al principio de esta..., de mi intervención, durante tantísimos años, durante treintaicuatro años, cosa que me parece realmente insólita, insólita. Es decir, que durante treintaicuatro años se pueda estar eludiendo el cumplimiento de obligaciones fiscales, cuando cualquier ciudadano medio, por haber cometido un mínimo error en la declaración del IRPF, es inmediatamente llamado por las autoridades tributarias para, o corregir el error, o imponérsele una multa de diversa cuantía, en función de la naturaleza del error. Esto es lo que le ocurre a cualquier ciudadano medio.

Entonces, yo planteo que no puedo entender que durante treintaicuatro años una persona de ese relieve, de ese alcance, pueda estar, como él ha reconocido, incumpliendo sus obligaciones fiscales, y que no se hiciera prácticamente nada.

Y me van a permitir..., me van a permitir, ya que estamos hablando de todo ello, algo que me parece importante, ¿eh? Y es... Hay un texto, que tuve ocasión de conocer también, de un dictamen del fiscal en la causa del Juzgado 31... –No lo voy a buscar, porque perdería tiempo, pero, en fin, sé lo que estoy hablando–. Hay un texto del fiscal en la causa del Juzgado 31 en la que plantea cómo es posible que durante treintaicuatro años, y sobre todo a partir del año 90 –por tanto en menos años, pero ya son muchos, también–, las autoridades tributarias correspondientes –tributarias y de prevención de blanqueo de capitales, que son distintas, pero bueno, tienen su relación–, de los países en los que pudiera estar, o estuviera la fortuna del *expresident* de la Generalitat, ya fuera Andorra o Suiza, no hubieran cumplido las recomendaciones del GAFI. El GAFI es un órgano de la OCDE, llamado Grupo de Acción Financiera Internacional, que en la recomendación 12 dice que las autoridades de los respectivos países, en el ámbito tributario o de prevención de blanqueo, comuniquen a las autoridades nacionales

de la persona afectada cualquier actividad financiera, de cualquier ámbito, de cualquier entidad y de cualquier trascendencia, si son personas que en las recomendaciones del GAFI, que son del año 90, insisto, esas personas tienen relevancia política.

Pero no solamente lo dice el GAFI en las recomendaciones del año 90, sino que hay también una directiva de la Unión Europea en la que también se hace referencia a esta obligación de las autoridades tributarias de dar cuenta a las autoridades de origen, de la que es nacional la persona afectada, dando cuenta de estos movimientos o actividades financieras. No se llaman «personas de relevancia política o pública»; se llaman «personas de medio político». En fin...

Evidentemente, según el fiscal, en ese escrito, y según yo tuve ocasión de comprobar en muchos extremos, era evidente que la actividad financiera desarrollada por el *expresident* de la Generalitat, no ya a partir del año 80 hasta el año 2003, en que deja de ser *president*, sino después, que esto no se hubiera puesto nunca en conocimiento de las autoridades tributarias españolas, es algo absolutamente insólito. No lo digo yo; lo dice el fiscal, en ese dictamen, ¿eh? Porque es un incumplimiento de una obligación básica de la cooperación internacional en la persecución del fraude fiscal internacional, y, en definitiva, del cumplimiento de las obligaciones fiscales internacionales.

Y alguien se pregunta: «¿Y cómo es posible que pasaran treintaicuatro años sin que esto ocurriera?» Treintaicuatro, no: desde el año 90. Vamos a situarlo en el año 90, pues desde el año 90 hasta el año 2004, que son exactamente veinticuatro años. Pues yo pienso que cuando yo..., usted me preguntaba antes por la llamada complicidad, o por términos similares; pienso: alguna razón habrá, o habría, para que, realmente, haya funcionado durante tanto tiempo el incumplimiento abierto de una recomendación internacional, de ámbito, por tanto, que trasciende con mucho los límites de Cataluña, España, la Unión Europea, etcétera, bajo un silencio sepulcral. Yo pienso que eso no puede admitirse bajo ningún concepto, si no es porque hay acuerdos subterráneos, complicidades ocultas, etcétera, que explican el incumplimiento de las obligaciones internacionales que están en los tratados que rigen el funcionamiento de la economía internacional, y, sobre todo, el funcionamiento del régimen tributario internacional. No lo entiendo. No lo entiende el fiscal, no lo entiendo yo; no se puede entender desde ningún punto de vista.

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, señor Jiménez Vilarejo, yo lo de la técnica del señuelo se lo digo porque, aunque yo soy jurista, no soy, evidentemente, tan avezado como usted, o como el propio señor José María Mena, que fue el que, de alguna forma, hizo esta valoración en sede parlamentaria, en su comparecencia pasada, a la hora de explicar los motivos acerca de los cuales, bueno, él hizo esa valoración, como técnica habitual en este tipo de prácticas corruptas. Por tanto, en fin, no es que sea una cuestión que en este caso, en fin, no sea conocida, pero quería, como digo, recabar su valoración, y así ha sido, y, por tanto, se lo agradezco.

Yo quería hacerle ya dos preguntas, para concluir. Porque, precisamente, en relación a esa autoinculpación, también me gustaría conocer su valoración sobre el hecho de que esa autoinculpación se produce, paradójicamente, cuando los beneficiarios de la herencia son otras personas. Es decir, ¿qué tipo de explicación se puede encontrar, desde el punto de vista de técnica procesal? Es decir, de una declaración de alguien que, de alguna forma, quiere asumir ese papel, no sé si de mártir, porque también puede pensar que ese es el mal menor, no solo para él sino para su entorno.

Y, para concluir, i es una valoración ya que también le reclamo, o le solicito más por su dilatada experiencia en el ámbito de la justicia en Cataluña, y sobre todo, además, en relación con la respuesta social a estas situaciones que se han producido, es, en definitiva, si usted aprecia que la sociedad catalana haya manifestado un inequívoco rechazo por la corrupción vinculada a su clase dirigente; si, a fecha de hoy, podríamos estar en condiciones de afirmar que hay una inequívoca reprobación social a la corrupción que esta comunidad autónoma ha venido padeciendo, prácticamente, a la vista de lo declarado, casi, casi, diríamos, desde sus orígenes.

Nada más, muchísimas gracias.

Carlos Jiménez Villarejo

Muchas gracias a usted. Vamos a ver, yo quería decirle, en primer lugar, que, cuando usted habla de que si él es..., no es beneficiario de esa supuesta herencia o legado, sino que son otros familiares directos suyos, etcétera, todo eso está por ver, insisto, ¿eh? Es que no lo sabemos. Es que lo que él haya..., lo que él dijera

en el ámbito de la comparecencia parlamentaria que hizo en esta sede, yo creo que no..., de ahí no resulta que rechazara que pudiera ser beneficiario de algunos beneficios económicos.

Por otra parte, insisto, acabo de leer un documento en el que se habla del pago del impuesto de sucesiones como el importe de las acciones vendidas, ¿eh? Entonces... Derivadas de la transmisión hereditaria del fallecimiento del señor..., de su padre, exactamente, el señor Pujol i Brugat, ¿eh? Por tanto, no hay por qué excluir la posibilidad de que él fuera beneficiario directo, también, de parte de esos bienes, bien heredados, bien legados, bien... No lo sabemos, yo no lo puedo excluir.

Por otra parte, sobre lo que usted me pregunta, sí que desborda mis competencias, honradamente. Es decir, yo no soy sociólogo, yo soy un ciudadano más, que vengo a hablar de lo que sé en función de mi experiencia profesional, y, por tanto, yo, hacer valoraciones sobre si la sociedad catalana ha valorado, ha reaccionado, ha rechazado o no, más o menos inequívocamente, las expresiones [#] de corrupción que se han producido en el ámbito de la política en Cataluña – que, por otra parte, no afectan exclusivamente a Convergència i Unió, todo hay que decirlo–, yo pienso que habría que ser cautos, porque yo creo que no es mi función valorar esta relación ciudadana, y debo ser muy respetuoso con una competencia que desborda con mucho mis competencias como jurista, que es para

Fitxer 09

por lo que estoy aquí, por lo que debo contestar, pero nada más, ¿eh?

El president

Gràcies. És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Il·lustre diputat Marc Vidal?

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Jiménez Villarejo, és un plaer tenir-lo aquí novament al Parlament, sigui vostè benvingut. Entendrà que sent el quart a intervenir, moltes qüestions concretes que li volia preguntar potser seran reiteratives, però, en

qualsevol cas, això em serveix per poder-li demanar l'opinió seva, com a persona, com a expert. Miri, el senyor Jordi Pujol va venir aquí a la compareixença i va dir, cridant, que ell no era un polític corrupte. Si podem considerar que la corrupció, segons el Consell d'Europa diu, «un abús de poder o una falta de probitat en la presa de decisions, i un abús dels avantatges obtinguts per exercir un càrrec públic en benefici personal», vist el seu historial, vist l'historial de la seva família, crec que podem començar a parlar d'ell clarament com un polític corrupte?

De fet, vostè, en una entrevista parla directament de Jordi Pujol i la seva confessió com «la culminació de tot un procés delictiu al que ha dedicat gran part de la seva vida». Evidentment és una declaració en un diari. Podria ampliar-ho una mica més, això, què vol dir?

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, yo quiero expresar que una cosa son las declaraciones que yo puedo hacer ante un medio de comunicación en un momento determinado, que, por otra parte, suelo, como acabo de decirle al señor diputado del Grupo Popular, generalmente asumo, con algunas matizaciones, pero lo asumo en su globalidad porque soy coherente en mis manifestaciones, pero hablar sobre los términos de la corrupción, y si uno está dentro del marco de lo que se llama corrupción o no, es un tema que puede ser complejo, pero evidentemente, cómo podemos dejar de..., cómo podemos desligar, diría yo al señor Jordi Pujol Soley, *president* de la Generalitat durante veintitrés años, después de haber producido la quiebra, o haber contribuido a producir la quiebra de una entidad bancaria como Banca Catalana, que no es un tema menor, es un tema fundamental, que precisamente esa persona, con ese antecedente, fuera a ocupar la máxima responsabilidad pública del régimen autonómico de Cataluña, ya me parece un dato objetivamente lamentable –desde mi punto de vista, ¿eh?

Pero que, además tuviera, no la fortuna, la desgraciada ocurrencia de rodearse de personas que no eran precisamente un ejemplo de limpieza en el ejercicio de la función pública, ¿eh?, y me estoy refiriendo, como se acaba de demostrar en el auto, y sobre todo en el escrito de acusación del caso Pretoria, que yo creo que es un escrito de obligada lectura. No ya el auto de incoación, de cierre del proceso y apertura del juicio oral que hace el juez Ruz, sino del escrito de acusación del caso Pretoria, que ya está formulado con solicitud de penas que rebasan, como todo el

mundo sabe, los seis años, para Alavedra y para Prenafeta. Hay que leerlo con detalle. Entonces, más otros que han sido citados sin citar su nombre, pero que yo citaré, como es el señor Sánchez Carreté, y es el señor Piqué Vidal. Y es el señor De la Rosa. Yo tengo la..., tuve la suerte, quizás, de que en la Fiscalía Anticorrupción..., bueno, de que ya en octubre del 95 se acuerda por primera vez la prisión de Javier de la Rosa por el Juzgado de Instrucción número 1 de Barcelona, con motivo de la gran crisis de Gran Tibidabo, como todo el mundo recordará. Fue octubre del 94. A partir de ahí se inicia una especie de deterioro de espectacular de una figura que había sido presentada como un modelo de empresario financiero en Cataluña y en el mundo, casi. Bueno, Javier de la Rosa, que es una persona de referencia en las relaciones con Jordi Pujol durante muchos años, al final ha terminado siendo condenado en varias causas relacionadas con..., en virtud de sus relaciones con la famosa empresa KIO, de raíz saudí, que todo el mundo sabe cuál es, y de otras muchas implicaciones posteriores que ha vuelto a tener, etcétera. Por tanto..., y cito a varios, pero hay más, entre otros el propio Pascual Estivill, ¿eh?

Yo pienso que, hombre, yo no es que creo que hubiera un plan preconcebido de delincuencia, bajo ningún concepto, pero sí que ha estado rodeado y ligado a personas que antes o después hicieran de la actividad delictiva un modo de hacer. Yo, leyendo la acusación del caso Pretoria, y viendo que Macià Alavedra, en el primer ejercicio en el que se le acusa de fraude fiscal, dice que el año 97, que es el año en que él todavía era *conseller*, y cesó durante ese año, y que luego, a partir de ahí fue nombrado presidente de Autopistas de Cataluña hasta el año 2003, y hay varios ejercicios posteriores en los que continuó defraudando, demuestra que las puertas giratorias en Cataluña también funcionan, cuando procede, ¿eh?, y que han funcionado. Por tanto, todo eso explica un clima preocupante. Pero sobre todo, lo que es más preocupante es, cómo se puede estar gobernando un país y llamando al cumplimiento de sus obligaciones de todo tipo, cívicas, sociales, morales, éticas, etcétera, a los ciudadanos, mientras el que lo está haciendo está defraudando sistemáticamente y continuamente a la hacienda pública. Me parece tan, no ya incompatible, sino tan diría la palabra «indignante» desde el punto de vista ético y político –no solamente ético sino político–, que realmente rebasa los límites de lo que es admisible en un sistema político occidental. Es

decir, no creo que haya parangón en ningún sistema democrático occidental con una situación similar a la que ha creado Jordi Pujol Soley desde que fue nombrado –fue elegido, perdón–, en el año 80, presidente de la Generalitat, hasta la fecha de 25 de julio de 2014. No hay precedentes ni ha ocurrido nada parecido nunca en ningún sistema democrático. Yo diría, me atrevo a decir, no solamente del Oeste, sino del Este. Cuando había Este. Ahora ya no hay, evidentemente, Este, salvo Rusia, que está muy lejos.

Por tanto, me parece que tenemos que admitir que el aprovechamiento de la posición de poder para defraudar, y si además cuentas con que se están incumpliendo acuerdos internacionales y se está viendo ese muto blindaje al que me refería antes, etcétera, hombre, pienso que realmente es claro que hubo un aprovechamiento del cargo para poder defraudar, cómo no.

Marc Vidal i Pou

Precisament per això, precisament per tot això que vostè ha citat, li sona una mica estrany a vostè que dimarts passat el president Mas circumscrigués el cas Pujol i el que parlarem en aquesta comissió com un «cas familiar»? Creu que es pot parlar seriosament només d'un cas familiar amb tot el reguitzell de casos que han aparegut relacionats amb el pujolisme al llarg dels anys de pujolisme? O podem parlar d'una manera d'entendre la política al llarg d'un grapat d'anys pensada bàsicament per afavorir determinats interessos particulars, encara que això suposés perjudicar els col·lectius? Creu vostè que no és un punt cínic, això de parlar només d'un «cas familiar»? Creu vostè que no es tracta només d'un cas familiar?

Carlos Jiménez Villarejo

Hombre, ya le he dicho que yo vengo aquí como experto y como jurista, y cuando he entrado en valoraciones políticas procuro..., evidentemente las he hecho, obviamente, pero están más relacionadas con lo estaba razonando, pero valorar si lo que dijo el president Mas en relación con el alcance de lo que está ocurriendo, hombre, yo pienso que el verá si acierta o erra, no lo sé. Eso es una cosa que ha de valorar la ciudadanía, que son los que al final lo han de votar o no. Por tanto, no me corresponde a mí hacerlo. Pero lo que sí es cierto es que, cuando una persona ha ocupado un altísimo cargo público y, al amparo de ese cargo público ha estado

defraudando durante veintitrés años, y ahora mismo es objeto de una causa penal por fraude fiscal y blanqueo de capitales, me parece que reducirlo a un tema personal, me parece francamente excesivo.

Marc Vidal i Pou

President, m'avisarà quan falti un minut, si us plau? Com a mínim excessiu, d'acord, gràcies. Tornem a Banca Catalana, si de cas, per anar una mica per feina. En una entrevista diuen que ara que era evident la seva responsabilitat penal – parlava de Jordi Pujol i els administradors en els delictes que li imputaven–, el tribunal, a consciència, va evitar que el procés continués, que fos jutjat i condemnat, i a partir d'aquí es va crear un clima d'impunitat. Dues coses. Una que ja he enfocat: el tema del tribunal que va evitar conscientment que el procés continués. Creu vostè que hi va haver algun intent de suborn, de promeses, d'amenaques? Per part de qui? El paper de Piqué Vidal en aquells moments, quin sap vostè que va ser? I l'altre és sobre el tema de la impunitat. Vostè creu que si el cas Banca Catalana s'hagués resolt tenint en compte només els fets i no hi haguessin hagut interferències extrajudicials, els comportaments posteriors dels polítics de diversos partits hagués pogut ser diferent? Dit d'una altra manera: la presentació d'una acusació contra uns banquers tramposos com si fos un atac, diguem-ne, a «les essències de Catalunya», ha alimentat al llarg dels anys el «tot s'hi val si m'embolico en la bandera»? És una manera diferent de dir el mateix, eh? Impunitat, i els tribunals; l'audiència, vaja, l'Audiència de Barcelona.

Carlos Jiménez Villarejo

Dos cosas. Vamos a ver. En primer lugar, cuando yo he hecho siempre las afirmaciones sobre el famoso auto de la Audiencia Territorial de Barcelona, exculpando al entonces *president* de la Generalitat, yo siempre he dicho que era un acto, creo que al principio de mi intervención me he referido a algún aspecto de ese auto, que era absolutamente rechazable, y además, desde el punto de vista jurídico tenía una debilidad extrema, y es que no aplicaba y no sabía aplicar, o no aplicó como era debido la Ley de sociedades anónimas, por ejemplo, entre otras cosas, y otras muchas cosas más, como el plan general de contabilidad vigente, etcétera. Es decir, desconoció lo que era una evidencia, que había una contabilidad paralela, oculta, y por tanto a partir de la cual determinadas personas manipulaban fondos económicos que le permitieron obtener beneficios, de a menor

trascendencia según las características y la categoría en el consejo de administración, y su vinculación con ese cuadro directivo de Banca Catalana, o no.

Pero eso yo creo que está bastante claro. Por tanto, desconocer esto por parte de la audiencia territorial me pareció gravísimo, me pareció siempre gravísimo. Y siempre pienso que esa decisión de la audiencia territorial, si bien la amparó, como explicó muy bien el señor Mena en su comparecencia anterior, si era aplicable o no el delito de apropiación indebida en los términos en que entonces se regía el Código penal, y no el delito societario tal como está ahora regulado, visto desde la distancia, aunque hayan pasado tantos años desde aquella fecha, yo siempre he pensado que el delito de apropiación indebida era un delito que uno de sus ejes era disponer de los bienes que uno tiene –disponer ilícitamente, y por tanto enriquecerse– en concepto de administración. ¿Cuál es el concepto en el que tienen los administradores de Banca Catalana el caudal que significaba Banca Catalana? Pues en concepto de administradores, que es lo que eran, ¿eh? Por tanto, me parece que siempre era un artificio absolutamente engañoso por parte de la audiencia territorial, articular una argumentación que no tenía fundamento alguno para dar fundamento a la absolución, mejor dicho al rechazo de la pretensión del ministerio fiscal de que se procesara a Jordi Pujol Soley como autor de un delito de apropiación indebida.

Pero, además de esto, quiero decir que naturalmente que eso ha favorecido, cómo no –o favoreció en aquella fecha, cómo no–, que a partir de esos momentos se produjera lo que algunos autores han calificado, no en mi caso, porque tampoco, en fin..., un clima relativamente irrespirable. Porque la campaña que se emprendió contra nosotros los fiscales y contra aquellos que apoyaron o se les ocurrió apoyar a la persecución de Jordi Pujol Soley –y cito a algunos que ya han fallecido pero que están ahí, en la memoria de todos por los artículos publicados en los medios, como Jordi Solé Tura, Vázquez Montalbán, etcétera–, pues realmente fue bastante terrible.

Le doy una anécdota. Yo, al cabo de pocos meses –lo explicó muy bien el señor Mena en su intervención anterior–, como saben, fui nombrado fiscal jefe de la Audiencia Territorial de Barcelona. Exactamente en julio del 87, o sea: habían transcurrido escasos meses. Yo, como he procurado siempre mantener mis puestos como responsabilidad profesional, he procurado mantener una relación

exquisita, como la que acabo de expresar, respecto de la que entonces era *consellera* de Justicia, la senyora De Gispert, con la cual hay que reconocer que tuve una relación exquisita y de una enorme cortesía, y incluso afabilidad, ¿eh? Pero cuando yo fui a visitar al señor Pujol para

Fitxer 10

... expresarle mis atenciones como nuevo fiscal jefe de Barcelona, que visitaba prácticamente Cataluña en aquella época. Yo diría que si la visita duró dos minutos, ya duró demasiado, ¿eh? Fue llegar, saludar, explicar lo que yo pretendía con un nuevo modelo de fiscal en la Cataluña de entonces y en la España de entonces, que realmente pronto se puso en marcha, entre las cuales, una de las cosas que acordé fue, por cierto, crear una unidad de Mossos d'Esquadra en la fiscalía, por cierto, para perseguir la violencia machista, la violencia de género. Pues puede ser que tardara dos minutos, el tiempo que yo tardara en explicarle mi proyecto de lo que era un nuevo modelo de fiscal en un estado democrático. Y al terminar mi exposición, pues todo consistió en levantarnos los dos del asiento que ocupábamos, muy provisionalmente, saludarme, abrirme la puerta y salir. Y ahí se acabó todo. Es decir... Y eso duró durante años.

Yo..., como comprenderá, a mí lo que me importaba es procurar que la fiscalía recuperara un hálito de modernidad, de eficacia, de democracia, etcétera, y creo que eso se fue consiguiendo poco a poco, con el esfuerzo de todos los fiscales, que me acompañaban en el esfuerzo. Pero por parte del entonces *president* de la Generalitat, la verdad es que la actitud fue siempre de absoluto silencio, cuando no rechazo explícito. Lo digo para que quede claro, eh?

Marc Vidal i Pou

Escolti, en relació també amb Banca Catalana, el paper de l'Estat, que vostè hi era. Ens podia concretar una mica més com, qui i per què protegia en Jordi Pujol? És un exemple. L'Agència Tributària considera que hi hauria d'haver iniciat fa temps inspeccions i investigacions respecte a la fortuna evadida pels Pujol? Ho he relacionat ara de cop amb Banca Catalana, no sé per què, que el senyor Montoro diu que fa catorze anys que saben coses. Són dues preguntes diferents però les

enllaço, perquè així guanyo el temps. El paper de l'Estat amb Banca Catalana, i el tema de si l'Agència Tributària hauria d'haver iniciat investigacions fa temps, ja que l'Estat diu que coneixia fa temps el tema de...

Carlos Jiménez Villarejo

No, yo creo que la Agencia Tributaria actuó con antelación suficiente. Es decir, las primeras actuaciones e inspecciones que hace el Banco de España –más que la Agencia Tributaria, el Banco de España, que era a quien le correspondía la inspección oficial– la primera inspección ya la hace en los años ochenta, y el primer informe que emite el Banco de España sobre la crisis de la entidad Banca Catalana es de septiembre del 81. Estamos hablando de muchos años antes de la interposición de la querrela, por tanto, ¿eh?, y de la formalización, por tanto, de la persecución de los administradores de Banca Catalana. Y la primera valoración que hace el Banco de España del análisis de la situación de Banca Catalana es que hay, ya empieza a haber un desequilibrio patrimonial que creo que en septiembre del 81 se calcula en 6.000 millones de pesetas de aquella época. Estamos hablando, por tanto, ya de un vacío patrimonial muy importante.

Y en esa perspectiva, yo creo que la respuesta va siendo positiva, es decir, no hay una omisión por parte del Estado –me refiero al Banco de España, que era el que tenía la responsabilidad máxima de control sobre una entidad bancaria– no hay una omisión ahí. Yo creo que hay una actuación cada vez *in crescendo* para conocer las causas de la crisis que se está produciendo, entre otras cosas porque en cuanto trascendió mínimamente a la opinión pública que Banca Catalana atravesaba una crisis, como saben, empezaron a retirarse fondos de la entidad, lo cual producía una crisis más profunda todavía de la propia entidad.

Por tanto, yo no creo que hubo ningún tipo de silencio ni de pasividad por parte del Banco de España sino todo lo contrario, porque en el año 80 ya estaban inspeccionando Banca Catalana, y eso se demuestra en el informe de septiembre del 81, que luego a nosotros se nos traslada ya a principios del año 84.

Marc Vidal i Pou

Quan Pujol assegurava que la justícia d'Espanya estava atacant Catalunya, sembla que hi havia indicis d'haver-se repartit 516 milions de pessetes de l'entitat

uns anys abans, quan el banc ja presentava pèrdues. Això ens pot dir si és així o no? En la seva instrucció sortia?

Carlos Jiménez Villarejo

Yo, cuando me hablan de cifras, perdone usted, señor diputado, me es difícil precisar con exactitud, cuando él decía que si la justicia atacaba y tal. Él nunca dijo que la justicia atacaba, él dijo que era una jugada indigna, ¿no? Creo que fue eso. La famosa *jugada indigna*. Bien. Yo no sé cuál era el alcance del beneficio que él había obtenido de los diferentes conceptos en los que se produjo el enriquecimiento, que sería muy largo de explicar, porque aparecen los resultados de los préstamos ficticios, los dividendos indebidos que también se cobraron, es decir, las diferentes causas de enriquecimiento que se produjeron fueron innumerables, estaban perfectamente analizados en el escrito de petición de procesamiento de la fiscalía, y creo que lo explicó además con mucho detalle el señor Mena cuando compareció aquí. Por lo tanto, yo ahí quiero..., prefiero eludirlo.

Pero yo pienso que... Francamente, al final eran dos fiscales, que por el encargo del fiscal jefe –mejor dicho, el fiscal general de la época, el señor Burón Barba– se les encomendó una tarea. Y la cumplimos como hemos cumplido otras tantas a lo largo de nuestra vida. Por tanto, yo lo de la *jugada indigna* y todo eso me parece que suena mucho a una utilización política premeditada y maliciosamente interpretada por parte del señor Pujol Soley para salir al paso de lo que era una simple y pura persecución penal por la presunta comisión de un delito de apropiación indebida.

Marc Vidal i Pou

Gràcies. La fiscalia també s'ha ocupat al llarg dels anys de molts altres casos vinculats amb la corrupció de Convergència i Unió, relacionats amb l'aprofitament patrimonial de fons públics i evident abús del poder. Al 90, ja s'ha parlat, una investigació contra Prenafeta, que va dimitir. Un minut? A mitjans dels noranta es torna a obrir investigacions sobre societats vinculades a consellers –diferents consellers– en fi: el conseller Alavedra, Ballbé, Hortalà... De fet, la fiscalia planteja presentar una querella criminal per malversació de cabals públics contra els consellers Cullell, Ollé, Hortalà, Pujol i Figa, Vela, Garrell, Vallvé, Subirà, Basáñez i

Alavedra. Però el fiscal de l'Estat –sí, un grapat de consellers– vostè diu que ho va paraitzar. M'agradaria que m'ho ampliés.

I m'agradaria també que em digués l'opinió, davant de tants casos, de si podem parlar de corrupció generalitzada en aquell partit que en el seu moment va crear Jordi Pujol, i que ha donat suport al «pujolisme». I si creu possible que alguns dels actuals dirigents, que ja hi eren en aquell moment als governs Pujol, poguessin no saber res del que estava passant en aquell moment.

Carlos Jiménez Villarejo

Pues mire, era difícil que no lo supieran, eh?, porque usted se ha referido a un conjunto de *consellers* que eran los relacionados con la Comisión de Ayuda a la Reconversión Industrial de Cataluña, la CARIC, que concedió avales a empresas en crisis para salvar la crisis y conseguir las sacar adelante. Y así, le fueron otorgados avales muy importantes a empresas como Industrias Reunidas de Sallent y Comercial de Cubiertos y Platería, vinculadas a los *consellers* Joan Vallvé Rivera y Joan Hortarlà; a Iberhospitalia, vinculada al proyecto del Hospital General de Cataluña; a Subirà i Cia y Punt Estil, vinculada al *conseller* Antoni Subirà i Claus; Egasa, vinculada al *conseller* Josep Garrell i Pubill. Y así sucesivamente. Por tanto, no estábamos hablando de otra cosa sino de malversación de caudales públicos, que fue el objeto de la querella.

Esa querella... Yo le quiero recordar que esa querella fue formulada, vamos, fue formulada por mí finalmente pero fue apoyada por la junta de fiscalía –que entonces ya éramos unos cuantos fiscales, los de Barcelona éramos sesenta o por ahí– por unanimidad. Es de los pocos proyectos de querellas en caso de corrupción que fue sometido al criterio de la junta de fiscalía, que como sabe es el órgano de consulta obligada por parte de los fiscales jefes para tomar según qué decisiones. Ese proyecto de querella por malversación de caudales públicos contra esas personas que usted ha referido con tanta exactitud fue sometido a la junta de fiscalía y aprobado por unanimidad, sin una sola objeción. Es más, añadiría: es la única vez en mi vida profesional –fui fiscal jefe desde el año 87 hasta el año 2003– en que al final de adoptarse el acuerdo hubo un aplauso unánime de todos los fiscales a la iniciativa que se acababa de aprobar. Eso no ha ocurrido nunca, por lo menos yo no lo he visto nunca. Y eso fue terminantemente prohibido por el fiscal general Eligio Hernández, por considerar que los indicios o que los delitos estaban

prescritos por una parte, o, el recurso fácil siempre para evitar condenar a un culpable de un delito acreditado, decir que no había indicios suficientes. Era sobretodo el recurso más fácil, y en aquel caso fue la prescripción de los delitos, que era, evidentemente, falso.

Como fue falso después, por ejemplo, alegar que había prescrito el delito que cometió César Alierta cuando era presidente de Tabacalera, y que impidió que la fiscalía pudiera ejercer la acción penal como debía haberlo hecho. Finalmente mantuvo la acusación hasta el final, pero finalmente fue absuelto por prescripción, porque el delito sí que lo había cometido. Pero desgraciadamente nos faltaban unos meses para haber ejercido la acción penal.

Marc Vidal i Pou

Una última... (*El president intervé sense fer ús del micròfon.*) Intentaré anar de pressa. Un últim tema, que és que un informe molt interessant que vostè va escriure fa un temps, que es diu *Transparència i corrupció a Catalunya*, que fa una anàlisi sobre la corrupció molt interessant, hi ha un apartat que és l'informe que va encarregar el Govern d'Esquerra sobre els governs de Convergència i Unió, en el qual van aparèixer una sèrie de conflictes amb relació a la corrupció en diferents aspectes, com el règim de subvencions, els contractes d'alta direcció d'organismes, el sector públic, especialment sanitat, contractes de consultoria i assistència tècnica, o casos concrets com el de T-Sistems, que suposava pèrdues públiques i guanys privats.

En la conclusió, que és el que..., vostè parla d'una profunda debilitat del sistema democràtic, i que la solució no només depèn de reformes legals sinó també de la voluntat decidida de renovació de responsables polítics i d'autonomia dels partits respecte dels poders econòmics. Opinió també: creu que a dia d'avui s'ha avançat en aquesta direcció, o seguim tenint una democràtica greument malalta, i que necessita d'aquest canvi de responsables polítics i de l'autonomia dels partits respecte dels poders econòmics?

Gràcies.

Carlos Jiménez Villarejo

Muchas gracias, señor diputado. En efecto, ese informe fue amplio. El estudio lo encargó el *conseller* entonces Antoni Castells, para explicar las causas del déficit

que había dejado el anterior Gobierno de CIU, que no recuerdo ahora cual era, eh? Entonces, para intentar explicar las causas del déficit se encargó un informe sobre las irregularidades en la gestión económica del Gobierno de CIU de todo ese periodo anterior, que era muy amplio, pero se circunscribió a los últimos cinco años. Y en efecto, ahí se acreditaron infinidad de cosas que exigirían, no ya una sesión como ésta sino otra comisión distinta, eh? Pero lo que sí es cierto es que ahí se acreditaron auténticos escándalos, desde el punto de vista de corrupción política y de corrupción financiera, ¿eh?

Están en una parte muy parcial publicados por mí en una revista que dirigía un famoso periodista que creo que ha fallecido, Navales, que publicaba entonces, que se llamaba *La Factoría*. Está no sé en qué número. Ahora no lo recuerdo, de *La Factoría*, pero ahí publiqué el informe resumen que yo hice de ese estudio que encargó el *conseller* Antoni Castells, y que era de una amplitud extraordinaria.

¿Qué me pregunta usted? ¿Si la democracia está gravemente *malalta*? Yo diría que está *malalta* todavía, pero yo espero que con el esfuerzo de comisiones como éstas y con el esfuerzo de la ciudadanía en general podamos alguna vez curarla.

Gracias.

El president

Gràcies, ara sí, senyor Vidal. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula la il·lustre diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, gràcies, president. Muchas gracias, señor Jiménez Villarejo, por sus aportaciones. Quizá sea, junto a la del señor Mena, su comparecencia una de las más esclarecedoras de lo que ha sido la Cataluña de los años de los gobiernos de Pujol, ¿no? Ha hecho usted una descripción muy gráfica de cómo aquellos que se han dedicado a construir una nación, han hecho de esa construcción nacional un suculento negocio.

Y yo quería abundar en algunas de las cosas que usted ha dicho, que me parecen muy graves –muy graves. Usted ha descrito el tema de Banca Catalana, ha dicho que había una caja b, que había veintisiete sociedades instrumentales, a través de las cuales se había producido ese vaciamiento patrimonial. Ha descrito actitudes

comprendidas por parte de determinados jueces. Ha descrito complicidades objetivas por parte del poder político, injerencias del poder político directas, hasta el punto de que usted ha hablado de prohibir el ejercicio de acciones penales por parte de los fiscales generales para no llevar a cabo investigaciones sobre casos que usted ha definido y ha calificado como muy graves de corrupción. Y esa descripción que usted ha hecho de aquel momento, yo veo que se sigue reproduciendo en la actualidad. Y me explicaré. Usted ha abierto la puerta, como le ha comentado el señor Amorós, a hablar de situaciones que se están produciendo en la actualidad, ¿no? Y por ejemplo, estas sociedades instrumentales, estas sociedades pantalla que usted reconocía en la investigación de Banca Catalana, son muy similares a las que han utilizado buena parte de los hijos de Jordi Pujol para la evasión fiscal...

Fitxer 11

...la evasión de capitales y el generar un manto de opacidad respecto a cómo se gestiona ese dinero público de origen desconocido y que todos sospechamos que es ilícito. Y por lo tanto, le quería preguntar en primer lugar: ¿usted como jurista que es cómo entiende que ante estos indicios claros de criminalidad de actuaciones por parte de miembros de la familia Pujol a día de hoy no se hayan tomado medidas preventivas contra ellos privativas de libertad con la intención de evitar que se puedan destruir informaciones que pueden ser después definitivas a la hora de construir esas investigaciones y definitivas a la hora de establecer condenas?

Carlos Jiménez Villarejo

Bien, la pregunta no puede ser más directa. Vamos a ver, la adopción de medidas preventivas... En primer lugar, hay un concepto que usted cuando se refería a los negocios de los hijos del *expresidente*, hablaba siempre de dinero..., hablaba o ha utilizado el término «dinero público»; pudiera haber dinero público o pudiera ser un dinero privado, es decir, yo no he dicho que fuera solo dinero público, ni mucho menos, ¿eh?

Pero, en todo caso, lo que usted pregunta, que es el tema de la no adopción de medidas preventivas cautelares –que está refiriéndose a la prisión, a la forma de prisión con o sin fianza–, yo soy prudente, creo que debo serlo, ¿eh? Hay jueces de instrucción que están actuando, se han adoptado medidas muy importantes, como registros como los que se practicaron hacer escasas semanas en relación con la causa contra Oleguer Pujol, etcétera.

Como ha visto usted, en el caso Pretoria se acordó una prisión provisional que duró quince días. La acusación se ha formulado ahora, cinco años después –cinco años después. Era difícil pensar que una prisión provisional acordada en aquel momento pudiera determinar el pleno descubrimiento de toda la verdad del caso Pretoria, porque entonces se sabía poco. Después se ha sabido mucho, entre otras cosas, porque ha habido, en el caso Pretoria en concreto, once comisiones rogatorias, once, ¿eh?: Suiza, Andorra, Portugal, Reino Unido, Costa Rica, Estados Unidos... Todas esas comisiones ha habido en el caso Pretoria. Han sido once comisiones rogatorias.

Ante todo eso, ¿qué ocurre? Yo creo que la actitud del juez de instrucción es el que tiene que valorar en cada caso si realmente la prisión es una medida indispensable para garantizar la conservación de la prueba, que es de lo que se trata en definitiva cuando [#, 2.38] la prisión.

Yo recuerdo prisiones preventivas en los casos que he contado antes de Pasqual Estivill, por ejemplo, o de Javier de la Rosa, por ejemplo, y de otros muchos podríamos hablar, de los casos en los que yo he intervenido y conozco, por tanto, más directamente.

En los casos que usted me pregunta, en la medida en que yo no tengo intervención directa, sino simplemente he aportado documentación, pero yo..., claro, hay datos que yo desconozco porque yo no soy fiscal, yo soy ahora un jurista jubilado y conozco los hechos desde fuera. Por lo tanto, yo no sé si del conjunto de las actuaciones procesales que integran la causa se derivan suficientes fundamentos como para acordar la prisión o no, no lo sé. Porque creo que ahí puede haber múltiples circunstancias que justifican que se mantenga la situación de libertad provisional o de libertad sin más, y por tanto, no adopta ninguna medida cautelar necesaria.

Yo en esto soy prudente y creo que sin conocer por dentro todas las circunstancias que concurren ahí, el mero hecho del conocimiento de las sociedades que aparecen implicadas, que eso sí que lo sé –en parte, no del todo, pero en parte sí–, el mero conocimiento de esas sociedades que aparecen implicadas en las actividades tanto de Jordi Pujol Ferrusola como de Oleguer Pujol Ferrusola, me parece que no es suficiente como para que yo formule un criterio definitivo sobre lo que usted plantea. Lo siento.

Carina Mejías Sánchez

Gracias. Siguiendo pregunta: usted ha escrito recientemente un artículo al que hacía referencia al inicio de su intervención: Los paraísos fiscales pujolistas, se titula, con una afirmación muy rotunda en el inicio: «Esta vez no se libran.»

Y en ese artículo usted hace referencia precisamente a uno de los casos que le ha preguntado el señor Vidal anteriormente, el caso de los fondos públicos destinados a la CARIC, a la Comisión de Ayuda a la Reconversión Industrial de Cataluña. Usted dice que sobre este caso fue particularmente grave el manto de impunidad que encubrió la presunta malversación de los fondos públicos de la CARIC. Usted investigó esos hechos, ¿cómo se producía...? Usted aquí dice que se justificaba la persecución penal de Alavedra y once consejeros más, once consejeros de un gobierno, señor Villarejo, once consejeros. ¿Y nos puede decir exactamente cómo se producía ese tipo de malversación de fondos públicos? ¿Cuál era el mecanismo?

Porque después hemos visto que, como le comentaba anteriormente, lamentablemente estas prácticas tan graves que ahora salen todas a la luz se han estado reproduciendo y han creado escuela. Porque al parecer el señor Oriol Pujol Ferrusola, todo un patriota, ayudaba a deslocalizar empresas que habían venido y se habían instalado en Cataluña obteniendo subvenciones públicas, y después él asesoraba y ponía en contacto con los consejeros correspondientes de Industria para poder obtener deslocalizaciones y cobraba por asesorar por esas deslocalizaciones. Entonces, estamos ante unas prácticas de corrupción absolutamente alarmantes.

¿Cómo se producía ese tipo de prácticas de malversación de caudales públicos y de enriquecimiento por parte de once consejeros de los gobiernos de Convergència i Unió?

Carlos Jiménez Villarejo

Sí, vamos a ver, en primer lugar, cuando yo hablo de consejeros, hablo de consejeros de diferentes gobiernos, no de un solo gobierno, evidentemente. Eran consejeros que se iban sucediendo en el tiempo en los diferentes gobiernos del *expresident* Pujol.

En cuanto a la forma de materializarse la malversación de caudales, era muy sencilla: era la concesión de avales o préstamos –el término era avales– a diversas sociedades vinculadas a estos *consellers*, vinculadas bien porque eran socios, bien porque sus familiares eran socios..., en fin, tenían alguna vinculación personal o familiar directamente con las sociedades favorecidas con estos avales y tal. Cuando hubo necesidad de recuperar..., como era un préstamo, en definitiva, había un compromiso de devolución del importe del préstamo en un plazo determinado, cuando el plazo se cumplió, la devolución se incumplió, es decir, no se cumplió el compromiso contraído que era devolver el importe derivado del préstamo recibido.

A partir de ahí, se inició la persecución judicial en el ámbito civil para la recuperación del importe de estos créditos, pero con tan mala fortuna, como he dicho antes, de que la mayor parte de estos créditos y el plazo transcurrido para conseguir la recuperación del mismo en el ámbito civil, que era el ámbito que era el previsto en este caso, habían prescrito. Con lo cual los créditos no se pudieron recuperar. Y por tanto, el perjuicio causado en el erario público catalán se consumó y fue evidente. Esto justificaba una persecución penal por el delito de malversación de caudales públicos, porque era evidente que de haberse devuelto los créditos otorgados en los plazos previstos de forma cumplida y de forma escrupulosa, no hubiera tenido que procederse a un recurso o a un procedimiento judicial en el ámbito civil, y que en el transcurso del tiempo justificó que luego se alegara la prescripción de este derecho de recuperación del crédito, y por tanto, se extinguiera la posibilidad de que esos préstamos fueran recuperados. Con lo cual ahí se acabó todo y, por lo tanto, el erario público catalán perdió prácticamente la

totalidad de los préstamos otorgados a estas empresas que de una forma muy parcial he citado.

Carina Mejías Sánchez

En ese mismo artículo usted hace referencia a que Macià Alavedra y Lluís Prenafeta se libraron de las causas penales como consecuencia del apoyo de los fiscales generales del Estado del PSOE y del PSOE –concretamente dice usted del PSOE– y la fiscalía no pudo emprender acciones penales contra ellos. ¿Cuál era la actuación del PSOE en este caso? ¿Cómo se producían esas injerencias políticas para evitar las informaciones?

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, señora diputada, yo cuando hablo de fiscales generales en un texto, en un artículo periodístico, yo no estoy haciendo un informe profesional, yo estoy haciendo un artículo periodístico, ¿eh? Por tanto, tiene que interpretar también los términos en que yo escribo esto. Lo asumo plenamente porque lo he escrito yo y, por tanto, sé de lo que está hablando, pero cuando yo digo de fiscales generales del PSOE, ¿qué estoy diciendo? Que los fiscales generales han sido –y lo he dicho antes, no lo digo ahora, lo he dicho antes también– prácticamente casi siempre un instrumento de los gobiernos de turno. Era igual el PSOE que el Partido Popular, porque los hechos lo acreditan de una forma evidente, pero no solamente cuando yo era fiscal jefe en Barcelona, cuando yo era fiscal jefe anticorrupción también quedó constancia suficiente y hubo que recurrir muchas veces a la cláusula de conciencia famosa del artículo 24 para oponerme a las órdenes del fiscal, en ese caso, del Partido Popular, Jesús Cardenal, de las órdenes que daba de archivar determinados procedimientos que no se podían archivar.

Por tanto, eso es una práctica bastante habitual. En fin, y cuando yo digo el PSOE, me refiero a que el partido gobernante era el PSOE y el fiscal general era nombrado por el ministro de Justicia del partido gobernante. Por tanto, para mí era como si fuera del PSOE.

Carina Mejías Sánchez

¿Considera usted que la reciente dimisión del fiscal Torres-Dulce se ha podido producir por circunstancias similares? ¿Considera usted que a lo largo de todos estos años ha habido pactos políticos a la vez que pactos de silencio entre los

diferentes gobiernos de Jordi Pujol y los diferentes gobiernos de España de diferentes colores políticos?

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, usted me habla de recientemente, el señor Jordi Pujol hace mucho tiempo que no es presidente de la Generalitat, ¿eh?

Carina Mejías Sánchez

Si considera usted que la reciente dimisión del fiscal Torres-Dulce obedece a circunstancias similares, a que se le impide llegar hasta el fondo de determinados asuntos vinculados a la corrupción.

Carlos Jiménez Villarejo

Sí, sí, puede ser. Perdón, puede ser por razones relacionadas con la corrupción o por otros motivos que tienen trascendencia jurídica, social, etcétera.

Yo lo que sí puedo decir, y lo digo pese a mis diferencias ideológicas con el señor Torres-Dulce, que son conocidas, pero hay que reconocer que las últimas memorias anuales que él ha elevado al Gobierno de los años 2013 y 2014, si uno las lee despacio y las lee con atención, uno verá que había un auténtico compromiso en la lucha contra la corrupción. Queda claro en sus memorias y son palabras suyas, por tanto. Y esto está escrito, por tanto, no admite interpretaciones. Y había un compromiso auténtico, es decir, en la lucha contra la corrupción hasta el punto de afirmar que era escandaloso que pudiera haber corrupción en España cuando una cuarta parte de la población, por ejemplo, por decir una proporción más o menos aproximada, está en riesgo de..., en situación de pobreza o en situación de exclusión social o en riesgo de pobreza, etcétera.

Es decir, yo creo que es muy contundente en sus pronunciamientos en las memorias correspondientes. Espero que lo haya sido también en el ejercicio de su función respecto de otras causas, que yo, claro, no puedo conocer con detalle porque yo ya no era fiscal, por tanto, no las puedo conocer con detalle, pero, pues, desprendo que, evidentemente, esa dimisión está relacionada con la presión a que un fiscal general se ve sometido hasta un cierto límite y en un momento determinado se puede decir que sí o simplemente marcharse.

Carina Mejías Sánchez

Se lo decía por lo que le he comentado al principio de decir que las circunstancias que usted estaba describiendo de lo que se había producido en los momentos en que usted investigaba los casos de Banca Catalana no han quedado erradicadas como práctica. Y si usted me dice que el recientemente dimitido fiscal Torres-Dulce lo ha hecho por esas razones, porque se reproducen, desgraciadamente, ese tipo de comportamientos de vinculación y de presión hacia la justicia y hacia la fiscalía por parte del poder político.

Y la última pregunta que ya le formulo es la que ya le he formulado antes: ¿considera usted que además de pactos políticos y de acuerdos políticos entre los gobiernos de Convergència i Unió, y Jordi Pujol a la cabeza, y otros gobiernos de España ha habido, además de pactos políticos, pactos de silencio para tapar la corrupción?

Carlos Jiménez Villarejo

Sí, evidentemente. Claro, cuando hablo de pacto y de complicidad, hablo de pacto de, pues, primero, evidentemente, cuando hay una acción penal en curso porque una fiscalía está investigando y se le prohíbe actuar, eso tiene una trascendencia pública y, por tanto, no se puede ocultar. Pero, por debajo de esto están los pactos de silencio, es decir, aquellos casos en que hay fiscales que realmente por razón de la subordinación jerárquica pudiera ser que no se hayan atrevido a iniciar según qué investigaciones porque afectaban a según qué personalidades del mundo político o económico o financiero y que se les ha consentido y no se les ha estimulado para que cumplan con su deber, que es la persecución de cualquier forma delictiva, sea económica, sea política.

El president

Gràcies, diputada. En nom de la CUP-Alternativa d'Esquerres, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, moltes gràcies per la compareixença i per tot el que ha explicat. Jo també comparteixo que ha estat molt profitós, molt profitosa.

Quan m'arriba a mi –ja ho dic sempre, eh?– s'ha preguntat gairebé tot, algunes petites coses no, però aquelles petites coses que no, doncs, a veure si els podem treure una mica de suc.

Jo voldria començar perquè, entre altres agents, vostè juntament amb altres representants de formacions polítiques van presentar una querella contra Jordi Pujol, contra Marta Ferrusola, els seus fills, també contra diversos empresaris vinculats a la família, no?, aquella família...

Fitxer 12

...[política] que diem, que és el «pujolisme», no només una família de sang. La querella demana que s'investiguin les adjudicacions públiques de les quals s'hauria beneficiat una xarxa, aquesta xarxa empresarial vinculada a la família Pujol i al seu entorn, i si ens podria explicar si els fets indicaris sobre els quals han presentat aquesta querella sostenen aquesta tesi.

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver. Los hechos indiciarios determinantes de la formulación de la querella en su día, el 30 de mayo creo que fue, si no me equivoco fue en mayo del 84, no recuerdo la fecha exacta, yo creo que estaban... (*Veus de fons.*) ¡Hay!, perdón, perdón, [#], me he equivocado. Vamos a ver, yo creo que esa querella en la que yo he sido un simple colaborador porque yo soy jurista y hasta que me muera lo seré, por tanto, siempre que alguien me pide colaboración o ayuda pues la presto.

Vamos a ver, yo creo que en la formulación de esa querella, que realmente no ha llegado todo [#] que nosotros plantábamos, porque nosotros, tanto Podem Barcelona, como Guanyem Barcelona, planteábamos un horizonte mucho más amplio, es decir, que afectaba al conjunto de la familia Pujol y por tanto especificando las responsabilidades de todos y cada uno de sus miembros, desde Jordi Pujol Soley, Marta Ferrusola, los hijos, etcétera, y especialmente aquellos que han tenido una actuación económica más clara y al mismo tiempo de dimensiones presuntamente delictivas. Eso ha tenido como soporte, primero, el compromiso ciudadano de Podemos y Podem Barcelona, y el compromiso

ciudadano de Guanyem Barcelona, lo cual ha sido realmente para nosotros una gran satisfacción y una gran conquista. Realmente unir fuerzas para perseguir la corrupción allí donde esté y cualquiera que sean los nombres y apellidos de los querellados nos es indiferente.

Yo creo que el punto de partida ha sido fundamentalmente muchas informaciones recogidas en los medios de comunicación de periodistas, algunos de los cuales están aquí, que han publicado informaciones muy significativas sobre los negocios desarrollados particularmente por los hijos de Jordi Pujol Soley, particularmente Jordi Pujol Soley, Oleguer Pujol y algunos más también. La prueba es que están citados para declarar dentro de unos días, si no me equivoco, Pere, Marta i Mireia, ¿eh?, por tanto, alguna relación tendrán con los hechos. Entonces, yo creo que el fundamento ha sido una enumeración de hechos delictivos que se hacen en la querella que van desde los delitos de fraude fiscal y blanqueo de capitales correspondiente al fraude fiscal, más los posibles delitos de cohecho que hubiera podido haber en las relaciones con la Administración Pública de estas personas en virtud de contratos o de cualquier tipo de relación mercantil con la Administración Pública, naturalmente en los tiempos de la presidencia de Jordi Pujol Soley, más otros delitos relacionados con esto, como es el tráfico de influencias que me parece un tipo básico de cualquier conformación de la corrupción.

Es decir, el tráfico de influencias me parece un tema central de cualquier forma de análisis de la corrupción y de estudio de la corrupción y al mismo tiempo de práctica de la corrupción. Es decir, el tráfico de influencias, para poner un ejemplo que puede entenderlo todo la sala, es, por ejemplo, la causa de la que está pendiente de ser juzgado, si no me equivoco, puesto que ya se ha formulado acusación, si no me equivoco, perdón, es el diputado de esta cámara, Daniel Fernández, que se le acusa de un delito de tráfico de influencias, diputado del PSC, es un prototipo de tráfico de influencias. También está incluida en la querella formulada el 2 de septiembre del año pasado, porque es uno de los integrantes de esa especie de magma que es la corrupción política.

Inicialmente se presentó en la Audiencia Nacional, luego la Audiencia Nacional, bueno, asumió solamente la competencia en el caso de Oleguer Pujol, es cierto, luego tanto Podem Barcelona, como ya Podemos, como Guanyem Barcelona se han personado en la causa del Juzgado Central número 1 contra Oleguer Pujol,

por tanto, me parece que los caminos estaban bien trazados, lo que no han sido aceptadas en su plenitud en cuanto al número de querellados y en cuanto, en definitiva, a la competencia. No obstante yo sigo pensando que, y esto creo que es una opinión bastante fundada, es decir, cuando uno analiza la competencia de la Audiencia Nacional si estamos por el mantenimiento de la Audiencia Nacional, que hoy día está jugando un papel de relieve en la lucha contra la corrupción política y la delincuencia financiera, todo hay que decirlo, está hablando de conductas delictivas que tienen una especial incidencia en el tráfico mercantil a nivel nacional. Me parece que cuando estamos hablando de conductas presuntamente delictivas de diversas personas que se producen en el conjunto del Estado, desde Cataluña hasta las Islas Canarias, a través de múltiples sociedades, con diferentes relaciones con las administraciones públicas correspondientes, etcétera, si eso no es competencia de la Audiencia Nacional me pregunto qué es competencia de la Audiencia Nacional. Por eso me sorprende que esas causas todavía permanezcan en el ámbito de un juzgado de instrucción de Barcelona porque creo que los hechos son muchos más al alcance de lo que permite la competencia y la jurisdicción de un juzgado de instrucción de Barcelona.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, d'acord. Llavors, amb els fets indiciaris de la querella i sobretot d'aquests delictes que d'alguna manera situen l'administració com una eina per a perpetuar els delictes i, per tant, el pagament de comissions, dit de manera més clara, no sé si recorda, si s'ha arribat a quantificar tots aquests fets delictius, què han suposat en ingressos a la família Pujol. És a dir, finalment, si s'ha quantificat el pagament, quin percentatge de pagament de comissions anaven directament com a ingressos a la família Pujol.

Carlos Jiménez Villarejo

No, esto no está cuantificado, lo siento, señora diputada, no está cuantificado. Era imposible de cuantificar por nuestra parte sin que se hubiera practicada previamente una instrucción judicial y una instrucción como debe ser y se hubieran acumulado mayores datos de los que se disponían y, por tanto, evidentemente, es un dato que rebasa con mucho los límites de lo que es los inicios de un proceso como es una querrella, ¿eh?

Isabel Vallet Sànchez

Si tornem al cas Banca Catalana i al buidament de forma dolosa, al buidament patrimonial que sí que textualment consta de forma dolosa, i més enllà del que ja se li ha preguntat, i és quina relació directa podria haver entre aquest buidament dolós i l'herència, que ha dit que no ho podria afirmar, sí que és cert, o d'alguna manera es parla de tres vies a les quals haurien anat drenades aquests patrimonis, aquest buidament patrimonial: es parla, doncs, de pagament de dividends sobre uns beneficis inexistents, es parla de pagament de sobresous o complements salarials injustificats, i es parla de venda d'accions amb informació privilegiada. Això va ser així? Va quedar redactat a la querella que vostè i el senyor Mena van redactar, van presentar?

Carlos Jiménez Villarejo

Sí, claro, estaba todo perfectamente acreditado, estaba acreditado y cuantificado. Yo lo que no puedo es darle las cifras, como es natural, pasado tanto tiempo, pero estaba todo perfectamente precisado, enumerado, cuantificado, y también, incluso, no respecto de todos y cada uno de los querellados, pero sí particularmente respecto del *expresident* Jordi Pujol Soley estaba también cuantificada la perfección de algunas cantidades derivadas de algunos de estos conceptos que usted ha descrito, lo que no podía estar descrito plenamente es la querella. Y en el posterior escrito de procesamiento es la cuantificación precisa y definitiva de todos y cada uno de los beneficios obtenidos por la totalidad de los querellados, que finalmente fueron diecisiete, no lo olvidemos, los querellados fueron veinticuatro, los que fueron objeto de solicitudes de procesamiento en junio del 86 fueron diecisiete personas, incluido el *president*, y como consejero ejecutivo en el período 74-77 de Banca Catalana. Por tanto, yo creo que está todo absolutamente descrito, clarificado y precisado. Que la Audiencia Territorial de Barcelona mayoritariamente lo rechazase no, rechazó su calificación delictiva, pero no rechazó la veracidad de los hechos descritos, que quede claro.

Isabel Vallet Sànchez

Perfecte. Llavors com a via directa, o més o menys indirecta, rastrejar aquestes quantificacions, que ja se li atribueixen a Jordi Pujol, podria arribar a ser l'origen precisament d'aquests fons que ara no es declaren? I si no és així, és a dir,

aquestes quantificacions són totalment rellevants per explicar finalment el que ha passat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, i ja ho ha dit, que vostè no coneix si l'origen de la fortuna Pujol ve d'aquí o no, però finalment sí que ha dit que l'herència existia, no?, que almenys està quantificat, se corresponien, per tant, els imports de l'herència amb els que ara es declara com a herència que no s'havia declarat?

Carlos Jiménez Villarejo

Yo para lograr un conocimiento exacto de la cuantificación de los beneficios obtenidos por Jordi Pujol Soley, posiblemente del entorno familiar más inmediato directo, yo creo que sería muy interesante, es una sugerencia que hago como exfiscal, por tanto, aquí estoy como jurista y no podré decir nada más, pero sería muy interesante que el Juzgado de Instrucción número 31 de Barcelona, que conoce de la causa, reclamase el sumario de Banca Catalana y se analizase con exactitud y con precisión el desarrollo del proceso, los beneficios obtenidos por todos y cada uno de los querellados, desde el principio hasta el final, y en el caso del *expresident* de la Generalitat se relacionase esos beneficios con la fortuna oculta y no declarada desde el año 80 porque el auto de la Audiencia Territorial de Barcelona es del 86, por tanto, puede que hubiera alguna relación entre esas fechas y el origen de la constitución de la fortuna oculta a la que se refirió en la declaración del 25 de julio. Es una sugerencia que hago, creo que la puedo hacer en una sede parlamentaria como esta, pero deben ser otros abogados o fiscales los que naturalmente la hagan en la sede judicial correspondiente.

Isabel Vallet Sánchez

Tornant a les pressions polítiques, i que ja s'han explicat, vostè ha dit, de fet, ho hem llegit en alguna declaració, que el Govern del PSOE li va demanar expressament que no investigués la família Pujol. Sabem d'altres casos que hi han hagut pressions via indirecta[#] cap als fiscals en els quals se'ls ha pressionat, podríem entendre que se'ls ha pressionat o se'ls ha donat instruccions polítiques, sense pressions en algun cas, doncs, que no s'investiguessin altres casos. S'ha posat com exemple el cas d'Eligio Hernández, que prohibia, doncs, investigar CARIC, que al mateix temps prohibia investigar el fiscal de Sant Sebastià sobre els casos de narcotràfic i corrupció a Intxaurrenondo i també, per tant, significatiu en època Galindo. La nostra pregunta aquesta no és tant si això és així sinó què

podem fer per evitar aquestes interferències de caire polític que sempre hi ha entre els governs i els fiscals generals?

Carlos Jiménez Villarejo

¿Qué podemos hacer o qué pueden hacer ustedes?, porque yo, la verdad, es que puedo hacer poco. Yo creo que las instituciones parlamentarias tienen una función central en todo este cometido en la medida en la que son la más directa representación popular de la ciudadanía y tienen amplias facultades para hacer acuerdos y en virtud de las interpelaciones preguntas parlamentarias, proposiciones no de ley y las diferentes formulaciones legislativas que existen, se pueden hacer muchas cosas para crear o proponer, en su caso, desde Cataluña. En el caso, si nos referimos al Estado español y al Gobierno central, proponer las reformas necesarias de la legislación para cerrar el paso de forma definitiva a cualquier infiltración, cualquier intromisión de la autoridad política sobre la autoridad judicial. Entiendo por autoridad judicial el Ministerio Fiscal y la Autoridad Judicial.

Por ejemplo, yo tengo un dato que puede ser significativo, es decir, hace días tuve conocimiento de que la causa del Juzgado 31 de Barcelona contra la familia Pujol, que es una causa importantísima, evidentemente, la está llevando directamente la Fiscalía Anticorrupción con sede en Madrid y se ha evitado –se ha evitado– mejor dicho, se ha impedido que los representantes delegados de la Fiscalía Anticorrupción en Barcelona, que son fiscales acreditadísimos en el ejercicio de sus funciones como fiscales en caso de corrupción, podrían poner numerosos ejemplos porque están ahí, son todas las últimas...

Fitxer 13

...últimas condenas que han recaído en casos de corrupción. Sin embargo en este caso la Fiscalía Anticorrupción de Barcelona no puede intervenir en ese asunto y lo lleva directamente la Fiscalía Anticorrupción con sede en Madrid. Bueno, es signo un tanto..., a mí me sorprende; podría decir una palabra más dura pero evito decirlo, ¿eh? La decisión la tomó el dimitido fiscal general del Estado, por cierto, para que cada uno...

Isabel Vallet Sánchez

Relacionat també precisament amb el tema de la no-solidificació de la sensació d'impunitat, no?, finalment per a intentar posar mesures, doncs, perquè això no segueixi passant, quina opinió li mereix el fet que en diferents i successius casos de corrupció en els quals l'Administració pública i, per tant l'Administració de la Generalitat en el nostre cas, o els municipis són eines facilitadores per a la comissió dels delictes, és a dir, dit d'una altra manera, s'han aprofitat de càrrecs al capdavant de les administracions públiques i, per tant, de càrrecs polítics per a perpetrar determinats delictes o presumptes delictes, què li pareix que com a regla general la Generalitat no es personi en causes en les quals hi ha un possible perjudici a la hisenda pública de les administracions i, per tant, què li sembla d'alguna manera que es pogués establir com a obligatori que la Generalitat es personés en totes les causes on pugui ser perjudicada per aquestes actituds corruptes al capdavant dels seus organismes.

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón, señora diputada, es una facultad que está reconocida en la Ley de enjuiciamiento criminal. En la medida en que la Generalitat resulte perjudicada económicamente por alguna actividad económica que tenga o no un cariz de corrupción, está perfectamente justificada y legitimada para hacerlo y, por tanto, lo puede y lo debe hacer, ¿eh?, en la medida que es el ejercicio de la acusación particular, que está reconocido en las leyes desde siempre. Por tanto, tienen el camino abierto y yo creo que es bueno que lo hagan además, ¿eh?

El president

Gràcies, diputada. Finalment, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs, després de gairebé tres hores de compareixença.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. També li demanaré que m'avisi un minut abans que acabi.

Gràcies per la compareixença al senyor Villarejo. I voldríem saber i vostè ha dit que subscrivia tota la intervenció del seu col·lega, el senyor Mena. I voldríem saber si vostè, doncs, també dubta. Ell posava en dubte la utilitat d'aquesta comissió.

Carlos Jiménez Villarejo

No, pues en este punto..., claro, yo no recuerdo textualmente todo lo que dijo el señor Mena, pero seguí la intervención, por lo tanto seguí, pues, lo que está ocurriendo aquí ahora, pero con el señor Mena. *(Algú diu: «Que no sabia exactamente para qué podía servir...»* Bien, yo pienso que las comisiones de investigación de cualquier institución parlamentaria, sea el Parlament de Catalunya como cualquier otro *parlament*, sobretudo el parlamento del Estado, etcétera..., yo creo que cumplen una función, ¿eh? En ese punto, pues, podía estar..., o disentir parcial o moderadamente del señor Mena. Pero creo que todo lo que sea que la ciudadanía conozca –porque es la única vía que va a tener la ciudadanía–, es decir, conocer todo lo que estamos aquí diciendo, todo lo que están ustedes diciendo, planteando, preguntando, etcétera, más las respuestas de las personas que acuden aquí, ya sea en calidad de testigos, ya sea en calidad de expertos, etcétera..., entonces, la única forma que tiene la ciudadanía de conocer esto es esta comisión, esta comisión de investigación creada, que, si no recuerdo mal, creo que el nombre es «el frau fiscal i la corrupció política», ¿no?

Meritxell Borràs i Solé

Sí.

Carlos Jiménez Villarejo

Pues me parece oportuna, ¿eh?

Meritxell Borràs i Solé

Molt bé, un punt de no-acord, i em sembla que en trobarem més. Voldríem saber també... Vostè ha dit, i ho ha dit en diferents entrevistes i avui s'hi ratificava, que molts jutges no van recollir la documentació; diu que va ser clar i notori, que va ser públic i diu que venien predeterminats en el que votarien. També ha dit, doncs, que el tribunal a consciència va evitar que el procés *continuara*, que fos jutjat i eventualment condemnat –això surt en una entrevista que li fan el 6 d'agost del 2014. I avui, de fet, ens diu que hi ha una gravetat extraordinària en el que va

passar, que deliberadament el tribunal, l'audiència, no?, doncs, deliberadament, a favor dels querellats, sabent que era contrari a la llei, van fallar o el seu auto anava en aquest sentit. Bé, doncs, davant d'això què va fer vostè?

Carlos Jiménez Villarejo

Pues, yo lo he dicho antes a pregunta del señor Amorós. Interpusimos un recurso de súplica, ¿eh?, que nos fue rechazado por el fiscal general del Estado y nos fue..., inhabilitado para interponer un recurso de súplica. En aquel contexto, y creo que lo he explicado a preguntas del señor Amorós, creo que imaginar que se podía plantear otra alternativa, a la que usted se está refiriendo directamente, que es el ejercicio de acciones penales por prevaricación... Se lo digo yo porque usted lo está diciendo de una forma implícita, pero yo se lo digo explícitamente: usted se está refiriendo a eso. Pues, bien, si hubiéramos vivido en otro contexto político, más auténticamente democrático, realmente hubiera sido una alternativa; se lo digo con toda franqueza. Pero en aquel contexto, primero de un clima político absolutamente insoportable desde todos los puntos de vista, más una fiscalía general del Estado que afirmó tajantemente –tajantemente– que no había recurso de súplica posible contra esa resolución, que era en definitiva el único recurso que permitía una rectificación de la resolución dictada en primera instancia... Por tanto, era un recurso..., era necesario para poder ejercer cualquier acción penal, porque cabía la posibilidad de una rectificación, porque el recurso de súplica, si no me equivoco, tenía muchísimas páginas, estaba muy razonado.

Bueno, si no se produce el recurso de súplica y, por tanto, la resolución, que adquiere firmeza, no es la que podía haber adquirido firmeza en virtud de los razonamientos contenidos en nuestro recurso, yo creo que era aventurado hablar de una acción penal por prevaricación. Aparte de que evidentemente si el señor Mena y yo unos años antes habíamos sido expulsados a diferentes ciudades de por ahí por razones políticas, en ese caso, si hubiéramos tenido esa pretensión sin ni siquiera mediar el recurso de súplica, hubiéramos sido seguramente expulsados otra vez a otro sitio, no sé a dónde.

Meritxell Borràs i Solé

Alguna de les diferències. El senyor Mena en cap cas va parlar de prevaricació; va dir que no, que no n'hi havia hagut. Però el que és evident és que el que vostè diu

–i ho diu vostè– és que va fer un deixament de funcions pel clima que diu que hi havia en aquell moment, ambiental de pressió, el que vulgui, però vostè va fer un deixament de funcions. I, per tant, diu vostè que va incomplir amb el Codi penal i el seu article, si no m'erro, 408, no?, actualment.

Carlos Jiménez Villarejo

Yo no hice ninguna dejación de funciones, perdón. Yo ejercí las facultades que la ley me otorgaba. Si el fiscal general lo prohíbe, lo prohíbe.

Meritxell Borràs i Solé

I no els havia d'haver denunciat per prevaricar?

Carlos Jiménez Villarejo

Yo creo que era difícil si la resolución no adquiere firmeza en virtud del recurso que estábamos legitimados para interponer e intentamos interponer, y nos lo impidieron y lo prohibieron. Por tanto, yo lo siento, señora diputada, pero no era viable ni aceptable en aquel momento que pudiéramos ejercer una acción penal por prevaricación contra los treintatrés magistrados, sin perjuicio de que yo valorase en aquel momento mi absoluta disconformidad con aquella resolución, que expresé en privado y también en cierta forma pública, pero sobretudo en privado a algunos de los magistrados que habían votado dentro del marco de los treintatrés favorables a la exculpación de Jordi Pujol. Lo siento, pero...

Meritxell Borràs i Solé

Per tant, per més que diu que van prevaricar, vostè sosté que no van poder fer, doncs, cas de l'article 408 a causa de l'ambient que hi havia. Va fer un deixament de funcions, hi insisteixo.

Carlos Jiménez Villarejo

Lo siento, pero no hice dejación de funciones. Yo creo que actuamos con la corrección adecuada en el momento adecuado.

Meritxell Borràs i Solé

Bé, ens ha manifestat també en..., i hem llegit altres persones, de la situació del que era en aquells moments... Vostè manifestava, doncs, la prohibició d'actuar per part de vostè, en molts casos en front de..., en el cas del tema de Pretòria:

«Durante el ejercicio de sus cargos públicos, gracias al apoyo de los fiscales generales del Estado, del PSOE, la fiscalía no pudo emprender acciones penales contra ellos.» Quines accions va fer vostè respecte a això?

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón, yo... Vamos a ver, el fiscal tiene un estatuto jerárquico, de subordinación jerárquica a los fiscales generales correspondientes. Y cuando yo pretendía interponer estas acciones penales tenía necesariamente, dada la trascendencia que tenía y porque así lo exigía, lo exige el Estatuto del Ministerio Fiscal –bueno el estatuto entonces vigente, ahora hay otro–, yo hacía lo que tenía que hacer, que era dar cuenta al fiscal general correspondiente de la pretensión que tenía la fiscalía de interponer esa querrela en ese caso –bueno, fueron diferentes motivos, pero bueno, esa querrela en el caso particular– y obtener la autorización del fiscal general, porque sin ella, por razón de mi vinculación jerárquica, yo no podía hacerlo porque hubiera quebrantado uno de los deberes que me imponía el Estatuto orgánico del Ministerio Fiscal. Así de claro.

Meritxell Borràs i Solé

Però vostè podia aixecar una discrepància, no?

Carlos Jiménez Villarejo

Sí, claro, y lo hice en diferentes ocasiones, eh? Yo no sé si en el caso de la Caric también lo hice y se llegó a convocar la Junta de Fiscales de Sala. No estoy seguro. Creo que fue uno de los casos en que se convocó a la Junta de Fiscales de Sala para debatir si era o no procedente el ejercicio de acciones penales en ese caso, y la Junta de Fiscales por mayoría acordaría lo contrario. Pero creo que en más de una ocasión llegué a expresar lo que se llama «la cláusula de conciencia» o algo parecido en el Estatuto del Ministerio Fiscal, que es expresar la disconformidad ante el fiscal general y que obliga al fiscal general a convocar la Junta de Fiscales de Sala, que es el máximo órgano del Ministerio Fiscal, para expresar su apoyo o no a la posición del fiscal que ha expresado ese desacuerdo.

Meritxell Borràs i Solé

Veig, però, que no en tots els casos. Y el que és segur és que no va fer com altres fiscals recentment, que han dimitit davant de la prohibició de fer..., d'impedir-los fer el que ells creien que havien de fer. Vostè en cap cas va dimitir.

Carlos Jiménez Villarejo

No, no, la verdad es que no me planteé nunca dimitir, entre otras cosas porque... Vamos a ver, usted, el concepto de dimitir lo sitúa como si yo hubiera formado parte de una actividad política, porque un fiscal general del Estado, no lo olvide, es un cargo político. Yo no tenía ningún cargo político, yo tenía un cargo estrictamente profesional, que era ser fiscal jefe o de la Audiencia de Barcelona o de la Fiscalía Anticorrupción. Eso no son cargos políticos, son cargos profesionales, por más que esté nombrado por los órganos correspondientes del Gobierno, pero son cargos profesionales.

Por otra parte, yo, como usted insiste en si yo..., primero dice que si dejación de funciones y luego dice que si no dimití, lo le recuerdo a usted que mi experiencia en el ejercicio de mi función ha sido siempre la coherencia con mis principios vamos a llamar «democráticos», para entendernos todos, ¿eh? Esto nos costó al señor Mena y a mí un largo destierro los años de la dictadura, a Huesca y a Lérida respectivamente –o viceversa, a mí a Huesca y a él a Lérida–, de dos, tres años, etcétera, por desacuerdos con el fiscal jefe de entonces en el ejercicio de nuestras funciones sobre lo que había que hacer y no hacer, ¿eh? La persecución de la tortura era el tema central. Lo digo para recordarle un poco en qué contexto nos situamos.

Naturalmente, el cambio del modelo... *(Pausa.)* Perdón, por más que usted diga que no, sí que hay...

Meritxell Borràs i Solé

És que no li parlo de la dictadura, disculpi.

Carlos Jiménez Villarejo

No, no, ya sé lo que le está... Yo le sitúo a usted, porque estamos en un contexto distinto, que no es el... Yo no estoy en un cargo político, estoy en un cargo profesional, y mi profesión me exige, por un principio de coherencia, continuar ejerciendo mi cargo pese a las dificultades que encuentre en el ejercicio del mismo,

más allá de las diferencias o dificultades u obstáculos que pueda encontrar por parte de mis superiores. Lo siento mucho, pero ese es el criterio que he mantenido siempre, ¿eh? Y lo mantuve yo diría que con mayor dureza durante mi mandato de la Fiscalía Anticorrupción que incluso en la Fiscalía de Barcelona, ¿eh? Pero me pareció que no era procedente dimitir porque dimitir era un abandono de una función que yo consideraba que..., en la que estaba prestando un servicio público necesario para el buen funcionamiento de la Administración de justicia, más allá de las diferencias que pudiera tener con mis superiores jerárquicos, ¿eh?

Meritxell Borràs i Solé

La seva professió no el deixava dimitir, però i la seva ètica què li deia? Perquè no li permetien fer les seves funcions.

Carlos Jiménez Villarejo

No, perdón, yo no solamente me dedicaba a perseguir la corrupción, que lo hacía e intentaba de hacerlo además de forma honesta y correcta, sino que además tenía otras muchas funciones como fiscal –muchas, ¿eh?–, diversas y complejas. Entonces, en otros muchos ámbitos yo ejercía mi función con plena libertad y, por tanto, podía seguir siendo útil al servicio de la Administración de justicia en muchas funciones, en otras muchas funciones, desde la defensa de los intereses de los trabajadores, en la defensa de las mujeres víctimas de malos tratos, desde otros muchos supuestos que podría numerar aquí y que ya casi...

Fitxer 14

está en el olvido, pero que me exigía una dedicación profesional muy intensa y un conjunto de fiscales, además, dedicados a ello con mucha ilusión y con mucha dedicación. Entonces, me parece que yo dimitiera o no dimitiera era un hecho absolutamente accesorio que a quien podía favorecer, posiblemente, eso que usted llama «mi ética personal», pero perjudicaba evidentemente mi servicio a la Administración de justicia, que, desde mi punto de vista ético profesional, era más importante.

Meritxell Borràs i Solé

Però que no li deixaven fer.

El senyor Mena ens deia, quan li parlàvem de pressions i de prohibicions, va dir: «Nunca...» Esperí, llegiré literalment. «Yo no creo que nunca existan presiones políticas para jueces y fiscales. Nunca jamás. Y cada uno recibe –cada uno recibe– las opiniones de superiores si quiere, pero todos los fiscales y jueces están en condiciones objetivas de cumplir con su conciencia, de tal manera que no es cierto que hayan presiones políticas, hay rendición incondicional, hay cobardía, hay falta de ética, pero no hay influencias».

Carlos Jiménez Villarejo

¿No hay qué, perdón?

Meritxell Borràs i Solé

Influencias. Què en pensa?

Carlos Jiménez Villarejo

Yo pienso que lo que dice es bastante razonable, me parece a mí, vamos, que no hay ninguna discrepancia sobre lo que él dice y lo que yo pienso. Yo creo que...

Meritxell Borràs i Solé

Doncs, jo hi veig un abisme. Em disculparà, però hi veig un abisme, entre el que vostè diu i el que deia el senyor Mena.

Per altra banda, el que vostè, avui, ha explicat aquí, doncs, és molt greu, si és que és la realitat, i li ho plantejo d'aquesta manera, no? I, en certa manera, totes les prohibicions que vostè, doncs, ens ha explicat, la successió de prohibicions que no van deixar fer la seva feina, és això del per què no va plegar? Quaranta anys. Em dóna la sensació que, per a vostè, la prohibició coincideix, podríem dir, amb un final del procés que no li agrada, perquè el fet... són poques les denúncies i moltes d'aquestes, arxivades. Em dóna la impressió que vostè està justificant allò que no ha pogut fer durant quaranta anys.

Carlos Jiménez Villarejo

Perdón. ¿Me permite contestarle?

(Veus de fons.)

Carlos Jiménez Villarejo

Vamos a ver, yo no sé, yo creo que está usted dando a entender que yo no dimitía, pese a que estaba dejando de obtener una respuesta positiva al ejercicio de las acciones penales que me correspondía hacer y que hacía. Yo quiero, modestamente, recordarle que, a lo mejor usted no lo recuerda tan bien como yo, como es natural, por otra parte, porque usted ha sido siempre diputada de este *Parlament*, pero yo, durante un período de mi vida profesional, estuve en Madrid, en la Fiscalía Anticorrupción, e iniciamos investigaciones que concluyeron en condenas importantísimas de Jesús Gil, de Mario Conde, de Javier de la Rosa, de Pascual Estevill y de otra mucha gente que no me acuerdo de nombres menos conocidos en el ámbito de la delincuencia financiera y económica. Por tanto, yo, francamente, me limito a recordar algunos nombres que son simbólicos en la delincuencia en España, de gran alcance, y que fueron objetos de condenas y cumplieron años de prisión, muchos años de prisión algunos de ellos, en virtud de la condenas y, incluso Mario Conde, la condena de la Audiencia Nacional fue de diez años por haber expoliado el Banesto, como usted sabe, y en virtud del recurso de casación interpuesto por el Ministerio Fiscal de la Fiscalía Anticorrupción, el Supremo, elevó la condena de diez a veinte años, lo cual significó que estuviera mucho más tiempo cumpliendo condena.

Por tanto, no entiendo lo que usted me quiere explicar, pero no lo comparto, evidentemente, ¿eh?

Meritxell Borràs i Solé

I li parlàvem del seu pas per Catalunya.

Vostè és un home que no s'ha amagat de la seva ideologia, al contrari, ha signat manifestos en favor d'en Joan Saura a les llistes del Parlament, va acceptar d'anar de número u a les llistes europees que, després, hi va renunciar, va anar a les llistes amb en Joan Coscubiela, ha donat recolzament, junt amb el seu amic i col·lega el senyor Mena, a en Joan Herrera i es desmarca clarament d'Iniciativa per Catalunya, fins al punt que alguns, inclús, l'han tatxat, doncs, de trànsfuga d'Iniciativa, quan aquesta defensa el dret a decidir i fitxa vostè per Podemos.

Vostè, de fet, té un elevat rebuig pel dret a decidir i ho ha manifestat públicament, i jo m'atreveixo també a dir que tot allò que ha sigut una reivindicació política del catalanisme. En aquest tema, com a mínim, està en dubte la seva imparcialitat.

Deixi'm que li posi dos exemples. Vostè va ser el fiscal que va promoure que empresonessin quatre joves de la Crida, en aquells moments, tres d'ells menors d'edat, per als serveis de la Renfe, perquè van voler catalanitzar d'una forma pacífica els serveis de la Renfe en català, una acció que varen dur a terme, com en tants altres llocs, i li he de dir que he parlat amb alguns d'ells i diuen que, malgrat que eren molt joves, recorden perfectament aquell fiscal que van veure en aquells moments superb i que, certament, diuen que els va causar por. També volia mencionar, però, com que veig que se m'acaba el temps, una altra acció que va fer sobre les subvencions de la Crida.

Però, miri, crec que, segurament, qui ho pot dir d'una forma més millor que jo, i ho he llegit i, per tant, i per tant, li ho llegiré, és el que ha dit un periodista i historiador, en Jaume Clotet, que deia en un article, a l'any 2011, després que vostè anés a les llistes, doncs, amb en Joan Coscubiela: «S'imaginem que algun exmagistrat del Tribunal Suprem o del Tribunal Constitucional s'integrés, després de la seva retirada professional, en una candidatura electoral del PP? Què en diríem nosaltres? Segurament, diríem, amb molta raó, que la justícia espanyola està polititzada i que aquesta seria una prova més de l'existència d'estretíssims vincles del món de la justícia i la magistratura, amb els grans partits polítics espanyols. I què en dirien els dirigents d'Iniciativa per Catalunya? Suposo que no tindrien altre remei que callar, atès que, una vegada més, l'exfiscal anticorrupció Carlos Jiménez Villarejo s'integra en una llista electoral ecosocialista en la candidatura encapçalada per en Joan Coscubiela.» I afegeix: «Actuava Villarejo mogut per interessos partidistes i no en defensa de la justícia? Ell mateix n'ha sembrat el dubte.» Això és el que ell deia i és evident que nosaltres qüestionem el que vostè em pugui dir, perquè vostè ha mantingut tot allò que nosaltres, doncs, representem i bona part de la ciutadania ha defensat també, vostè sempre ha actuat en contra, eh?, del que li deia i, per tant, en aquest sentit, crec que el que ha manifestat aquí és una visió esbiaixada i fruit d'uns resultats que, segurament, vostè, doncs, no acaba d'estar satisfet amb el que va ser la seva carrera fiscal al front de tots aquests casos.

Carlos Jiménez Villarejo

Señora diputada, no estoy de acuerdo con nada de lo que ha dicho. Pero, con independencia de esto, quiero decirle una cosa. Me gustaría que usted me

encontrara los antecedentes documentales de la intervención que me atribuye en relación a la supuesta prisión de esos jóvenes de la Crida a la Solidaritat, porque esos antecedentes yo los he pedido expresamente a los archivos judiciales de Cataluña y me han transmitido... Naturalmente, a la señora que dirige los archivos oficiales no la conozco personalmente de nada, es simple la archivera judicial de Cataluña, y me ha respondido, porque se había publicado en el diario digital *Vilaweb*, que no había encontrado ningún antecedente documental sobre esa actuación mía. Por tanto, usted me dice que eso es así, pues, usted sabrá lo que dice. Yo no lo sé, yo no lo recuerdo en absoluto y, por tanto, yo no le puedo dar reconocimiento a algo que no tengo documentado, porque, incluso, lo pedí expresamente cuando apareció esta noticia en *Vilaweb*, ¿eh? Por tanto, rechazo absolutamente esa actuación.

En cuanto a lo demás, en cuanto a lo que pueda hacer un señor que ha sido fiscal o magistrado o formado parte de la Administración de justicia cuando se jubila, ¿eh?, yo creo que lo primero que hice cuando entró en vigor la Constitución, en 1978, es cesar en mi militancia en el Partido Socialista Unificado de Cataluña, porque lo prohibía la Constitución y porque fui coherente con esa prohibición, y estuve siempre apartado de cualquier relación con los partidos políticos y, naturalmente, también con el PSUC y, luego, Iniciativa per Catalunya Verds, durante el período en el que fui fiscal, porque era condición necesaria para el desempeño de mi cargo y, además, era consciente de ello.

No obstante, tengo que reconocer que, durante el tiempo que mantuve la jefatura, desde el año 87 al año 2005, no solamente nadie –nadie– en el interior de la carrera fiscal me ha reprochado nunca, nadie nunca me ha reprochado que yo hubiera pertenecido o dejado de pertenecer a un partido político en mi etapa anterior, en la etapa de la clandestinidad, por tanto, durante la dictadura, nadie, y yo diría que, incluso, he encontrado mayor eco, mayor apoyo durante mi mandato como fiscal jefe en los fiscales procedentes del ámbito de eso que llamamos, vulgarmente, «la derecha», ¿eh?, pero no solamente apoyo, sino afecto, reconocimiento, etcétera. Y lo puedo decir públicamente porque es así. Por tanto, no sé exactamente a qué se está refiriendo usted.

En cuanto al momento en el que me jubilo, evidentemente, dejo de ser fiscal, dejo de ser juez, recupero mi condición de ciudadano plenamente y, por tanto, tengo

pleno derecho a ejercer mis opciones políticas como lo estime pertinente, lo cual no significa que ello haya inclinado mi posición en el ejercicio de mi función jurisdiccional, se lo he dicho como fiscal, en función de mis ideas políticas o anteriores o posteriores, porque he actuado creo siempre con plena imparcialidad y pleno respeto a los principios de equidad y justicia que me son exigibles, que me eran exigibles, pero que, evidentemente, ahora, pues, tengo el derecho también a ejercer también mi condición de ciudadano también plenamente democrático y, por tanto, optar por las ideologías que estime pertinentes, ¿eh? Lo siento.

El president

Gràcies, diputada.

I anem a fer una pausa de deu minuts abans de seguir amb les compareixences. Sí, deu minuts per acomiadar en Carlos Jiménez Villarejo i per donar pas també als següents compareixents. I només acabar, des de la voluntat de neutralitat que em correspon, agraint i acomiadant el senyor Jiménez Villarejo, però bo i recordant que, en qualsevol hemeroteca dels últims trenta anys podran trobar... és un exfiscal que mai ha tingut una sola denúncia en contra seva per prevaricació.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a...

Fitxer 15

(buit)

Fitxer 7cifef16

Compareixences

acumulades de Siscu Baiges i Jaume Reixac Riba, periodistes, davant la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 357-00926/10 i 357-00928/10)

El president

Doncs, si els sembla, reprenem la sessió i continuem amb allò previst, amb una compareixença conjunta, com a experts, dels periodistes Siscu Baiges i Jaume Reixac, i com anem endarrerits sobre l'horari previst, també els faig avinent que la idea és que tinguin una primera intervenció de deu minuts cadascú i en el torn de resposta ja tinguin un quart d'hora cadascú, perquè hi haurà un nombre important de preguntes.

I sense més dilacions, li dono la paraula i la benvinguda a en Siscu Baiges.

Siscu Baiges Planas

Molt bé. No ho sé, si tenim vint minuts, potser que jo en gastí cinc i el Jaume quinze. És possible, això? Ho dic perquè ell està més al dia, segurament, del que podem explicar aquí, no?

Quan em van dir de comparèixer, doncs, vaig pensar quina cosa útil podria aportar a una comissió que parli de l'evasió, el frau fiscal i la corrupció política, no?, i, bé, em van demanar que intervingués perquè havia sigut autor d'un llibre que es deia *Banca Catalana, más que un banco, más que una crisis* que vam fer fa uns trenta anys tres joves periodistes, en aquella època, que teníem també menys de trenta anys, nosaltres, en Jaume Reixac, que està aquí amb mi, i l'Enric González. I en aquell moment vam conèixer molt a fons el que era Banca Catalana.

I segurament el més útil que podria fer-los és demanar-los que si poden aconseguir el llibre, que no és fàcil, el busquin i el llegeixin, perquè és el que jo, més o menys, he hagut de fer aquests dies, que és: he hagut d'anar a buscar el llibre i anar a reconstruir la història.

Amb les preguntes que ens puguin fer, doncs, podríem ampliar alguna reflexió. Simplement explicar, doncs, que –bé, més o menys coses que ja deuen saber– quan va esclatar la crisi de Banca Catalana el 1984, doncs, aquests tres joves periodistes vam pensar «ostres, aquest és un bon tema, perquè hi anem a fons», i ens vam dedicar aquell estiu del 84 a parlar amb molts dels querellats, amb molta de la gent que hi havia, vam fer de periodistes més o menys d'investigació i vam fer jo crec que un llibre que podria firmar un periodista anglès, britànic, francès o qualsevol, vull dir que no era un llibre que –i després de rellegir-me'l m'hi referm– fos un llibre agressiu i violent i que anés contra ningú. Simplement volia veure què era això de Banca Catalana que estava provocant aquell enrenou.

No els explicaré la història de Banca Catalana, perquè llavors sí que m'allargaria molt. Arran de fer aquest llibre ens va quedar una miqueta el *sambenito*, als tres que el vam fer, de ser això, periodistes anticatalans, o socialistes o periodistes agressius, i jo crec que no és ben bé el que es reflecteix en el llibre, que jo crec que seria bo que Plaza i Janés el reedités.

Sí que és cert que quan l'estàvem fent van passar coses que ja més o menys es reproduïen al que després s'ha anat parlant en aquesta comissió i aquella cosa de l'oasi català i tal, no?, perquè una cosa que semblaria ben senzilla... És com si per exemple ara, que hi ha tot aquest tema de l'hepatitis C, hi haguessin tres periodistes que diguessin: «Bé, doncs, anem a fer un llibre sobre l'empresa Gilead, que és la farmacèutica que vol cobrar 40.000 euros a una persona, a un pacient, perquè es curi.» És la mateixa motivació que a nosaltres ens va portar a fer aquest llibre. I, aleshores, quan el vam portar a l'editorial –no l'havíem ni pactat ni res–, ens vam presentar allà i els de l'editorial van dir: «Ah, doncs, està bé, aquest llibre, el podríem publicar.»

Arriba un moment en el qual entrem en aquest terreny que en podríem dir el control polític que algú diu que aquest llibre no ha de sortir, perquè, bé, per això que dèiem abans, que va contra Catalunya, contra el Pujol o contra qui sigui. I entrem en un procés absurd de discussions amb els de l'editorial per retallar una línia, un paràgraf, perquè allò era querellable, i tot això, no?

Sortosament, amb una acció brillant del meu company Jaume, els va convèncer –potser podem parlar després de com– que aquest llibre s'havia de publicar. I el llibre es va publicar, i va sortir, i jo crec que..., bé, després també hi ha tot un procés –si de cas en parlem després, no?– d'intentar que no es conegués massa el llibre, que passés discret, que no se'n parlés, que no aparegués als prestatges de les llibreries, però, bé, el llibre va sortir allà, allà hi ha...

Aleshores, clar, el llibre, que suposo que és el que interessaria una miqueta aquí, en el debat aquest que teníeu abans amb en Carlos Jiménez Villarejo sobre si els delictes que ells deien eren suficients perquè l'Audiència Territorial de Barcelona prengués la decisió d'imputar o de processar els dirigents de Banca Catalana encapçalats per Jordi Pujol, no sé..., clar, de la lectura del llibre tothom en pot treure les conclusions que en cregui oportunes. Eren tres delictes, la falsedat documental –jo crec que això més o menys és evident, si hi ha una caixa B vol dir

que alguna cosa fas de falsa, no?–, apropiació indeguda –això ja sí que se m’escapa una miqueta, aquí segurament el Jaume, el Fèlix o el Jordi, que hi han treballat més, en aquests temes, estaran més al cas...

Un detall que potser sí que és curiós: quan feia el llibre vam parlar, ja ho dic, amb bona part dels membres del consell de direcció de Banca Catalana, amb gent que estava a la junta, i recordo molt la conversa amb Josep Andreu i Abelló, que en aquell moment era un accionista important, i que estava molt, molt emprenyat – molt emprenyat– perquè a ell no el van avisar que les accions de Banca Catalana es quedarien a una pesseta, quan les coses van anar maldades, i això sí que ho recriminava molt a Jordi Pujol i al seu entorn, dient: «Ostres, aquests es van espavilar i van aconseguir sortir-se’n bé, i, en canvi, a mi m’han deixat aquí tirat.» I a mi em va quedar aquesta idea que, bé, sí que se n’havien sortit més o menys bé. Ara, el que no sé, i jo crec que no ho sabrem mai, o si no ho explica ell mateix no ho aclarirem, és aquests diners si són els diners que després han aparegut per Andorra i aquestes coses, no?

I l’altre delictes era el de maquinació per alterar el preu de les coses. La veritat és que jo crec que això és una cosa que és sistèmica, diguéssim: el sistema capitalista o el sistema amb el qual funcionem està permanentment maquinant per alterar el preu de les coses i especulant. Llavors, aquest, no sé... Ja ho dic, l’únic que se m’acut és recomanar-los que si poden aconseguir el llibre ho facin i, bé, estic per a les preguntes que vulguin fer.

El president

Dono la paraula al senyor Jaume Reixac, per a un temps, ara sí, de setze minuts.

Jaume Reixac Riba

Bé, moltes gràcies per haver-me permès fer ús de la paraula en la Comissió d’Investigació sobre el cas Pujol, en la mesura que no és fàcil, en aquest país en el qual vivim, que un periodista com jo, doncs, pugui tenir una tribuna des de la qual explicar el que sé.

Faré una ràpida visió de qui sóc. Jo sóc periodista de vocació. Quan era petit volia ser periodista. Vaig néixer a Catalunya. Vaig celebrar amb gran alegria la recuperació de la democràcia, el retorn del president Tarradellas. Vaig començar l’any 1976 a treballar en un diari que es deia *El Correo Catalán*, que era propietat

del senyor Jordi Pujol. Com he fet en altres ocasions, quan en un mitjà de comunicació m'han censurat, jo me n'he anat. Al *Correo Catalán* em van censurar tot un seguit d'investigacions que feia sobre les centrals nuclears d'Ascó. Me'n vaig anar.

Amb posterioritat, després de treballar també en altres mitjans, molts d'ells sense cobrar, vaig treballar al *Diari de Barcelona*, que estava en l'òrbita de l'ajuntament *maragallà*. Recordo que l'any 1989 vaig escriure un reportatge que denunciava que en les adjudicacions d'obra pública que es feien a Catalunya s'acostumava a cobrar una mossegada del 3 per cent. L'any 1989 vaig escriure aquest article. No se'm va publicar. Em van censurar i jo me'n vaig anar del *Diari de Barcelona* per fundar, ara farà vint-i-cinc anys, una petita revista que es diu *El Triangle*, en la qual he intentat, amb totes les dificultats imaginables, fer el que considero que és la tasca dels periodistes en una societat democràtica, que és fer crítica del poder, fer periodisme d'investigació, intentar explicar a l'opinió pública, a la gent, no només el que passa sinó per què passen les coses, que aquest és el sentit que he volgut donar sempre i la dimensió que entenc que ha de tenir el periodisme en una societat democràtica.

També, per entendre'ns, en l'exercici de la meua llarga professió, i estimada professió, he tingut molts ensurts judicials. A mi, doncs, m'han cosit a querelles criminals, a denúncies, persones tan absolutament diferents i dispars com el senyor Lluís Prenafeta –em va denunciar i se'm va condemnar per la publicació d'un acudit a la meua revista, al *Triangle*–; se'm va querellar el senyor Celestino Corbacho, per exemple, alcalde d'Hospitalet, per unes informacions sobre la seva gestió municipal; se m'ha querellat el senyor Jaume Roures, per denunciar tots els negocis que feia a l'empara del senyor José Luis Rodríguez Zapatero; em va demandar el conseller Cullell després que publiquéssim al *Triangle* les cintes que comprometien la seva actuació com a conseller en el cas de Sant Pere de Torelló. Va haver de dimitir, però a mi se'm va condemnar. Ara mateix tinc una demanda pendent de l'Àlicia Sánchez-Camacho. Em demana 200.000 euros per haver publicat al web del nostre diari electrònic el contingut íntegre de la conversa de La Camarga.

En el meu exercici professional sóc periodista català, m'estimo el meu país, i em sap molt greu el que he vist, el que he conegut i el que he intentat explicar des de

les finestres on he pogut i, des de fa vint-i-cinc anys, des de la meva petita revista, que és *El Triangle*, a banda d'escriure, juntament amb el company Siscu Baiges dos llibres, un sobre Banca Catalana i un altre sobre el president aleshores, Jordi Pujol, una biografia àmplia, exhaustiva. També amb diversos companys periodistes, entre altres, un llibre sobre el cas Lottogate, el de les loteries de la Generalitat.

Bé, puc dir aquí, després de gairebé quaranta anys de fer de periodista a Catalunya, que malauradament hem construït una democràcia de molt baixa qualitat. Crec que les legislatures amb majoria absoluta que hi ha hagut en aquest país han fet molt de mal al funcionament democràtic i transparent que crec que exigeix una societat com la catalana de les seves institucions d'autogovern. Durant trenta-cinc anys hem tingut vint-i-vuit anys d'un govern del mateix color. A sobre, la configuració dels governs a Madrid, amb la UCD, PSOE, PP, han fet que el Grup de Convergència i Unió tingués una capacitat certament important d'influència i de pressió sobre decisions que competien el Govern central. Tenim un poder judicial i una fiscalia que no han funcionat, ni la Sindicatura de Comptes, ni el Síndic de Greuges, ni l'Oficina Antifrau. Els mitjans de comunicació, que haurien de ser el quart poder, el contrapès per intentar que aquesta societat funcionés correctament i la informació fluís i la gent s'assabentés del que passa, han estat directament comprats pel poder polític.

Abans, escoltant la intervenció de l'exfiscal Jiménez Villarejo, parlava de la CARIC. S'ha oblidat de dir que entre els crèdits importants que va concedir la CARIC en el seu moment, i avals, hi havia els editors dels principals mitjans de comunicació de Catalunya. I això ja comença l'any 1981.

Per tant, és obvi que els periodistes, malgrat, crec jo, l'esperit que tenim de servei a la societat i de servei a la gent, fent allò que és la nostra funció, no hem pogut exercir a Catalunya la tasca que crec que la societat ens té encomanada, que és explicar el què i el per què passen les coses.

...i aquesta situació s'ha perllongat durant trenta-cinc anys, com a mínim.

Jo vinc d'una escola del periodisme que es feia a la Transició, un periodisme valent, un periodisme de denúncia, que crec que va contribuir de manera important a la consolidació de la democràcia i, denunciant la corrupció, a la construcció d'unes primeres estructures institucionals que naixien netes i plenes d'esperança. Malauradament, a Catalunya..., ho dic i em sap molt de greu dir-ho –em sap molt de greu dir-ho–, perquè això vol dir que jo he esmerçat bona part de la meua vida, que podria haver «disfrutat» fent altres tasques de periodista en altres àmbits, i molts companys que no han pogut perquè no se'ls ha deixat ser feliços fent la seva feina, ha fet que hi hagi una llarga i espessa *omertà* que encara avui continua en els mitjans de comunicació i fa que la societat estigui deficientment informada. Per mi, la síntesi de tot això és quan l'expresident Pujol deia «això no toca», per mi l'«això no toca» és el paradigma del tipus de periodisme i de mitjans de comunicació que hem tingut durant tots aquests anys a Catalunya.

Com us he dit, a mi m'ha tocat anar sovint a la Ciutat de la Justícia i a mi, perdoneu-me, però se'm regira l'estómac cada vegada cada cop que vaig a la Ciutat de la Justícia i sé, perquè és així, que es va construir sobre la base del 3 per cent que es va pagar..., que va pagar Ferrovial, a través del Palau de la Música, suposadament a Convergència. Se'm regira l'estómac que la Ciutat de la Justícia, que és un poder fonamental en una democràcia, estigui bastida sobre un cas de corrupció. Fins aquí hem arribat.

Bé, dir-vos, per descomptat, en la meua llarga vida professional m'han convidat un cop a TV3 per participar en un debat sobre periodisme electrònic en els anys del tripartit i m'han convidat tres vegades a Catalunya Ràdio durant tots aquests trenta-cinc anys.

Bé, m'agradaria, des de la meua experiència, el meu coneixement com a periodista, donar-vos informacions que crec que us poden ser d'utilitat a l'hora d'entendre de què estem parlant. Seré molt telegràfic, però espero ser-vos d'ajuda i, en la mesura que jo us pugui ampliar modestament el que sé, doncs atendre el vostre torn de preguntes que em vulgueu fer.

Florenci Pujol, David Tennenbaum, fonamental aquest [axe #, 02.54], aquest eix, perdoneu. Van fer plegats, com va explicar l'expresident Pujol en el Parlament, un

negoci de canvi de divises pesseta-dòlar als anys cinquanta –als anys cinquanta. Van ser enxampats i multats per tenir comptes a Suïssa, tant el senyor Florenci Pujol, com el senyor David Tennenbaum, l'any 1959.

Jordi Pujol no pot dir que els diners de l'herència b, per entendre'ns, l'herència andorrana, vénen d'aquest negoci dels dòlars i les pessetes dels anys cinquanta, no ho pot dir. Senzillament perquè van passar vint anys, senzillament perquè els capitals que en aquells moments tenien a la seva disposició les famílies Pujol i Tennenbaum els van invertir en accions de Banca Catalana per posar-la en marxa. És a l'any 1959, precisament, quan els enganxen amb els diners a Suïssa, se'ls multa i surt el seu nom a la relació de vuit-cents noms en el Butlletí Oficial de l'Estat, quan posen en marxa Banca Catalana i inverteixen els capitals familiars en la compra de la Banca Dorca i en el funcionament i la posada en marxa de Banca Catalana. Per tant, aquells diners que confessa el president Pujol són posteriors, no vénen d'aquestes operacions dels anys cinquanta.

Jo tinc la meva tesi, que l'exposo. A banda de Banca Catalana, la família Pujol tenia un altre negoci molt important del qual mai se n'ha parlat, o se n'ha parlat molt poc, que són els laboratoris farmacèutics Martí Cuatrecasas, Laboratoris Fides. Jo en una investigació periodística que he ha estat fent conec que aquests laboratoris –estem parlant, en aquest cas, dels anys seixantes i setantes– generaven moltíssim diner negre, com altres activitats empresarials i industrials que tenien lloc en aquesta època a l'Estat espanyol. I puc dir que almenys una part del que el president Pujol va confessar que tenia a Andorra crec que té relació directa amb aquesta facturació en b tan important que generaven els laboratoris Martí Cuatrecasas Fides.

Pel que fa a Banca Catalana, hi ha dues operacions especialment sospitoses abans de la intervenció del Banc d'Espanya. Una va ser les accions donades –i així ho va explicar– per Jordi Pujol a la Fundació Catalana l'any 1979, que estaven valorades en uns 800 milions de pessetes, corresponents a 255 milions de nominal. Això ho va dir ell, ho va manifestar l'any 1979. L'any 1982, quan es produeix la intervenció del Banc d'Espanya, es fa i es publica..., que espero que els companys que ens succeiran en la intervenció ho explicaran millor, en la relació d'accionistes que trobava al Banc d'Espanya l'any 1982 quan es produeix la intervenció, només hi troben 42,4 milions de la Fundació Catalana a Banca

Catalana. És a dir, entre l'aportació que fa i declara el senyor Jordi Pujol l'any 79, 255 milions, i els 42,4 milions que troba el Banc d'Espanya, aquí hi ha un ball de diners –parlo de nominal sempre, una altra cosa és el valor a què es poguessin vendre aquestes accions. Però el cert és que aquí es va produir una venda molt important d'accions que no se sap òbviament a on van anar a parar, i és molt possible també que acabessin o bé a Suïssa o bé a Andorra, en aquest compte que va confessar el Jordi Pujol que havia tingut durant tants anys amagat.

Hi ha una altra operació, l'any 1982, la societat Hoe, SA, una instrumental del grup catalana, compra un paquet d'accions a la família de Jordi Pujol per 25,2 milions de pessetes. Poc abans també de la intervenció, doncs, es produeix aquesta operació en què el senyor Jordi Pujol directament i altres membres de la seva família, la seva dona, la seva germana, el seu cunyat, es venen aquestes accions a aquesta instrumental Hoe, SA, que les compra gràcies a un préstec que li concedeix la mateixa Banca Catalana. Tot això està acreditat en el sumari del cas Banca Catalana.

Aclarir també algunes dades sobre Banca Catalana. Parlem d'una entitat en concret, però no, Banca Catalana era un grup que formaven les següents entitats: el Banc Industrial de Catalunya, el Banc Exterior de Catalunya, el Banc Mercantil de Manresa, el Banc de Barcelona, el Banc de Girona, el Banco de Asturias, el Banco de Alicante, el Banco de Crédito e Inversiones i el Banc Industrial del Mediterrani. Per tant, cal tenir clar que ens trobem davant d'un grup amb uns interessos molt, molt més amplis del que és exclusivament Banca Catalana.

I donar també tres dades que per mi són importants. Ja en aquella època, i està acreditat, Banca Catalana, o el grup, tenia una filial a les Illes Caiman, a les Bahames, paradís fiscal. Ja en aquella època Banca Catalana tenia una participació significativa en el Banc Agrícola d'Andorra, que posteriorment seria, després de la seva fusió amb la Banca Reig, Andbank. Ja en aquella època Banca Catalana tenia una sucursal a Mèxic, que és un país on, si se'm permet, explicaré després on ha anat a parar un bon gruix de les inversions que ha fet el fill Pujol, Jordi Pujol Ferrusola.

Per què peta Banca Catalana? Ho diré molt senzillament, perquè havien creat un sistema piramidal amb extratipus; ràpid i curt, per això de petar. Captaven passius

oferint uns extratipus fora de mercat fins que la piràmide va petar, com passa amb aquests sistemes.

L'herència de Florenci Pujol. Florenci Pujol mor el setembre de 1980 i va deixar un testament a valorat en 105 milions de pessetes, aquest testament a es composava, segons ha manifestat i aportat al Jutjat número 31, d'un patrimoni immobiliari i d'un patrimoni mobiliari consistent en accions de Banca Catalana i d'una financera. També en aquest testament a es va establir que els dos germans Jordi Pujol i Maria Pujol es quedarien amb la legítima, és a dir, el 25 per cent i, per tant, van rebre cadascun d'ells 16 milions de pessetes del testament a. Però després hi ha un testament b, per dir-ho d'alguna manera, que és el que ens va explicar l'expresident Pujol aquí al Parlament. Aquest testament b, aparentment amagat als familiars més directes, és a dir, a la seva germana Maria Pujol i Soley i al seu cunyat Francesc Cabana, pujava a 140 milions de pessetes dipositats aparentment a Andorra. Bé, queda clar que el testament b era superior al testament a, per això tenim el Francesc Cabana, el seu cunyat, tan enfadat amb el matrimoni Pujol Ferrusola.

Més dades que us interessin, crec. El primer decret que firma Jordi Pujol quan és nomenat president de la Generalitat és el nomenament de Lluís Prenafeta. És una figura absolutament central per entendre què ha passat a la Generalitat i què ha passat a Catalunya. Lluís Prenafeta era un *parvenu*, treballava en una empresa italiana, ell coneixia per qüestions professionals molt bé Itàlia, sabia i coneixia perfectament com funcionava la *tangentopoli*, sabia i coneixia perfectament com funcionaven els paradisos fiscals, perquè ell es dedicava al comerç internacional i, per tant, aquestes operacions acostumaven a utilitzar aquests instruments. I és ell el que inculca aquesta cultura, si se n'hi pot dir cultura, corrupta des dels començaments de la Generalitat. Com sabeu, Lluís Prenafeta, després d'una llarga i atzarosa vida, finalment ha estat imputat en el cas Pretòria perquè li han trobat uns 15 milions d'euros a la Banca Rothschild de Lugano, Suïssa, i a diverses entitats d'Andorra. Continuant amb Lluís Prenafeta, perquè és essencial per entendre per què se'ns ha malmès i se'ns ha destrossat aquest país des del començament.

Artur Mas. Qui és Artur Mas? Artur Mas va treballar per a la família Prenafeta entre els anys 1988 i 1992 en una societat que es deia Vilassar Internacional dedicada a

la diversificació dels negocis de la família Prenafeta i que també va rebre un aval de la CARIC, ja que s'ha parlat de la CARIC fa una estona aquí. De l'època de l'Artur Mas en el grup Prenafeta encara cueja un cas judicial, el cas Parc Central. Es tracta de la requalificació d'uns terrenys a la ciutat de Tarragona que van ser revenuts amb posterioritat a Eroski amb un *pelotazo* impressionant. Està pendent de judici, és un cas de l'any 1990, encara avui està pendent de judici. En aquesta operació dels terrenys del Parc Central de Tarragona, hi trobem ja l'esquema de les nines russes...

Fitxer 18

que és fonamental per entendre com funciona tot això. Què vol dir l'«esquema de les nines russes»? Són societats constituïdes en paradisos fiscals o en països que tenen un especial tracte fiscal per a les societats i les empreses estrangeres, que aquestes societats, a la seva vegada, tenen com a accionistes altres societats constituïdes en paradisos fiscals i, de vegades, altres societats constituïdes, a continuació, en altres paradisos fiscals... Ens trobem amb el cas Eroski, amb el cas Parc Central de Tarragona, que la societat que fa l'operació, una de les que intervé, que és Tarántula BV, doncs, té l'esquema de nines russes en una societat radicada a les Antilles Holandeses, Curaçao, que en sentirem a parlar i en sentireu a parlar, perquè és recurrent.

En aquest cas hi ha imputat Isidor Prenafeta; mai ningú li ha preguntat a l'Artur Mas, que va tenir un paper fonamental també en aquesta operació, perquè estava allà –estava allà–, la seva participació. Recordem, també, ja que parlem d'Artur Mas, que apareix com a beneficiari de dos comptes a nom del seu pare, a Liechtenstein i Suïssa. Aquests dos comptes van ser regularitzats, com tot el paquet del frau de la banca Liechtenstein Global Trust, per la vicepresidenta socialista Elena Salgado. I és un punt important, també, aquest, perquè el Govern espanyol, els aparells de l'Estat, les estructures de l'Estat, tenen el dossier sencer d'aquest compte de la família d'Artur Mas a Liechtenstein. El tenen i no l'han fet mai públic. El tenen senzillament, doncs, perquè hi havia un empleat de la banca Liechtenstein Global Trust, Heinrich Kieber –m'aixeco en homenatge seu–, que va

filtrar a les autoritats alemanyes tots els clients que amagaven diners en aquest banc de Liechtenstein. Les autoritats alemanyes van facilitar aquesta informació, aquesta documentació, a altres països que també tenien clients en aquest banc, de ciutadans que tenien diners en aquest banc. I entre aquests països hi havia Espanya, i entre aquests clients hi havia la família d'Artur Mas.

Per què no s'ha fet públic mai l'expedient, el dossier, la documentació que té el Govern espanyol sobre el compte d'Artur Mas i de la seva família a Liechtenstein? Perdoneu-me, us ho dic com a periodista: jo crec que des de fa molts anys el Govern espanyol té enganxat pels dallonses el president Artur Mas, i em sap molt de greu, perquè sé –perquè és la meva feina– que aquest dossier –aquest dossier–, amb aquesta informació, explica coses que, des d'un punt de vista de moralitat pública, són greus –són greus. Però, en tot cas, aquest dossier, crec que seria qüestió de salut pública que es fes coneixedor de la gent; però el Govern, abans el del PSOE i ara el del PP, el guarden gelosament, i mentre aquest dossier no surti jo no em crec res –no em crec res– del teatre polític català i espanyol. Perdoneu-me.

Tinc moltes coses a dir, si m'ho permeteu... *(Veus de fons.)* Val. No, jo acabaré i renunciaré al meu torn de rèplica, si no és necessari.

El president

No, no, no, no. No és el funcionament de la comissió.

Jaume Reixac Riba

Bé, acabo ja. Acabo ja. Perdoneu-me.

(Veus de fons.)

Carina Mejías Sánchez

No, una qüestió d'ordre, perquè és que anem una mica tard i tenim compromisos, alguns, i ens agradaria poder... Per la dinàmica de la comissió, no seria millor que després poguéssim incrementar les seves explicacions o ampliar les seves explicacions, a resposta de les preguntes d'alguns diputats, en què pugui anar incorporant coses que té en el seu informe, i d'aquesta manera anem...?

Jaume Reixac Riba

Com vulgui. Sí, és a dir, jo...

El president

Jo el que suggeriria és que enumeri els temes que volia tractar, que els enumeri, sense desplegar-los...

Jaume Reixac Riba

Sí, sí, sí, sí. No, molt ràpid...

El president

I que la gent...

Jaume Reixac Riba

Acabaré pel final perquè tinc moltes coses a dir, hi insisteixo, doncs, que no les puc dir sovint, més enllà de la meva petita revista, però sí que voldria sistematitzar i fer-vos una guia de paradisos fiscals i persones involucrades en els paradisos fiscals. D'acord? Molt bé.

Tenim Andorra; hi tenim comptes a nom de Jordi Pujol Ferrussola, Marta Ferrussola, Oleguer Pujol Ferrussola, Mireia Pujol Ferrussola, Pere Pujol Ferrussola, Macià Alavedra, Lluís Prenafeta.

En el paradís fiscal de Zona Franca de Maderia tenim comptes a nom de Macià Alavedra.

A Suïssa tenim comptes de Florenci Pujol, de Jordi Pujol Ferrussola, de Josep Pujol Ferrussola, d'Artur Mas, de Lluís Prenafeta, de Javier de la Rosa, de Fèlix Millet.

A la *City* de Londres, que també opera com a paradís fiscal per a empreses *offshore*, tenim comptes de Jordi Pujol Ferrussola, Oleguer Pujol Ferrussola.

A les illes del Canal, Guernsey, Jersey, illa de Man, que he tingut el plaer d'anar a visitar per investigar, hi tenim comptes de Jordi Pujol Ferrussola, Oleguer Pujol Ferrussola.

A les illes Verges britàniques Bahames i Caiman tenim comptes de Jordi Pujol Ferrussola, d'Oleguer Pujol Ferrussola.

En el paradís fiscal de Gibraltar, Javier de la Rosa.

A Panamà, Oleguer Pujol Ferrussola.

A Uruguai, Jordi Pujol Ferrussola.

A Liechtenstein, Jordi Pujol Ferrussola, el pare d'Artur Mas i ell com a beneficiari.

A Luxemburg, Jordi Pujol Ferrussola, Oleguer Pujol Ferrussola.

A Holanda, Oleguer Pujol Ferrussola.

A les Antilles Holandeses, Curaçao, Oleguer Pujol Ferrussola.

A Estats Units, Jordi Pujol Ferrussola.

Informació d'utilitat, també: testaferrós que operen en paradisos fiscals i que seria important que, d'alguna manera o d'una altra, se'ls pogués demanar testimoni:

Phillip McMahan Borich, pel que fa a Andorra.

Un de molt important: Herbert Rainford Towing, a Londres.

Un altre d'important: Alexander Ospelt, a Liechtenstein.

La societat Intertrust de Guernsey.

La societat Carey Trust de Jersey.

Dues últimes aportacions. Supervivents d'aquest règim que tenim encara avui: Artur Mas, Felip Puig i el diputat Xavier Crespo; Oriol Puig, director del Servei de Meteorologia de Catalunya; Jordi Vilajoana, Boi Ruiz, Germà Gordó. Mentrestant, estan passant coses, òbviament. Com que no funcionen els sistemes de control i d'investigació, continua la festa.

Els contractes que va donar el Centre de Telecomunicacions i Societat de la Informació de la Generalitat, a començaments d'aquesta legislatura, per uns 3.500 milions d'euros, demano investigació sobre tot això que ha passat. S'està a punt de resoldre un contracte molt important, de 2.000 milions d'euros, sobre el servei d'ambulàncies de Catalunya; demano especial vigilància sobre això. Demano que d'una vegada es pugui saber la identitat de a qui s'estan donant crèdits de l'Institut Català de Finances, que és la Caric 2. I demano que s'investigui a fons TV3 i els contractes multimilionaris –multimilionaris– que s'estan produint, especialment en l'àmbit de les retransmissions esportives.

Gràcies. (*L'orador riu.*)

El president

Gràcies, Jaume. No et preocupis, que tindràs temps d'aportar més documentació, que te la reclamem, per deferència, també, a la resta de compareixents.

Jaume Reixac Riba

Per descomptat.

El president

Eren catorze minuts, n'han sigut vint-i-nou... Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Bé, la veritat és que jo portava una sèrie de preguntes sobre aquest llibre... (*Rialles*.) El que passa és que l'aportació que ha fet el senyor Jaume Reixac ens desviarà una mica.

Sí dir-los, pel que ha dit el senyor Baiges, també, que..., hi estic d'acord, eh?, aquest és un llibre que podia ser... De fet, té un estil periodístic, si em permet la broma, senyor Reixac, que és bastant diferent del que té vostè avui. Eh? No avui en aquesta comissió, sinó avui en general, eh? És un relat bastant..., vaja, a mi em sembla que bastant ben fet, bastant complet, explícit en termes econòmics; s'hi explica molt bé l'origen..., com creix Banca Catalana, l'aportació que fa, també la part positiva que fa d'aportació a l'economia catalana. La veritat és que vostès aquí no deixen especialment malament el període de fundació, de creixement i de funcionament de Banca Catalana. I em sorprèn que el llibre –també és veritat que va ser publicat imagino que més ràpidament–, doncs, la part més conflictiva l'evita una mica per, una mica, pel final, del tancament i dels motius, però no entra a fons en temes en què sí han entrat a fons, per exemple, aquest matí Jiménez Villarejo, que va entrar ara fa unes setmanes... En fi... Perdona. I la primera pregunta que els volia fer, que també s'hi ha referit el senyor Baiges, és si l'editorial els va retallar molt. Si es va retallar molt o van deixar molt format, o el periodisme que es feia a aquella època tenia un altre estil. No ho sé. Eh? Jo, aleshores, quan vostès van escriure això, tenia quinze anys i llegia alguna cosa, però tampoc estava tan al cas, eh?

Per tant, no ho sé, si realment van creure en... Perquè, per exemple, avui ha fet unes valoracions sobre els delictes que s'atribueixen als fiscals, no? Falsetat

documental, sí; apropiació indeguda, no ho sé... Tot això estava, no?, estava bastant explicat en el sumari dels fiscals, no?, i vostès imagino que hi devien tenir accés. No sé si van tenir accés a l'acte dels fiscals o ho van fer a través, només, d'entrevistar els protagonistes, no?, els mateixos fiscals. Però, en tot cas, aquestes coses hi eren, no? I, bé, ens han explicat una mica quina era la seva visió sobre la possibilitat de vincular un patrimoni d'aleshores, de Banca Catalana, del moviment de Banca Catalana, amb la situació d'ara. El senyor Reixac ens ha donat una hipòtesi, però que és una hipòtesi que no explica 4 milions d'euros, segurament, no?; explica bastant menys, no? Vostè ha donat..., ha dit de Banca Catalana una diferència –ara parlo de memòria, eh?– de 250-240, per tant, a l'entorn..., no arriba als 200 milions d'euros, no? (*Veus de fons.*) Nominal –nominal. D'acord.

Doncs, en tot cas, després, apunti amb aquesta tesi de quin és l'origen d'aquesta herència B, perquè és el que dóna realment lloc a tot això. En tot cas, sí que veig una cosa de la seva tesi de l'herència B, i és que la desvincula de les comissions i la desvincula de..., li dóna un origen únic, no?, o un origen amb unes quantitats que podrien semblar únic, i no sé si això ho desvincula d'altres coses que s'han publicat aquests dies de... Ja estic? Doncs, ho desvincula d'altres hipòtesis que han corregut des d'un punt de vista periodístic, com són les comissions o com són els negocis de membres de la família, singularment, doncs, dels fills, no?

Li he de dir, també..., vostè s'ha queixat d'alguna forma..., bé, en tot cas, ens ha dit que ha rebut una sèrie de querelles, suposo que vostè entén que, com a defensor d'una qualitat democràtica, tan important és que el periodista sigui lliure per explicar-ho tot, com perquè la persona sobre la qual s'ha informat tingui dret a reclamar el deure de veracitat, que també existeix per part del periodista. O sigui, té el deure de no callar, que vostè ha reclamat, i jo li recordo que també té el deure de ser veraç, no?, i que, per tant, si té querelles, doncs, senyal que ha sigut valent –d'això no hi ha dubte–, però, bé, potser alguna vegada li ha faltat precisió o al criteri d'algú li ha faltat precisió. En tot cas, això són els jutges els qui ho han de relatar quan hi ha una querella, eh?

Vostè diu: «Hi ha una llarga i espessa #13.23. Això no toca en el periodisme que tenim.» Jo comparteixo que l'Estat espanyol... Vostè ha centrat molt sempre aquest tipus de crítiques en la societat catalana. Vostè és català, és periodista que exerceix a Catalunya...; no sé si hi ha una mica de biaix ideològic al darrere d'això,

eh? És a dir, no sé si la proporció d'esforços que dedica en una direcció la fa en una altra direcció en la mateixa mesura, eh? I m'ha entès els gestos, no? Bé, vull dir, clar... Fa molts casos de Convergència, no sé si en fa de tots els partits, per exemple, d'àmbit estatal amb la mateixa intensitat. Però això, en tot cas, no és una crítica, perquè és bo que n'hi hagi de tots, eh? Vull dir, això... És bo que n'hi hagi de tots, però no sé, en aquest terme, clar, si critiquem #14.15 en un sentit, critiquem-la en tots els sentits, també.

Ens ha donat informacions que llegirem, i li he de demanar –li he de demanar– que ens les doni per escrit, si avui no pot relatar-ho perquè, clar, el que vostè ha començat avui aquí a dir, doncs, francament, requereix estudi i requereix mirar-s'ho bé. Moltes de les coses que ha dit ja les llegim en la seva publicació, però també seria necessari, doncs, això, que ens ho facilités per escrit.

I hi ha un tema que ens sembla que és molt important, i en la mesura que en pugui aportar documentació, doncs, ens serviria molt en aquesta comissió, que és el que ha explicat de la societat instrumental que compra unes accions amb un crèdit de la mateixa Banca Catalana. (*Veus de fons.*) Perfecte. Doncs, aquest tema també ens sembla molt important, eh?

I, després, clar, vostè ha citat ara una sèrie de noms, no?,

Fitxer 19

...una sèrie de coses, només dient el nom i prou. No hi ha temps, lògicament, i jo li demanaria que això ho documentés una mica, perquè és molt fàcil dir un nom, no? I, per tant, amb acusacions tan greus com les que vostè avui ha expressat aquí, seria bo que entréssim fins el final.

I finalment, sí, jo estic d'acord amb què segurament això des de la política és més complicat dir, perquè des de la política opinar sobre els mitjans de comunicació pot tenir moltes lectures, però ja que vostè ha tret el tema, sí, necessitem mitjans de comunicació que financerament siguin més independents, perquè si ho són financerament, ho faran en tots els àmbits. I en tot cas, aquells que són públics, que tinguin el màxim de control i de rigor, segurament hi ha moltes coses a millorar

en els mitjans públics catalans. No puc avui deixar de dir que ahir mateix, per una qüestió de llibertat d'expressió, va ser acomiadada una periodista de TVE, de Televisió Espanyola a Catalunya, per exemple, no? Per oportunitat en el dia també és bo recordar-ho.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Amorós. En relació al que sostenia, els recordo que, òbviament, les tasques de la comissió no només són aquestes sessions, sinó que la recerca d'informació també es donarà en el dia a dia, però en tot cas té la paraula pel Grup Parlamentari Socialista l'il·lustre diputat Jordi Terrades, per un temps de cinc minuts.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Al llarg d'aquesta sessió d'avui, en una de les intervencions hem escoltat que se li deia a l'exfiscal Jiménez Villarejo que probablement havia fet deserció de les seves funcions. Bé, en tot cas ell ha explicat el que havia d'explicar. També dir que va ser nomenat fiscal en cap de Catalunya l'any 87 per un govern socialista, i el criteri que ell ha considerat ha seguit actuant al llarg de la seva carrera professional. El que jo crec és que ni el fiscal Mena ni el fiscal Villarejo, però tampoc els periodistes de *El País*, han fet deserció de les seves funcions, eh?

És cert, em sembla que ho deia el senyor Siscu Baiges en la seva intervenció, que durant un cert temps aquest país s'havia instal·lat en l'«això no toca». El president deia «això no toca», i com que «això no toca», doncs, semblava que no tocava. De manera jo crec que òbvia, tot i que és cert que hi han hagut molts periodistes que han investigat alguns dels afers de què estem parlant aquests dies, o aquestes setmanes, en aquesta comissió, també és cert que des del moment en què l'expresident Pujol fa la confessió que fa el 25 de juliol, toca tot una altra vegada, i tornar a parlar i a reobrir alguns temes, algunes qüestions que mai havien estat acabades de tancar, que tenien tons grisos i obscurs, no?

Jo no parlaré de la gestió de Banca Catalana, perquè l'informe del Banc d'Espanya respecte a la gestió que es va fer, sobretot en els darrers anys d'aquesta entitat financera, ens indica que va ser un desastre de gestió. Està aquí, no hi

aprofundiré. Sí que m'interessa saber, perquè pot tenir a veure amb aquest testament b que ens explicava el senyor Reixac en la seva intervenció, que és el que ens va venir a explicar el president Pujol en la seva intervenció no afortunada del mes de setembre. És a dir, s'ha especulat molt sobre els orígens d'aquests diners que estaven amagats, no declarats. Fent allò, alguns càlculs, respecte a la informació que ens ha aportat el senyor Jiménez Villarejo, aquests 22 milions d'euros jo crec que no corresponen al testament b, en tot cas poden ser pagament d'impostos de successions d'altres..., del que es va declarar amb claredat, amb escriptura, etcètera. És a dir, vostès tenen indicis –és una pregunta que després també formularé, eh?, als posteriors, als compareixents que compareixeran posteriorment– que la família Pujol...? Ho dic perquè el senyor Andreu Abelló deia que se'ls queixava amargament que ell no havia tingut informació privilegiada per poder-se vendre les accions, allò, a una pesseta, en què es van valorar al final. Vostè creu que la família Pujol tenia, i alguns altres administradors, informació privilegiada, i, per tant, van aprofitar per vendre's aquelles accions als preus del moment, i que una part d'aquesta fortuna no declarada estigués aquí? O bé aquelles accions, que s'ha repetit moltes vegades que havien donat a la fundació catalana, però que també hi han informacions que diuen que la tinença efectiva d'aquestes accions no havia escapat mai al control de la família Pujol?

Vostès creuen que l'arxiu del cas Banca Catalana per part dels trenta-tres magistrats –avui s'ha parlat també, aquest matí– ha donat peu a què determinats sectors de la societat catalana, emparats en aquesta idea de Catalunya i de l'atac a Catalunya, hagi provocat que uns sectors de la societat catalana es creguessin immunes, i això ha propiciat determinades actituds no legítimes, algunes d'elles delictives, al voltant de l'Administració pública de Catalunya, del Govern de la Generalitat? Per ser més precís, vostès creuen que en l'entorn presidencial més proper s'ha utilitzat el poder en benefici propi, o de l'estructura partidària que els emparava? Per no anar més lluny, en la comissió d'investigació que va analitzar l'ensorrament del túnel del Carmel va haver-hi un conseller que ens va parlar de cercles d'excel·lència, no?

S'ha estudiat la relació del senyor Jordi Pujol Ferrusola amb les finances de Convergència Democràtica? Perquè també hi han hagut informacions periodístiques que han apuntat que quan Artur Mas arriba a la presidència del

partit, aparta del que seria l'estructura financera de Convergència el senyor Jordi Pujol Ferrusola.

I finalment, vostè ens ha donat tot un seguit de relacions de paradisos fiscals, i els ha assignat amb noms i cognoms. A mi m'agradaria, si vostès han aprofundit a conèixer quins eren els testaferrers d'algunes de les fortunes que s'han mogut per aquí el mig. De fet, en la declaració que va fer el president Pujol en aquest Parlament, ens va parlar que hi havien hagut un seguit de persones de la confiança d'ell mateix i del seu pare, que van ser els que van gestionar, fins que els fills van ser grans, el funcionament, el moviment d'aquests comptes. Li pregunto per aquestes, si se sap quines podien ser aquestes persones, però també de tots els altres moviments de què vostè ens ha parlat en aquesta comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. també agrair les compareixences i les explicacions que ens han donat. Jo el que volia era intentar sintetitzar dues idees, una que he extret de la seva intervenció, i una altra que també he extret a partir d'informacions, algunes que he vist publicades en *El Triangle*, i també declaracions del senyor Siscu Baiges, i per corroborar que això lliga, no? És a dir, els diners de l'herència que Jordi Pujol va atribuir a l'especulació a borsa, cronològicament podria ser que sorgís de l'especulació a borsa, anés a Martí Cuatrecases-Fides, i d'aquí anés cap a Banca Catalana. És a dir, aquest seria el cercle, no?, el cercle, en principi, i, per tant, Banca Catalana podria ser l'últim –l'últim– origen d'aquests diners que després arriben a l'herència.

Em crida l'atenció un altre cercle, vinculat al llibre, i amb les dificultats de publicar el llibre. I li ha fet el diputat Amorós la pregunta, si hi havia molta diferència entre el llibre publicat i el llibre proposat inicialment. Però no han dit una cosa que jo trobo rellevant, perquè després s'acaba connectant tot una mica: qui era el director de l'editorial que va posar tants problemes per publicar aquest llibre?

I després, home, hi ha, com a societat de Banca Catalana, una banca andorrana, que és el Banc Agrícola –ho ha explicat el senyor Reixac– que després, a través de la Banca Reig es converteix en Andbank, que té un conseller delegat, que té, em sembla, alguna relació potser amb el director de l'editorial... Ho dic perquè com que no ho han esmentat, crec que potser, per tancar aquest cercle, em sembla que també seria interessant conèixer-ho de les seves pròpies paraules.

Un dubte respecte de les seves afirmacions, respecte de comptes en paradisos fiscals. Una puntualització, un matís. Vostè ha dit: Artur Mas, comptes a Liechtenstein, comptes a Suïssa. Mas Barnet, o Mas Gavarró? (*Veü de fons.*) No, el mateix no és. (*Veü de fons.*) Mas Barnet o Mas Gavarró?

I després, una altra cosa que també em crida l'atenció. Dels Pujol amb comptes a paradisos fiscals, tots són Pujol Ferrusola, no n'hi ha cap Pujol Soley. Aleshores, per què confessa en primera persona, si ell no és el responsable? Són dubtes que ens planteja tota aquesta informació i tota aquesta intervenció que ens han fet vostès aquí.

Una darrera qüestió; dues darreres qüestions. Tota aquesta informació i tots aquests noms que vostè ens ha dit avui aquí, tot es publicà? Jo vaig seguint la seva publicació espontàniament –no assíduament, espontàniament– i a través dels digitals. Tot és publicà? I a més a més, ho ha dut en algun moment a fiscalia, o ha considerat que valia la pena dur-ho a fiscalia? (*Veü de fons.*) I per acabar –i per acabar... Home, però si... No és la seva feina, però si un té constància que s'han produït alguns fets delictius, doncs, potser sí que seria recomanable dur-ho a fiscalia, no?

I una última, més que pregunta, consideració: si us plau, si vostès saben on està aquest dossier que diu que té el Govern d'Espanya digui'ns-ho, perquè segurament ens estalviaríem molts problemes dels que en aquests moments tenim.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Reixac i senyor Baiges, benvinguts al Parlament. Són vostès uns valents, ho van ser fa trenta anys i ho són avui dient amb claredat allò que és fruit de determinades informacions, contrastades o no. Vagin amb compte amb el que responguin, sàpiguen que després, en l'últim torn d'intervenció, si al règim no li va el que diuen, els experts es converteixen en acusats sovint. Però en tot cas, vostès ja se saben cuidar sols. En qualsevol cas, com que les informacions de detall se'ls ha demanat que ens les facin arribar i ens les estudiarem amb calma, em permetria preguntar-los per matisos, per apreciacions, per opinions sobre aquests fets que vostès han dit.

En l'anàlisi que van fer a fons del cas Banca Catalana, i el llibre que van publicar, vostès presenten una persona, Jordi Pujol, que primer vol ser banquer, que té una idea de país feta a la seva mida, que utilitza el banc com una eina per generar connivències i xarxes de favor, i per fer negocis. De fet, amb dades concretes, fa més de trenta anys vostès desmitifiquen el mite d'home polític, perquè és evident que per damunt de l'home polític hi ha, diguem-ne, un negociant, per dir-ho d'alguna manera, no? I tot i això, com a negociant va ser força maldestre pel que sembla, perquè va arruïnar el banc, però la seva empatia, el que sigui, aquesta xarxa de connivències va fer que s'estengués per tot el país, utilitzant allò que els sociòlegs en diuen «processos d'identificació social», fins el punt que molta gent ha viscut creient que Catalunya era allò. Per sort, som bastants els que creiem que Catalunya és una cosa que és una mica més que això. M'agradaria que em matisessin aquesta apreciació que li faig sobre la figura del Pujol banquer.

I d'altra banda que em valoressin, vist el gir que va prendre la resolució del cas, que es va vestir com un atac a Catalunya quan es tractava senzillament d'una estafa a uns accionistes i d'una apropiació indeguda de cabals d'uns aprofitats, si consideren que, vist el relat que vostès fan, vistes les aportacions dels fiscals, no es va fer un fals favor a la democràcia incipient d'aquell moment, és a dir, si la mala resolució del cas no va propiciar que a partir d'aquell moment fos més fàcil actuar amb impunitat. És a dir, si podria ser que el cas Banca Catalana fos l'inici d'aquest llarg recorregut de corrupció, i que si s'hagués fet més cas a les informacions objectives, potser hauríem evitar caure en l'espiral de corrupció vinculada a la família Pujol, que ha esquitxat tots els governs de Convergència i Unió, i pel que diu vostè, també l'actual.

També m'agradaria saber un altre tema, que és les dificultats per poder publicar aquell llibre, i...

Fitxer 20

...per poder publicar en general. Ho han apuntat, jo crec, tots dos, contestin-me qualsevol dels dos, m'és igual. Jo crec que no s'explica el manteniment durant tants anys d'un cos polític que ha aprofitat el càrrec públic per enriquir-se, si no hi ha un control directe o indirecte sobre allò que s'explica o allò que es publica. Ja he dit que vostè ho ha insinuat.

M'agradaria saber quin era el nivell de llibertat en aquell moment per poder publicar en aquells anys i com ha variat això al llarg del temps, és a dir, on ens trobem en aquests moments, si professionalment vostès van tenir –ja n'han apuntat alguna– algun tipus d'amenaques o de represàlies o de pressions. I al mateix temps, com que vostès s'hi han dedicat, al periodisme d'investigació, i sovint han publicat informacions de denúncia, voldria saber si això ha variat, si han rebut o reben pressions o reben amenaces, si és així, per part de qui; si el periodisme durant aquests anys de pujolisme ha pogut expressar-se sense autocensura en determinats temes, que crec que vostès ho han dit clarament.

Respecte dels diners que suposadament la família Pujol va rebre per la venda de les seves accions abans que passessin a valdre un euro, deixant penjats tots els accionistes, no sé si tenen més informació que aquella que vostè ha començat a apuntar, poc o molt contrastada, que els vincuessin amb els diners que van aparèixer a Suïssa i després a Andorra. Si té informació m'agradaria que sobre això se'n parlés una mica més, és a dir –ja ho ha dit–, si podria ser que una part dels diners andorrans fossin els que el pare Pujol va deixar a Suïssa el 80, si podria ser que les fortunes acumulades per alguns fills del Jordi Pujol tinguessin a veure també amb Banca Catalana o, per les informacions que vostès tenen, si creuen que l'enriquiment dels fills de Jordi Pujol pot tenir res a veure més fàcilment amb comissions, amb tractes de favor per part dels governs de Jordi Pujol fets a l'ombra allargada del pare per afavorir determinades empreses. Per tant, m'agradaria que em concretessin una mica més el tema dels diners.

I un altre tema, al llarg de tots aquests anys hem vist desfilars un reguitzell de casos que emmerden consellers de Convergència i Unió, alts càrrecs dels seus governs, que tots acaben afavorint empreses amigues i emportant-se'n un benefici, utilitzant l'atalaia pública o directament el diner públic per afavorir l'interès privat. Parlo més o menys d'una seixantena de casos, suposo que vostès en coneixen més, casos petits, casos grans, alguns dels quals com vostè ha esmentat, com tots dos han esmentat, amb condemnes fermes. I a més a més, no és en un moment determinat de la història del país, sinó que és al llarg de tots els mandats de..., sobretot de Convergència i Unió, que és el que ha manat més, és clar.

És una pregunta més retòrica, però per què creuen vostès que la corrupció és un fet tan generalitzat en el partit dels governs de Jordi Pujol? En quins mecanismes es consolida aquesta corrupció? Té a veure amb el fet que segueix dominant el paper de, entre cometes, «negociant» per sobre del paper de polític en les persones que han ocupat determinats càrrecs? És a dir, val més la pela que el que és el servei a la societat? I té implicacions, quines implicacions creuen, perquè parlem de la política, però quines implicacions creuen que té amb el món de les finances o amb el món de les grans empreses tot aquest entramat de corrupció que s'ha anat produint al llarg de tots aquests anys?

I per acabar, que veig que ja ha sonat la campaneta, bé, jo els anava a fer una pregunta innocent: si creuen que els actuals dirigents de Convergència i Unió que han format part de governs anteriors i amb càrrecs d'alta responsabilitat, si és possible que no sabessin res del que estava passant. Però, és clar, la meua pregunta queda innocent després del que vostè ha dit anomenant amb noms i cognoms, dient concretament que hi han supervivents. M'agradaria que m'aclarís això de la supervivència a què es refereix i si té dades concretes per poder-s'hi referir.

Moltes gràcies.

El president

Mercès, senyor Vidal. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Gràcies, senyor Reixac i senyor Baiges. La pregunta del diputat Vidal, innocent poc, vull dir, jo crec que estem tots aquí precisament interessats per saber exactament fins on arriba el coneixement d'aquestes pràctiques corruptes als actuals dirigents de Convergència, no? I atès que hi han..., precisament, el president de la Generalitat es nega sistemàticament a donar explicacions davant aquest Parlament, si no tingués cap mena d'implicació, si no conegués aquestes pràctiques, doncs, no tindria cap mena de problema a venir a comissions com aquesta o com la d'afers institucionals o jo crec que, com a mínim, no?, doncs, davant del mateix Ple del Parlament a donar explicacions per dir que no sabia res del que estava passant en tots aquests governs on s'han produït aquestes pràctiques corruptes.

Jo els volia preguntar a vostès com a cronistes de tota una època, perquè veig que vostès han anat seguint tot el que ha anat passant amb aquestes pràctiques habituals a Catalunya vinculades a càrrecs públics, enriquiment injustificat de càrrecs públics, si vostès consideren que en l'actualitat s'estan reproduint aquestes conductes, és a dir, s'ha creat una escola més o menys, no? Perquè veiem com a Banca Catalana l'exfiscal Jiménez Villarejo ens parlava d'empreses pantalla, empreses instrumentals, caixes B, tota una mena d'actituds o de conductes absolutament impunes corruptes i/o també el fet d'aprofitar determinats esdeveniments que es produïen a la política catalana, com el cas del CARIC, és a dir, aprofitar un fenomen com era la reconversió industrial perquè moltes persones s'aprofitessin d'obtenir beneficis de manera il·lícita, no?

I ara resulta que ens traslладem a l'actualitat i veiem com els fills de l'expresident Pujol, doncs, actuen més o menys seguint una escola, no?, és a dir, aprofitant la crisi econòmica per ajudar a deslocalitzar empreses i beneficiar-se públicament i notòriament d'aquestes deslocalitzacions d'empreses o, per exemple, la creació de tota aquest entramat d'empreses pantalla, en aquest cas, en paradisos fiscals per tal d'evitar no només l'acció de la justícia, sinó la fiscalització de l'origen dels seus recursos. I per tant, a mi el que em preocupa és que des d'aleshores fins ara no hem estat capaços d'acabar amb aquest tipus de pràctiques, es continuen reproduint. I per tant, vostès com a cronistes a mi m'agradaria que fessin una valoració de per què això no s'ha acabat d'aquesta manera.

Després, vostè ha fet una important denúncia respecte al senyor Prenafeta i el seu entramat de vinculacions a empreses a través de les quals, doncs, ha generat un enriquiment considerable, no? Vostè pot explicar o pot entendre per què aquest senyor, del qual fiscals, jutges, periodistes han estat narrant les seves pràctiques corruptes, ara com ara encara està pendent de ser jutjat, és a dir, no ha tingut ni una sola condemna? Quina és la seva virtut per cobrir-se d'aquesta mena de manta d'impunitat? Vull dir, en el cas del senyor Prenafeta.

I jo crec que seria molt interessant també una pregunta que potser ja li han fet: vinculacions, vostè ha donat una sèrie de noms, no?, ha anomenat el senyor Felip Puig, el senyor Xavier Crespo, el senyor Gordó... Vostès tenen indicis que hi ha vinculació de totes aquestes persones amb càrrecs públics molt importants respecte d'actituds o de conductes que poden ser punibles? Tenen documentació, tenen informes, tenen pensat anar a fiscalia si realment les tenen per tal de denunciar aquestes conductes?

I per últim, respecte a l'Artur Mas, una pregunta molt similar a la que li ha fet el diputat del Partit Popular: vostès han dit que apareixia com a beneficiari de dos comptes corrents a Suïssa provinents de..., de Liechtenstein provinents de béns que li va deixar el seu pare. Vostès tenen notícia de quin és l'origen d'aquests diners –de quin és l'origen d'aquests diners? Perquè hi han sospites que potser qui es dedicava a gestionar els diners a l'estranger de l'expresident Pujol era una persona molt vinculada a l'Artur Mas. No hi han proves, però sí que hi han indicis. Per tant, vostès tenen algun indici o alguna..., no ho sé, prova que això fos així, d'on provenen aquests diners, d'on han sortit per tal que ell fos beneficiari?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Mejías. Per la CUP, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs, sí, primer reconèixer la tasca desenvolupada per la revista tots aquests anys.

Bé, en els treballs que han anat publicant i també en el llibre apareix una referència, doncs, a les pràctiques corruptes de la família Pujol i en alguns

aspectes se'ls anomena el «clan Pujol», no? Nosaltres voldríem saber, ens agradaria que ens expliquessin si aquest «clan Pujol» té una organització específica. Perquè del que he vist també que han publicat, assenyalen un dels fills com el cervell financer de tota la família, el que finalment tramaria, doncs, a on van els comptes i a on no, finalment, el que té tot l'entramat pensat. Bé, si poden, en tot cas, ampliar aquesta informació.

Nosaltres també voldríem saber quins són els empresaris més beneficiats, si ho saben, de l'activitat política de Jordi Pujol i, per tant, ho ampliaríem, quins són els empresaris més beneficiats de l'activitat política de Convergència i Unió, de l'activitat política del pujolisme i de l'activitat política, per tant, doncs, que ha manat a les nostres institucions els últims anys, i per tant, si aquests empresaris han estat els mateixos en el temps o no, perquè a nosaltres ens sembla que hi ha un nucli dur que s'ha anat consolidant en el temps, no?, i que, per tant, ha resultat beneficiari hagi una mica qui hagi passat pel Govern.

Han apuntat una cosa..., bé, ha apuntat una cosa en la qual tots hem reparat, jo diria que tots els diputats, quan ha assenyalat com a supervivents determinades persones que ara ocupen conselleries importants. Se li ha preguntat si hi ha proves, és a dir, si hi ha informació. A mi em generen especial interès, no vull dir que la resta no me'l generin, doncs, aquelles informacions que tenen a veure amb Boi Ruiz, aquelles informacions que tenen a veure també amb aquest contracte a les ambulàncies de 2.000 milions d'euros, quan, entre altres, el meu grup va posar en mans d'antifrau certes pràctiques associades al contracte anterior, a l'adjudicació anterior de les ambulàncies. I per tant, doncs, no sé si avui hi haurà temps per explicar-ho o no, però, en tot cas, li agrairia que ens ho fes arribar perquè hi estaria molt interessada.

Jo crec que per últim, i vagi per davant que no estic atacant la tasca que ha fet *El Triangle*, perquè reconeixem tota aquesta feina que s'ha fet d'investigació, a nosaltres ens genera tristesa i ens sap molt de greu també, doncs, que el 2013 al voltant d'una vintena de persones fossin acomiadades, de catorze de les quals s'ha declarat l'acomiadament nul, i ens genera tristesa i ens sap molt de greu també si realment alguns d'aquests extreballadors no han cobrat el que encara haurien d'haver cobrat. I en tot cas, des d'aquí volem mostrar la nostra solidaritat amb aquelles treballadores i treballadors acomiadats, sense, ho torno a repetir, posar en

dubte i no reconèixer la tasca que ha fet *El Triangle* en la recerca i en les pràctiques de corrupció.

El president

I finalment, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Siscu Baiges ens explicava, doncs, una mica la tesi del llibre, un llibre que coneixem, un llibre que vostè ens deia que era un llibre de periodisme d'investigació; des del nostre punt de vista, segurament, i és lícit, és més un periodisme, si em permet, de militància ideològica i d'oposició, que és perfectament lícit, i que, en aquest sentit, doncs, nosaltres l'interpretem, no?

Escolti'm, la diversitat d'opinió i d'idees hi és, i per tant, en aquest sentit res més.

En un article que fa pocs dies vostè citava que havia de venir a la comissió d'investigació, hi havia un moment que deia: «l'espectacle està assegurat», eh? I això ho faig per enllaçar amb la següent, doncs, compareixença, que coincideix amb la seva, no?, en la qual, home, el senyor Reixac ens ha deixat aquí tot un seguit d'informacions, d'algunes poc o molt s'han publicat coses, hem llegit coses i d'altres, vostè ha fet, entenem nosaltres, una..., vaja, fa una denúncia, però el que hauria de fer és demostrar-ho, tenir proves i denunciar-ho, perquè, si no, escolti'm, calli.

O és veritat o no és veritat. Creu en l'estat de dret vostè o no creu en l'estat de dret? Perquè ha fet unes afirmacions aquí que, en aquest sentit, nosaltres creiem que vostè deu creure en l'estat de dret i, per tant, en aquest sentit, la presumpció d'innocència, amb els judicis contradictoris i que, per tant, doncs, l'acusat té algun dret en algun moment, doncs, de defensar-se. I per tant, que no és ningú culpable fins que no hi ha una sentència ferma d'uns fets delictius comprovats.

I per tant, en aquest sentit, nosaltres voldríem que totes aquestes afirmacions que vostè ha manifestat, doncs, si és que les considera que són tal qual i veraces, etcètera, que vagi, que les denunciï, hi insistim, i que, per tant, faci el que cregui

convenient. Però el que no pot és deixar allò..., pam, escampar per aquí tota una sèrie de coses quan aquest és un tema que no...

Per posar un exemple, no?, vostè citava..., jo citaré un dels casos que no ha estat citat, doncs, el cas del senyor Trias, que se l'ha acusat. Vostè sap –no, no, ja li dic que vostè no l'ha dit–, eh?, que se'l va acusar en el seu dia de tenir un compte al l'estranger –no, no, efectivament– i res de res. I per cert, en el seu dia vostè, doncs, el va denunciar que el seu nebot era qui tenia una pàgina, era qui gestionava la pàgina de la Generalitat, i va haver de vostè fer marxa enrere i dir que això no era tal com s'havia publicat.

En aquest...

Fitxer 21

...[sentit], doncs, jo voldria fer-me ressò, perquè crec que és important també el que va dir el síndic de greuges, no?, que va dir: «Escoltin, fins el combat dels qui difonen falses informacions per confondre o per crear més demagògia sobre la corrupció.» Suposo que sobre això hi estem tots d'acord. «O perquè si hi ha proves d'això –ell parlava d'un supòsit– hauria d'haver l'actuació judicial i si no n'hi han hauria d'haver-hi combat frontal amb qui ho va difondre, i si ho va difondre i té proves les ha de..., i si les ha extret –en aquest cas parlava d'un àmbit comarcal– s'han d'assumir responsabilitats. Fem molt mal a la democràcia quan impunement ens podem permetre des de càrrecs de molta responsabilitat actuacions com les que s'estan citant.» Bé, ell feia referència a uns altres temes, però em sembla que aquest és un tema que és bàsic i fonamental que tots en tinguem consciència i, per tant, s'actui d'aquesta manera. I insisteixo, si hi ha les denúncies que vostè posa aquí sobre la taula, si us plau, que no quedi en una expressió verbal aquí sinó vagi al jutjat, denunciï i que sinó, doncs, escolti'm, retiri el que vostè està dient.

En aquest sentit sumar-me a les paraules del que deia la senyora Isabel Vallet, no?, hem pogut llegir també que com a mínim li hem de donar la mateixa veracitat que es pot donar al seu mitjà el que ha publicat, ja no només els seus extreballadors sinó també el sindicat de periodistes de Catalunya, en el qual ja no només que hi ha hagut acomiadaments improcedents, etcètera, sinó que tampoc

s'ha presentat a l'hora de mirar de mitjançar, ja els seus extreballadors diuen «aquell que es citava[#] de progrés –més o menys diu aquestes paraules– resulta que a l'hora de la veritat en aquest tema, doncs, fatal», per dir-ho d'alguna manera.

Escoltin, jo crec que, amb tot sinceritat, no entrarem a dir-li res més, a fer cap pregunta, vostès tenen el criteri que tenen, una tesi, sobre tota una sèrie de fets, i a partir d'aquí, escolti, jo crec que hem tingut uns experts en aquesta comissió i avui en tenim uns altres d'una altra mena.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Borràs. Per respondre, fent un còmput entre el pendent d'abans i el d'avui, quedarien, allargant-nos [#] quinze minuts. En primera instància em comentava el senyor Baiges que pren la paraula ell primer. Quan vulguis, Siscu.

Siscu Baiges Planas

Jo no tinc la sensació que... Bé, jo crec que el periodisme del llibre no el definiria de militància o d'oposició sinó diria que és la funció que jo crec que el periodisme en el qual jo crec, no?, que és el periodisme de control del poder, de control del Govern, del control als poderosos siguin convergents, siguin sociates, siguin del PP. El llibre aquest està fet, bé, per informar sobre una cosa que afectava governants de Convergència, però no crec que no es pugui fer un llibre diferent amb uns altres governants.

Hauríem de fer un Google, senyor Santamaria, per buscar el director d'editorial del 1984 de Plaza i Janés. Jo recordo que hi havia el Toni Comas abans que traguéssim el llibre, jo sempre vaig pensar que això deu ser que el Toni Comas els ha trucat i els ha dit «escolta, us heu passat amb aquest llibre», però no sé ben bé qui hi havia en aquell moment, no? Sí, que ens han... Bé, és el que deia abans, no?, que ens van tenir durant molt de temps perdent el temps en xorrades: vam treure l'original i llavors... estava pagat i tot el llibre, ja havia de sortir, i tot d'una ens diuen «veniu aquí que hem de corregir coses.» I vam començar a corregir tonteries, que no tenia cap sentit, és a dir, no crec que afectés al contingut del llibre, era una forma de cansar-nos i intentar impedir que sortís el llibre.

L'altre llibre del qual parlava el Jaume, *Jordi Pujol, historia de una obsesión*, és una altra història, aquest és un encàrrec d'una editorial madrilenya que acabava de fer el llibre contra el Felipe González, aquells horribles que no sé si el va fer Armando de Miguel i el Giménez Losantos, o aquesta colla, que era un insult cada línia, no?, i ens van demanar de fer un llibre igual contra Jordi Pujol. I els vam dir: «Ostres!, no és el nostre estil, no ens va de gust això, fem un llibre, si voleu fem una biografia de Jordi Pujol però la fem normal, explicant els seus escrits i explicant el que és.» I vam fer un llibre que, aquest potser sí que és una miqueta més amb un to més agressiu, no és del tot ni d'investigació, no?, però en aquest llibre, precisament, hi havia un capítol, que era el 10, que explicava tot això, això de la corrupció, en les seves beceroles, els seus començaments. És a dir, sortien les plantes de la Ferrusola, d'Hidroplant, sortia el Macià Alavedra amb els seus petits primers negocis, el Prenafeta amb les primeres trampes i tal, no?, les primeres coses rares dels fills del Pujol... Però, clar, estàvem el 1991, em sembla, i els de l'editorial ens van dir: «Ei, esto es muy fuerte, ahora mejor que lo quitamos porque igual hay querelles y tal...» Dic, «bé, éreu vosaltres que volíeu això, no?» I en aquest llibre no hi ha aquest capítol que jo crec que si en aquell moment s'hagués fet més cas d'aquestes denúncies potser no hauríem arribat a la situació a la qual ens trobem ara, una situació que jo crec que és molt millor. És a dir, que si ara a l'Audiència Territorial de Barcelona s'hi hagués de reunir a quaranta jutges per decidir què fan en un cas com el de Banca Catalana jo crec que la seva decisió seria totalment la contrària de la que van fer fa trenta anys.

El president

Senyor Reixac, dotze minuts, disset segons.

Jaume Reixac Riba

Moltes gràcies. Només algunes informacions que crec que han de ser d'utilitat per la seva tasca. Fonamental la figura del fiscalista Joan Antoni Sánchez Carreté, que crec que ha estat citat aquí a comparèixer, és un personatge clau en tots aquests anys, assessor fiscal personal de l'expresident Jordi Pujol, de la família Pujol, dels Prenafeta, de Casinos i de diversos empresaris de la trama, per dir-ho d'alguna manera, del 3 per cent. El senyor Joan Antoni Sánchez Carreté és el custodi dels grans secrets d'aquesta trama que ha funcionat, molt al meu pesar i amb gran dolor, durant tots aquests anys a Catalunya.

Dada important també, què passa en el temps en què s'arxiva la querella de Banca Catalana? En el temps en què s'arxiva la querella de Banca Catalana es posa en marxa les loteries de la Generalitat, molt important, és la primera ocasió, hi va haver una comissió d'investigació el Parlament, en què apareixen paradisos fiscals vinculats a una activitat de la Generalitat, de la meua estimada Generalitat, concretament es va adjudicar a la societat Luditec, participada en un 44 per cent per Casinos de Catalunya, la gestió de les loteries, de les primeres loteries de la Generalitat, però també hi havia una societat amb el 33 per cent, que es deien Imperial Trading and Development, de Belfast, connectada a la seva vegada amb el paradís fiscal de Jersey i amb Suïssa, que apareixia com a beneficiari del 33 per cent del negoci de les loteries de la Generalitat. Per tenir un exemple, les butlletes del «rasca rasca» s'imprimien al Canadà però des d'aquí es pagaven a una societat que es deia Dentec, situada al paradís fiscal de Jersey. Hi va haver una comissió d'investigació, està publicat.

Jo el que dic està comprovat, està publicat, una altra cosa és que la informació no passi per aquesta *omertà* mafiosa que hi ha instal·lada a Catalunya, malauradament, des de fa tants anys. No ens ho mereixem, no és aquesta la Catalunya que hem somniat i que hem volgut, no passa res, deixeu que els periodistes fem la nostra feina, ostres!

Cas Casinos, fonamental també lligat amb l'adjudicació de les loteries a Luditec, participada majoritàriament pel Grup Casinos: 3.000 milions de pessetes va denunciar l'ex director financer, senyor Jaume Sentís. Va anar als jutjats a denunciar que havien passat per les seves mans 3.000 milions de pessetes, dels quals mil van anar a parar a Convergència i 2.000 als principals mitjans de comunicació d'aquesta ciutat. Fonamental el cas Casinos. En qualsevol altre país democràtic, perdoneu, això hauria provocat la dimissió de tot el Govern. Després la instrucció, com ha passat malauradament en aquest país, d'anys i anys, es va acabar arxivant perquè resulta que els xecs que va portar el senyor Sentís eren fotocòpies, i amb aquest argument el jutge va arxivar el cas.

Preguntes que m'heu fet. Jordi Pujol Ferrusola, el fill gran, no té ofici ni benefici però en canvi té una supercasa al carrer Moneders, 2-4, de Pedralbes, valorada en més de 6 milions d'euros. Té una col·lecció de cotxes de luxe, Lamborghinis, McLaren, Ferraris, Porsche, fins a divuit cotxes de luxe, una persona que no té ofici

ni benefici. A què es dedica el senyor Jordi Pujol Ferrusola? Algú em pot dir a què es dedica? Tot això ha estat explicat, ha estat denunciat i no hi ha hagut mai respostes a tot això. És un escàndol! Com pot ser? I tu vas al Registre de la Propietat i la casa on viu a Pedralbes no està ni al seu nom, figura encara a nom de l'anterior propietari. Clar, aquí som uns «pringats», els que hem estat denunciant tot això, perquè és una cantada improcedent del que passa en aquest país.

Jo els diré què feia el senyor Jordi Pujol Ferrusola a Ganduxer, 5, sisè pis. Per allà hi passaven els empresaris que volien adjudicacions o que volien rebre contractes de la Generalitat, i allà havien de pagar. En un despatx hi havia el senyor Jordi Pujol Ferrusola i en el del costat el senyor Jordi Puig, germà del conseller Felip Puig, i la caixa forta estava en el despatx del senyor Jordi Puig. I això ha funcionat durant anys, i ha mogut cabassos de diners. No hi ha hagut obra pública en aquest país, ni adjudicació en aquest país important que no hagi tributat una comissió corrupte al senyor Jordi Pujol Ferrusola. Això ha estat així i ho sap tothom, i ho hem callat.

Què feia el senyor Jordi Pujol Ferrusola? Portava els diners a Andorra, que era el caixer automàtic, és el que tenia més a mà, és el que ha denunciat la seva núvia, exnúvia, clar, amunt i avall amb els calers en negre fonamentalment que aconseguia aquí amb el cobrament de les comissions per totes les adjudicacions i se'ls emportava a Andorra. Allà hi tenia uns amics a Andorra, clar, el Francesc Robert, un ciutadà andorrà que el trobem en les seves aventures amb la USAP de Perpinyà; que el trobem en el projecte, que hi va cremar milions d'euros, un projecte foll, de construir una pista d'esquí indoor, al costat de Londres. Això és el senyor Jordi Pujol Ferrusola. El senyor Jordi Pujol Ferrusola no només fa l'Hotel Encanto a Acapulco o compra el port de InteRosario, a Argentina, aquesta persona ha cremat milions d'euros, perquè ha aconseguit milions d'euros. D'on? Que algú ho expliqui d'on surten tots aquests diners.

Us ho explicaré. També a Andorra és important el nom que va desvetllar el president de la comissió, el senyor David Fernández, l'exguàrdia civil José Matas, important, perquè era testaferra de la família Pujol a Andorra, un exguàrdia civil. Aquest és l'abast del que estem parlant. O el senyor Duró, un altre andorrà que li ha servit per als seus negocis a Gabon. Algú sap que el senyor Pujol Ferrusola

tenia negocis al Gabon, entre d'altres països? Us explicaré l'estructura fiduciària muntada amb noms i cognoms, busqueu, busqueu perquè es pot trobar. L'estructura muntada per aquest testaferra que us he dit abans, Herbor Rae Fordtauni[#], societat Brantrich Holdys[#], domiciliada a Londres, Illes del Canal. És públic, publicat, registres públics de Londres. La filial muntada a Liechtenstein, públic; la filial muntada al paradís fiscal per empreses exteriors a Estats Units, Indiana, hi ha testimonis que han explicat fil per randa tot això, com el seu soci argentí, ho han explicat; les seves inversions a la Baixa Califòrnia. És absolutament impressionant la quantitat de centenars de milions d'euros que ha cremat el senyor Jordi Pujol. D'on els ha tret? –D'on els ha tret?– Se li han detectat moviments de diners a Liechtenstein, a Andorra, Luxemburg, a Suïssa, a Gabon, a Uruguai, a Argentina, a Estats Units, Mèxic, França... Encara estem esperant comissions rogatòries que puguin aclarir tot això. I en combinació amb ell el seu germà petit, l'Oleguer, són els dos pols de la trama: el Jordi ingressava i l'Oleguer gestionava, administrava, és el rei de les nines russes.

Oleguer Pujol, que a Madrid, amb el gendre d'Eduardo Zaplana, la societat Drago Capital ha mogut més de 2.000 milions d'euros –més de 2.000 milions d'euros–, i és el rei de les nines russes. Us podria explicar llargament. però Drago Capital penja de Drago Real Estate Partners, situada a la Illa de Jersey, paradís fiscal, allà que hi he anat jo; a la seva vegada té una altra filial a Holanda...

Fitxer 22

...una BV, a través d'Holanda busques les societats i et surten de les Antilles Holandeses i de les Illes Verges britàniques. I l'Oleguer Pujol, també sense ofici ni benefici, compra la xarxa d'oficines del Santander; els edificis de Prisa; uns terrenys del Ministerio de Defensa a Melilla; hotels i *ressorts* a Canàries; un *ressort* a San Fernando, a Cadis; pisos, locals comercials, apartaments a Lisboa, a Porto; fa negocis molt profitosos amb el senyor Juan Roig, de Mercadona; participa també en la construcció d'un gratacels a Panamà –està documentat això, puc aportar la documentació d'això– a través d'una societat que té a les Bahames. I també li han trobat a Andorra 609.000 euros en aquest famós compte de la BPA. I l'Oleguer,

perdoneu-me, però és un «catxondo», doncs, perquè entre d'altres societats que controla, que en té un munt, doncs, d'Itaca Investment Trust, domiciliada a Guernsey, i una altra societat collonuda, que també s'ha utilitzat per a les inversions a Panamà, que es diu Molamol Headquarters Corporation, situada a Nassau, Bahames, entre d'altres.

El que em preguntàveu de la censura, doncs, bé, efectivament hi havia l'Antoni Comas en el seu moment; Jordi Comes, el seu fill, va ser el director general d'Andbank, fusió del Banc Agrícola, participat per Banca Catalana i Banca Reig, que va ser el que l'any 2010 diu a la família Pujol que han de treure els comptes d'allà. I és en aquest moment, finals de 2010-11, quan es produeix el trasllat dels comptes d'Andbank a la Banca Privada d'Andorra. I és aquí on els enganxen.

Per què fa la confessió del 25 de juliol el president o l'expresident Pujol? Jo us ho diré molt clar: perquè el 7 de juliol, divuit dies abans, el diari *El Mundo* publica el document que acredita que la senyora Marta Ferrusola i quatre dels seus fills havien fet aquest ingrés a la Banca Privada d'Andorra. Per això ell confessa –per això ell confessa. Que no s'hauria trobat cap compte. És que el més increïble de tota aquesta història és que a dia d'avui i a hores d'ara a nom de Jordi Pujol i Soley no se li ha trobat cap compte. És un Houdini. N'hi ha, si em perdoneu, doncs, de la Marta Ferrusola i de quatre dels fills a la BPA. Això és el que se sap. A través d'altres investigacions coneixem altres fills que tenen comptes en tots els paradisos fiscals que he explicat abans. Però a nom de Jordi Pujol i Soley no n'hi ha cap –cap. És a dir, tenim aquí una comissió d'investigació sobre el senyor Jordi Pujol, provocada per les seves confessions, i la veritat és que ell no hi és –ell no hi és.

Ja que parlàveu –perdona, i acabo– qui ens va censurar part del llibre, doncs, home, el que hem comentat i també un senyor important, el senyor Maurici Casals –Maurici Casals–, que actualment és el representant dels interessos del senyor José Manuel Lara a Madrid, tant a *La Razón* com a Antena 3. Aquest és el que ens va torturar amb inacabables censurens i punyetes, esperant què? Esperant que sortís –que així va ser al cap de poc temps i de manera simultània– un altre llibre, escrit per un periodista que es deia senyor Baratech, en què feia un tractament absolutament laudatori de Banca Catalana. Aleshores, va sortir a la vegada el nostre llibre i el llibre del senyor Baratech. Senzillament això és el que va passar amb l'intent de neutralitzar un llibre que podia ser no sé què –no sé què.

I pel que fa a les persones que he esmentat? Molt fàcil –molt fàcil. Felip Puig. Està instruint el Jutjat de la Bisbal un sumari sobre subaster anomenat Jordi Cuxart. Encara en la documentació present en aquest sumari apareix el pagament del senyor Jordi Cuxart al senyor Felip Puig, no se sap ben bé en concepte de què. Però seria molt interessant aclarir-ho. I en aquest mateix sumari de la Bisbal figura el seu germà, l'actual director del servei de meteorologia, com un dels que arrendava diners a través d'aquesta societat, Info Cobro, del testaferro Jordi Cuxart. Jutjat de la Bisbal. Al Jutjat de Blanes també hi ha un cas de corrupció, que s'està investigant a partir del Pokemon de Galícia, on apareix el senyor Felip Puig vinculat a una trama d'adjudicacions a diversos municipis de les comarques de Girona.

Pel que fa al Germà Gordó, doncs, en la seva etapa com a secretari general de la Generalitat és públic i notori que va contractar com a director de Prospectiva i Anàlisi un senyor que es diu Xavier Martorell, involucrat fins a les celles en la contractació de Método 3, cosa que enllaça, òbviament, amb tot l'enorme «putiferi» de Método 3. I en un país normal crec que s'hauria de preguntar al senyor Germà Gordó per què va contractar el senyor Xavier Martorell, per què va permetre que es contractés Método 3 a Presidència de la Generalitat. Pregunto. També en el sumari del cas Palau el senyor Germà Gordó, que en aquells moments era el director general de Convergència, crec que té alguna responsabilitat en tot el que va passar durant tots aquests anys en el Palau de la Música Catalana.

Bé, amenaces? Home, unes quantes. Durant bastant de temps el meu fill petit ha hagut d'anar protegit per policies, doncs, davant d'amenaces de mort que he rebut, per descomptat. Dificultats? Moltíssimes. Tranquil·litat? Jo sóc una persona absolutament pobra i m'enorgulleixo d'això –m'enorgulleixo d'això. Només, crec, des d'una extrema austeritat personal es pot viure en aquest país i sobreviure sense et callin d'una manera o d'una altra. Resto a la seva disposició per a més aclariments.

Altres preguntes. Empresaris beneficiats? Doncs, home, evidentment, Sumarroca, els Copisa, etcètera. Tot això és..., vaja, ja fa tants anys que ho estem explicant que crec que ja vostès almenys ho saben.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, Siscu Baiges i Jaume Reixac. Com sempre, podem connectar qualsevol grup parlamentari amb els compareixents –ho saben– i demanar-los informació addicional o de les publicacions a què feia referència el senyor Reixac. Sense més, donem l'agraïment i l'acomiadament als dos compareixents.

I sense moure'ns, compareixen ara. Ho fem seguit, si voleu. Trenta segons per a les necessitats personals. *(Pausa.)* Tres minuts. Sense demora, si us plau.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 7cifef23

La sessió es reprèn a...

El president

Doncs, reprenem la sessió.

Compareixença

de Jordi Oliveres, periodista (tram. 357-00925/10)

I donem la benvinguda als últims compareixents, en Félix Martínez i Jordi Oliveres, a qui agraiem, primer, la seva compareixença i, segon, ens disculpem per les demores habituals de la Comissió, és fruit del contingut que treballem i hem parlat ara la seva disposició del temps; en principi, faran una intervenció breu al principi i acumulen més el temps per a les respostes.

Quan vulguin. Començaràs, doncs, Jordi? Comença el senyor Jordi Oliveres. Moltíssimes gràcies.

Jordi Oliveres Tapias (periodista)

Molt bona tarda, ja. Abans de res, agrair als grups que ens van proposar i a la Comissió per acceptar la nostra compareixença. Si estem aquí és perquè ja fa deu anys vam escriure aquest volum, que va sortir en castellà i en català, llavors, a l'editorial Debate i a la Rosa dels Vents. Llavors, es va dir *Jordi Pujol, en nom de Catalunya –en nombre de Cataluña–* i, ara, al mes d'agost, em truca el Félix i em

diu: «Què? M'ha trucat l'editorial i si en un mes el refem.» «Bé, d'acord.» Això d'estar aturat ajuda, eh?, a poder-ho fer, perquè, com que tens molt de temps, perquè estàs aturat, no tens feina, t'han fotut fora de la feina i, per tant, tens temps de fer-ho i, en un mes, vam refer aquest llibre, és una edició revisada, actualitzada, mig-mig, eh?

Llavors, en el primer volum... En el primer, en el primigeni, ja fèiem un repàs del que havia estat l'activitat política de Jordi Pujol al capdavant de la Generalitat els vint-i-tres anys, ho vam fer quan ell ja no era president. A diferència d'altres, no sols destacàvem les grans coses que ha fet el senyor Jordi Pujol ni tampoc les coses dolentes; la nostra tesi, està molt clar en el subtítol, *En nom de Catalunya*, les coses bones, les coses dolentes, tot es feia en nom de Catalunya i era bastant similar al que havia ja Banca Catalana, tot es feia en nom de Catalunya. Com a anècdota, sembla ser que hi havia alguns crèdits de Banca Catalana que la Secció de Crèdit deia: «Home, això...» I ell posava «PC Jordi Pujol» i s'aprovava aquell crèdit. El «PC» mai van saber què significava, per alguns, era «per collons», per altres «per Catalunya»; cadascú en pot treure conclusions.

En aquell llibre, i això és de fa deu anys, en el primer, *En nom de Catalunya*, ja apuntàvem relacions econòmiques perilloses de la família directa, de la dona i els fills, amb les proves que teníem, ni més ni menys. Nosaltres teníem unes proves i allò és el que vam fer servir, no vam especular, no vam «fabular», no sabíem moltes coses ni sabem ara moltes coses, sabem el que sabem i això és el que expliquem.

També explicàvem i seguim explicant les relacions perilloses de Jordi Pujol amb determinats personatges que els companys que han parlat abans, sobretot el Jaume Reixac ha parlat dels mateixos noms; són noms que també surten ja en aquest llibre i tornen a sortir: el Lluís Prenafeta, Macià Alavedra, Javier de la Rosa, Pascual Estevill, Joan Piqué Vidal i algun altre, és igual.

Doncs, això, passats deu anys, hi ha la trucada aquesta... Jo estava allà, de vacances perpètuas i el Félix em va com despertar. Li vaig dir: «Què li has dit a l'editor?» I em diu: «Home...» Dic: «Que sí?» Em diu: «Sí.» Dic: «Doncs, d'acord.» Sí, clar, home, què farem, no? No direm que no, no? I vam trobar coses noves, casualment, eh? Els recomano l'annex, si no l'han llegit, el segon annex, que són les actes d'intervenció del Banc d'Espanya amb els accionistes. A la pàgina 461,

en Jaume Reixac ha parlat de l'empresa HOE, SA –HOE va amb hac, hac, o, e, coma, essa, a–, nominal d'accions 54.705 per mil pessetes, vol dir 54 milions, si no sé multiplicar massa bé. Vostè Ferran... Sí, mil. 54 milions, no? Això és a la data d'intervenció. És molt distret, eh? A mi m'agrada molt perquè surten tot de noms i cognoms, que és molt divertit –molt divertit–, a mi m'agrada molt. De tant en tant, quan m'avorreixo, miro la llista.

I, evidentment, deu anys després, les activitats dels... Clar, és que deu anys enrere Oleguer estava a les beceroles, Oleguer Pujol Ferrusola i gairebé no sortia. Deu anys després, aquest senyor ha augmentat considerablement el seu negoci. Vaja, suposo que s'hauran llegit el llibre o així ho espero, perquè, és que, com estic a l'atur, cobro un euro per cada llibre venut, només per això. A veure si puc tenir una mica de diners.

Només parlaré del que sé i de res més.

Moltes gràcies i a la seva disposició per a les preguntes ,que espero que els pugui contestar.

Compareixença

de Félix Martínez, periodista (tram. 357-00924/10)

Félix Martínez Zapata

Senyor president. Diputades i diputats. Bé, reitero l'agraïment expressat pel meu company i, vaja, com que intentaré ser precís i anar directament per feina, perquè, ateses les hores que són i, a més a més, la intervenció estel·lar del Jaume Reixac, diguem-ne, potser no necessitem tants preàmbuls.

A veure, tots sabem que l'origen d'aquesta comissió i el fet pel qual compareixem és la confessió que va fer l'expresident Pujol el 25 de juliol, on assegurava haver tingut diners a l'estranger sense declarar durant els últims trenta-quatre anys. Tot i que no els quantificava, afirmava no haver estat mai titular del compte, que els titulars eren la seva dona i els seus set fills, i que l'origen era l'herència del seu pare, mort el setembre de l'any 80, gairebé sis mesos després que ell accedís a la presidència de la Generalitat.

Nosaltres ja en aquell moment dubtàvem d'aquesta explicació perquè no constava oficialment. Ara, sabem... ja s'ha aportat el testament al Jutjat d'Instrucció número

31 de Barcelona, i sabem que l'origen d'aquesta fortuna no era, si més no, l'herència oficial, perquè gairebé no arribava als 60 milions de pessetes i sabem que en el moment de regularitzar hi havien uns 4 milions d'euros a Andorra. També sabem que el total dels diners que van arribar a haver-hi en aquell compte es van originar a Suïssa, van anar a Andorra, a la Banca Privada d'Andorra, i posteriorment, van ser transvasats a Andbank.

De les investigacions que hem fet, de les opinions que hem recollit dintre de l'entorn del mateix Jordi Pujol Soley, hem arribat a la conclusió que l'origen d'aquella fortuna podia estar en el paquet accionarial que va tenir la família a Banca Catalana, en bona mesura, que es podia haver aparcat a la Fundació Catalana, que ja se n'ha fet esment, i posteriorment, venut a la mort del Florenci Pujol i que això s'hauria pogut complementar amb una compensació per la intervenció de Banca Catalana a l'any 1984, dos anys després de la intervenció, quan el banc va ser adjudicat a un pool de bancs.

Això, quant a l'origen primigeni de la fortuna exterior. Això ni treu ni descarta que hi hagi hagut, a més a més, cobrament de comissions durant els vint-i-tres anys i mig de presidència de Jordi Pujol, més concretament, durant probablement els seus últims quinze anys de presidència de la Generalitat i hauríem de distingir aquí, no?, d'aquest eventual cobrament de comissions, part dels quals, a més a més, estan judicialitzats, perquè, com a mínim, hi ha un cas on sabem que es va pagar fins a un 4 per cent de comissions, que és el cas Palau, hauríem de distingir el que consistiria en finançament il·legal del partit i el que seria enriquiment il·lícit de les persones que hi van participar.

S'ha apuntat, i ara mateix el Jutjat d'Instrucció número 5 de la Audiència Nacional està investigant Jordi Pujol Ferrusola, el fill més gran de l'expresident, arran que es descobrissin moviments milionaris en euros tant en territori nacional com a l'estranger. Es van detectar arran de les denúncies de la seva exparella, Victoria Álvarez, la mateixa Oficina Antifrau va detectar increments patrimonials del voltant de 16 milions d'euros a societats que controlaven ell i la seva primera dona i moviments per fins a tretze paradisos fiscals per valor de 32 milions d'euros. L'origen d'aquestes quantitats és el que està investigant el Jutjat d'Instrucció número 5, per cert, per determinar si podien estar en les comissions il·legals abonades per algunes empreses les persones responsables de les quals han estat

ciutades a declarar, no ho sé, des del Grup Sumarroca, a la gent vinculada als grans grups constructors o la família [#, min. 12.43].

Bàsicament, això és el que s'ha produït de nou i apareix de nou al llibre, i restem a la vostra disposició per si voleu algun aclariment.

El president

Gràcies a tots dos. I comencem el torn dels grups parlamentaris.

En primera instància, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat Oriol Amorós, per un temps de cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Bé, la veritat és que vostès han escrit, més que un llibre, una història molt detallada de... una visió d'una part de la història de Catalunya molt detallada, evidentment, molt al voltant de la figura de Jordi Pujol i de les relacions de poder en aquest país. Toquen gairebé tot el que ha passat en aquests anys una mica sospitós i, per tant, amb un torn tan breu d'intervenció serà difícil d'esclarir i, per tant, també els convido, com fem amb altres ponents, que si volen fer ampliacions de la seva aportació, avui, per escrit, doncs, sempre seran molt ben vingudes.

Una primera pregunta, arran del que acaben de dir. Han escrit el llibre amb un mes i mig després de la confessió, no sé si han tingut prou temps, o pe documentar bé, o per contrastar bé tot allò que a més a més han aportat o, bàsicament, s'han basat en informació periodística, no sé si, a més a més, han fet cerca en registres, han pogut documentar, comprovar les coses, entenc que l'editor els pressionés per treure ràpid el llibre, però, potser, després, amb tot l'allau informatiu que hem tingut en aquests mesos, possiblement, després de la seva edició, no ho sé, els pregunto si modificarien alguna cosa.

Parlant del canvi entre 2005 i 2015, una part important de la tesi del llibre és que la proximitat al poder ha revertit en benefici de les persones familiars dels membres del poder. De 2005 cap aquí, Jordi Pujol ja no era president, però, tot i així, vostès diuen: «Oleguer el 2005, Oleguer avui és molt diferent.» Per tant, suposo que, en aquest cas, el deuen diferencia de la proximitat al poder i, en canvi, sí que determinen tota una sèrie de pràctiques il·lícites que relaten en el llibre, eh?

Fitxer 24

...una de les tesis i que em sembla que és important i element de reflexió d'aquesta comissió, perquè aquesta comissió no fa judicis, sinó que és una comissió d'un parlament i, per tant, treu conclusions polítiques, una de les tesis del seu llibre que vostès defensen i que crec que és de les que hem d'aprendre, és a dir, aquí es fa una crítica d'una forma d'exercir la política molt present en tot, amb una xarxa espessa de relacions, amb una activitat molt més enllà dels límits de la pròpia política, amb participació en gairebé tot del que passava a Catalunya. I segurament aquest element és aquell que més la societat catalana ha de corregir i ha d'entendre que una cosa és l'activitat política, i l'activitat de la societat, doncs, ha de tenir una independència clara en tot aquest fet.

Vostès abonen també la tesi, com d'altres autors que hem tingut avui aquí d'altres llibres també, que hi ha un abans i un després de Banca Catalana, vostès subscriuen això, que és el que genera una sensació d'impunitat i que després de Banca Catalana és quan comencen a néixer molts casos de corrupció i que potser és als anys noranta on el creixement més important. Els volia demanar si aquesta cosa la veuen així. I aquesta impunitat en base a què creuen que es pot justificar.

Hi ha un cas que expliquen al llibre que és el canvi de posició de la votació de Miquel Roca en una moció de confiança sobre Felipe González, a partir del qual es produeix una aproximació també PSOE-Convergència i de tapar-se mútuament, no sé si vostès..., és una d'aquestes qüestions. I aquí els pregunto per la tesi d'un altre llibre, que és el de Lluís Bassets, que diu «és a partir dels anys noranta que hi ha aquest creixement, primer amb el PSOE tapant-se mútuament coses i després amb el PP», que sosté Bassets –no sé què pensen vostès– que és amb qui ja hi ha la connivència amb l'increment de l'activitat econòmica dels fills, és amb el pacte després del Majestic, segons Bassets, que hi ha aquesta situació. En qualsevol cas, vostès defensen el llibre que tota la família d'una forma o altra ha tingut vincles empresarials en un moment o vincles amb empreses que han tingut vincles amb la Generalitat i se n'han sortit beneficiades.

Hi ha una cosa que és molt sorprenent de tot el que estem parlant, que realment és impactant, que és el final de molts dels col·laboradors íntims del president Pujol,

que vostès anomenen..., com ho han dit això? Les... bé, és igual. Clar, el lletrat habitual, l'assessor fiscal habitual, el banquer de referència, l'empresari de referència, tots, el jutge, sobretot el jutge, crec que és el cas potser dels més repulsius que hi ha, no? Com és que hi ha això i al mateix temps i vostès..., no sé si és en el seu llibre, perquè ja portem un cacau de tants llibres, però diuen però al mateix temps el president Pujol res el seu nom i la fortuna o el patrimoni del president Pujol quan deixa la Generalitat és aproximadament la mateixa que quan l'agafa, però tot el seu entorn, en canvi, personatges absolutament problemàtics... No sé per què creuen que es produeix aquesta situació. Aquesta forma d'exercir el poder és extensible, en el seu judici, també a Miquel Roca? O a Duran i Lleida? Creuen que...

Vostès donen un paper diferent a personatges com Xavier Trias i Joaquim Triadú, en el llibre, que els dona un paper com de la consciència, de dir són secretaris de Presidència que varen dir..., això també ho sosté el Francesc-Marc Álvaro en el seu llibre de..., no, aquests eren els que avisaven el president –avisaven el president –no sé si vostès han recollit testimonis en aquest sentit–, aquests avisaven el president: «Compte amb el teu fill.» Sostenen..., comparteixen aquesta tesi?

I després vostès denuncien la relació també de protecció amb tots els fiscals que hi han hagut. Algunes preguntes de la part inicial del seu llibre que fa referència a tot el que passa el mes de juliol. Per què vostès creuen que és en..., perdó, se m'ha acabat el temps ja? (*Veus de fons.*) Doncs em permet telegràficament cinc preguntes? Per què en aquests moments? Quins moviments són els que provoquen? Quina importància té en la delació Victoria Álvarez? Quin pes hi té en la voluntat de tancar altres procediments contra els fills Jordi, Oriol i Oleguer? I quina és l'activitat econòmica que diu el president, de la qual s'ha escrit molt, que dona lloc al suposat llegat de Florenci Pujol als fills? Quina credibilitat li donen a això? I comparteixen que la font..., i quina és la font andorrana del CNI?

I l'última pregunta. Vostès diuen al seu llibre: «Tot indica que el CNI ho coneixia i va pactar no fer-ho públic.» Això ho diuen vostès. Expliqui'ns això, per què creuen que el CNI no ho va fer públic i si el Csid en època de Narcís Serra també havia fet investigacions i per què no les va utilitzar o no les va fer públiques. És que no van trobar res o és que políticament no van voler?

Perdoni, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Llegint el llibre que vostès van escriure, que han tornat a reeditar, fent lectures també d'altres publicacions que han sortit, també s'anuncia que en les properes setmanes en sortiran algunes altres, veurem si s'arriba a les mateixes conclusions o no..., ho deia el senyor Oliveres, Jordi Pujol, en nom de Catalunya. Bé, jo hi afegiria: en determinats sectors polítics, socials i econòmics que surten..., no voldria fer servir la paraula «retratats», perquè..., en tot cas, analitzats, retratats també hi surten, però analitzats en el llibre que vostès fan, abans, però també avui en nom de Catalunya es fan moltes coses, o passen moltes coses, o s'argumenten moltes coses.

Jo voldria fer-li tres o quatre preguntes, algunes reincidentes respecte a algunes qüestions que nosaltres ja hem plantejat. Perquè hauríem d'intentar situar també on està l'origen, la gènesi, d'aquesta..., d'aquests diners, no deixa de ser una petita fortuna que estava situada i ubicada a l'exterior, a l'estranger. I aquí hi han hagut moltes tesis.

Vostès creuen que hi va haver un aixecament de béns abans de la intervenció de Banca Catalana per part d'alguns accionistes que tenien informació privilegiada del que anava a passar, o que s'estava desencadenant, i que algunes d'aquestes persones, amb informació privilegiada, efectivament, era la família Pujol que van posar o que van salvar part dels seus diners abans de la intervenció? Per què creuen vostès que..., o quines són les raons que creuen vostès que empenyen l'expresident Pujol a fer la declaració que va fer, la confessió que va fer el 25 de juliol? Quines poden quines poden ser les causes? Quina és la tesi que vostès aventuren de per què un diari, en aquest cas *El Mundo*, publica amb pèls i senyals els números de compte de les maniobres econòmiques que s'havien produït d'una part de la família Pujol? Com creuen vostès que això arriba a mans d'aquest diari? Algun directiu de la banca andorrana o exdirectiu enfadat? Algun testafarro que no veia recompensada adequadament la seva posició?

Parlant de gent interposada, aquí hem parlat molt de la família Pujol, d'alguns negocis, de suposats diners a l'exterior, fins i tot el president Pujol, quan va comparèixer al Parlament, ens va explicar que els diners de la suposada herència del seu pare fins que els fills no van ser grans hi havien persones que ho gestionaven perquè ell mai n'havia volgut saber res. S'ha aprofundit en aquest tema?

I parlant d'aprofundiment, dues últimes preguntes, que vostès en parlen en el seu llibre en les tesis que aventuren i que m'agradaria..., al nostre grup parlamentari li agradaria que s'aprofundís en la intervenció posterior, que són les amistats que vostès anomenen «perilloses» de Jordi Pujol i Soley, però també aprofundir en les amistats perilloses d'alguns dels fills Pujol Ferrusola, que també se'n parla o s'intueixen en el llibre. I, més enllà de les amistats perilloses, també dels amics de joventut d'alguns dels fills Pujol Ferrusola avui en llocs de comandament de l'Administració catalana. És a dir, hi trobem o el meu grup parlamentari hi troba una certa xarxa relacional entre l'ahir i l'avui, m'explico, entre la vella i la nova guàrdia de Convergència Democràtica, de Banca Catalana, es troben en el nucli de presa de decisions [# , 10.21] de l'Administració, que és un nucli no gaire extens, gent que tenia un protagonisme..., persones que tenien un protagonisme fa vint-i-cinc anys enrere i persones que avui el tenen. I, per tant, si aquesta xarxa relacional pot esdevenir també una xarxa clientelar a través de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, més que preguntes, un parell..., una consideració amb relació a un paràgraf del prefaci del primer llibre, perquè jo crec que resumeix – resumeix– molt bé..., jo crec que és prou conegut, jo crec que resumeix prou bé el conjunt del llibre. I en torn a la figura de Jordi Pujol diu..., és la versió castellana: «Laxo a la hora de perseguir la corrupción política que llegó a instalarse en círculos muy próximos a su persona, algo en lo que la figura de su mujer Marta Ferrusola y la de sus hijos mayores» –*mayores*, suposo en el 2005–, «tienen mucho que ver.»

Jo crec que resumeix força bé el conjunt del llibre –resumeix força bé el conjunt del llibre– i d'alguna manera també té un reflex amb moltes de les coses que hem estat sentint avui i que hem sentit de vostès, com dels compareixents anteriors en el sentit que d'alguna manera la figura de Jordi Pujol Soley queda aïllada de tot l'entramat i això és el que a mi..., els preguntaria en aquest sentit, Jordi Pujol Soley queda aïllat de tot aquest entramat i els moviments es produeixen sempre al seu entorn sense que ell tingui una participació directa relativa, una participació directa relativa.

Una altra consideració també és respecte d'aquest paràgraf, el paper de Marta Ferrusola, per un costat, i per l'altre costat parla dels fills grans i avui hem sentit parlar del fill gran i del fill petit, però el plural..., d'acord, el plural a qui més es refereix dels fills, en aquest sentit, que poden formar part d'aquesta trama?

I una altra consideració. Com a mínim a mi m'ha sorprès, però, de fet, si avui podem parlar del pujolisme a Catalunya i hem pogut parlar o hem parlat dels vint-i-tres anys de Jordi Pujol, és perquè hi van haver uns fets l'any 1980 que segurament van canviar el destí de la història, com a mínim de la història esperada o que semblava que es podia materialitzar després de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, que era el que tothom esperava, i no dic «desitjava», el que tothom esperava era que el 1980 es formés el primer tripartit i Joan Reventós fos el president de la Generalitat Vostès expliquen en el llibre com a través d'una generosa donació a Esquerra Republicana de Catalunya van investir president per primera vegada d'aquests vint-i-tres anys Jordi Pujol. M'agradaria si volen explicar una mica més aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. M'he perdut... En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Té raó el senyor Santi quan diu que molts esperàvem l'any 80 que guanyés..., que fos..., alguns, a més a més, ho desitjàvem; no va ser d'aquesta manera, és evident, i encara en paguem algunes conseqüències.

Escoltin-me, no els faré preguntes concretes perquè moltes de les preguntes concretes en el llibre estan resoltes i d'altres ja els les han fet, però sí que m'agradaria fer allò de la introspecció del Bergman, entendre el personatge i aquells que el rodegen, i aquelles persones que el rodegen; bàsicament perquè entenent el personatge de vegades entens les fellonies que es produeixen en el...

Fitxer 7cifef25

...país durant tants anys. I, per tant, com que vostès han investigat poden saber, poden tenir una opinió formada, com a mínim, al respecte. Vostès parlen de Banca Catalana com l'entitat que havia utilitzat Jordi Pujol per fer país, durant més de vint anys, i que li havia permès crear aquella xarxa territorial que serviria de base per a la seva elecció com a mandatari català.

Per tant, creuen realment que Banca Catalana va ser l'instrument inicial al servei d'un interès d'acumulació de poder i de control que després va permetre fer i desfer amb facilitat? És una primera pregunta que sembla retòrica, però, en el fons, no ho és gaire.

També descriuen, en la seva obra, els mecanismes d'aquesta forma d'exercir el poder a partir de la construcció d'una trama al llarg del temps. Consideren que aquesta trama és la que ha anat facilitant, o pot haver anat facilitant el desbordament de la legalitat? I, si és així, amb quins mecanismes? És a dir, quines relacions poden haver intervingut en aquests mecanismes? Relacions amb la justícia? Quines? Relacions amb el Govern central? Quines? Amb els mitjans de comunicació? Amb el món empresarial? Amb el món financer? Una miqueta més de detall respecte a això, exemples d'informacions que vostès coneguin. I si aquestes relacions poden haver garantit o incrementat la impunitat sobre els casos de corrupció que han anat apareixent.

A més a més, per poder construir aquesta trama vostès han parlat d'amistats perilloses, que és una... Relacions perilloses. *Amistats perilloses* és la pel·lícula. M'agradaria que me'n parlessin una mica més, no, pels personatges foscos, Piqué Vidal, Pascual Estevill, Macià Alavedra, Javier de la Rosa, Prenafeta... De Prenafeta, per cert, algú ha dit que era el tutor polític d'Artur Mas. M'agradaria que

en parlessin, perquè alguns estan condemnats, d'altres estan immersos en procediments penals... És a dir, per què aquests personatges? Què feien aquests personatges? Quin servei prestaven aquests personatges? Eren, allò, simples *fontaneros*, per dir-ho d'alguna manera? Eren la guàrdia pretoriana? Quin era el paper que se'ls tenia assignat per a la construcció d'aquesta trama, si és que realment hi ha una trama?

Tots aquests noms de confiança que han acabat sent investigats, i fins i tot alguns condemnats, i ells, aquesta xarxa de lleials corruptes, diguem-ne, i Jordi Pujol, actuaven sempre, com vostès han dit, en nom de Catalunya, i amb això ho justificaven tot. Això... Hi ha una pregunta que també sembla retòrica: hem viscut anestesiats, a Catalunya, al país? Perquè, si s'actuava en nom de Catalunya, i en nom de Catalunya es justificava tot això que avui s'ha dit aquí, en un país normal que no estigués anestesiats, aquí haurien passat coses fa anys. Què n'opinen, vostès, d'això? Hi ha una anestèsia col·lectiva per seguir-nos-els creient, d'alguna manera?

I en aquesta anestèsia, si és que existeix, com hi pot haver influït el control dels mitjans de comunicació, dels quals hem parlat abans una mica, per presentar permanentment les seves felonies com un servei al país i la seva possible persecució judicial no com un atac al delictes sinó com un atac a Catalunya? Hi ha mecanismes concrets que vostès sàpiguen pels quals s'ha exercit aquest control? I per què creuen que molts d'aquests casos que han aparegut no han acabat sent investigats ni sancionats?

En algun moment vostès parlen de blindatge. Tenen alguna pista de com ha anat això, per dir-ho d'una manera senzilla? O donin-nos pistes per poder estirar en un altre moment.

Vostès arriben a dir alguna cosa així com que Jordi Pujol és com –no sé si ho diuen amb aquestes paraules, eh?– el patriarca d'un clan mafiós que s'arriba a creure a nivell familiar com una mena de dinastia de família reial civil amb dret hereditari a ocupar la presidència de Catalunya. Hi ha algunes anècdotes, diguem-ne, que ho exemplifiquen molt bé. Aquest concepte, que suposo que devia ser metafòric, és potser el que autojustifica l'escandalós enriquiment dels fills sota l'ombra del pare, vull dir, aquest concepte hereditari de dinastia? Ja veuen que

parlo del personatge, d'allò del Bergman, que li deia. I és també el que justifica intentar situar l'Oriol Pujol com a successor? És una pregunta «tonta», eh?

Creuen que el fet que –acabo, eh?– el successor designat sigui Artur Mas fa pensar que aquí hi ha una qüestió de confiança? Que aquesta persona, el senyor Artur Mas, havia de tenir coneixement de moltes de les actuacions que es produïen, més o menys il·lícites, a l'entorn del pujolisme?

Llavors, del tema de l'herència andorrana, com que ja n'han dit bastantes coses, només voldria que em diguessin si tenen algun coneixement, si saben alguna cosa, d'uns 500 milions que suposadament es varen pagar –no sé si se sap ben bé– a la família Pujol des del Banco de Vizcaya, que es va quedar el banc, per serveis prestats, per dir-ho d'alguna manera senzilla, no?

I acabo, eh?, amb relació a l'enriquiment de tota la família Pujol i l'aparició d'informacions en diferents mitjans, creuen que l'Estat coneixia o seguia aquestes activitats presumptament delictives i es reservava de fer-les públiques perquè Pujol i Convergència han estat l'element que ha ajudat a governar Espanya tant el Partit Socialista com el Partit Popular? Creuen que és possible aquesta col·laboració a l'ombra per uns suposats interessos superiors, com probablement sembla que va passar amb Banca Catalana?

Bé, res més, gràcies, eh?

El president

Gràcies, senyor Vidal. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, president. Gràcies al senyor Martínez i al senyor Oliveres. Dir-los, vagi per endavant, que jo no sóc la titular d'aquesta comissió, avui hi sóc en substitució dels meus companys i, per tant, m'he trobat amb els compareixents, no he tingut l'oportunitat de llegir el llibre, però entenc que atès el requeriment o la recomanació que ens ha fet el senyor Oliveres, prometo avui aquí, públicament, comprar-me el llibre i llegir-me'l, per tal de saber i entendre què és tot el que vostès han investigat. Per tant, ja té un euro més.

Mirin, vostès s'han referit en la seva intervenció al tema de la impunitat. També s'hi ha referit el senyor Villarejo, quan ha dit que tot i que el fet de Banca Catalana havia provocat moltíssims efectes lesius en els estalvis de moltes persones que havien perdut els seus diners, doncs, hi havia hagut com una manta de silenci en la qual ningú s'havia atrevit a denunciar-ho, no? Aquests silencis es poden atribuir a actituds de represàlia, de temor? A quines raons vostès atribueixen aquesta mena de silenci, fins al punt que algú que ha perdut els diners, els estalvis, no s'atreveixi a anar a la justícia a denunciar-ho? Exactament vostès com ho veuen això? Aquest tipus de conductes de represàlies –vostès s'han referit, per exemple, o els anteriors intervinents, a la possibilitat que molts d'aquests llibres s'hagin vist censurats, retallats, com a conseqüència que no volien des de les institucions, des del Govern, que sortissin a la llum algunes informacions en actituds de màfia pura–vostès com veuen que aquesta situació es podia produir amb aquesta sensació d'impunitat, sense que ningú fes res? Quina reflexió fan a propòsit d'això?

Després, m'ha sobtat, en una de les seves intervencions, que vostès hagin fet una distinció entre el que és l'enriquiment de diners a través del cobrament de comissions, però no hagin qualificat aquest enriquiment directament com a enriquiment il·lícit. És a dir, l'origen dels diners, doncs, no podem classificar-lo com a comissions de delictes. Aleshores, com ho defineixen, com ho descriuen, vostès, això? És a dir, el fet que persones, a través de l'atribució, després, d'obra pública, passessin per caixa i paguessin una sèrie de comissions il·legals que tampoc han acabat de definir si eren directament per a finançament del partit o eren per a enriquiment particular, doncs, estem aquí davant una distinció que pot fer diferenciar la tipificació penal respecte de l'origen dels diners?

I, per últim, i per incloure coses innovadores i, a més, donar-li també al senyor Oliveres i al senyor Martínez la iniciativa que puguin escriure un altre llibre, escolti'm, de quina manera ha estat decisiva la intervenció de la senyora Victoria Álvarez? De quina manera es pot explicar que aquesta senyora anés a l'Oficina Anticorrupció de Catalunya, expliqués els fets que estaven passant i que després això quedés tancat, segons ha explicat ella mateixa, en un calaix i no es continués investigant? Com arriba això fins a la Unitat de Delictes Econòmics per tal que es comenci i s'aixequi la investigació? És a dir, ha sigut ella l'única persona valenta capaç de denunciar aquests fets? O s'han donat unes circumstàncies diferents

perquè la denúncia que ella fa finalment tingui conseqüències d'investigació i judicials i que les denúncies que han fet uns altres no hagin produït aquests mateixos efectes? És a dir, de quina manera ha estat decisiva la intervenció de la senyora Victoria Álvarez en aquesta denúncia? O potser és ella la que sí que reunia les proves i tenia documentació i altres persones que tenien coneixement del que estava passant no tenien proves d'informació i per això no ho podien denunciar. Hi ha alguna manera de justificar tota aquesta impunitat i tot aquest silenci durant tots aquests anys? Falta de proves o falta de valentia, com deia algú?

El president

Gràcies, senyora Mejías. Per la CUP, la diputada Isabel Vallet?

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, sumar-me a l'agraïment que altres grups els han fet sobre la compareixença, i sobre la literatura que han generat.

En el llibre, *Los señores de Barcelona*, llegim –llegeixo literalment–: «Jordi Pujol se ha sentido en muchas ocasiones falto de cariño, especialmente de las grandes familias de Barcelona. Por esta razón, en ocasiones se ha visto obligado a tejer sus propias redes de influencias, a crear sus propios grupos poderosos.» La pregunta primera seria quins són aquests grups poderosos i què els va proporcionar Jordi Pujol i què li van proporcionar ells a canvi a Jordi Pujol. Bé, són grups poderosos que han anat sortint a aquestes compareixences, però ja que en parlen específicament, doncs, si ho podrien aclarir.

Definirien –i jo crec que també s'ha preguntat– els Pujol com un clan mafiós que ha expropiat, en aquest sentit, les arques públiques de la Generalitat durant les últimes dècades? I, en aquest sentit, ha operat un pacte de silenci –i també s'ha dit, s'ha insinuat– no només per part del poder polític, sinó també dels mitjans de comunicació, també del sistema judicial i, per tant, el que nosaltres hem anomenat alguna vegada, que el pujolisme era un sistema de control, finalment, era un sistema de poder que arribava a tots els tentacles possibles?

El senyor Martínez, en el seu... Bé, vostè assegura, de fet, que Jordi Pujol sempre ha estat rodejat de corruptes. Hi han hagut algunes intervencions, n'hem sentit algunes, que finalment deixen com entreveure que la seua actitud seria sempre de

voler protegir els seus fills, però que en tot cas ell hauria de no sé si salvar-se d'aquesta etiqueta, de si és un corrupte o no. En tot cas, sí que sembla que ell ha tingut coneixement, pel que hem pogut veure aquí, no només del cas Banca Catalana, sinó d'altres que, com dic, han passat per la comissió.

Un altre tema que a nosaltres ens interessa és sobre el cas Palau i sobre una evidència que demostra que Convergència Democràtica de Catalunya hauria utilitzat el Palau de la Música com a pantalla per a cobrar les comissions del 4 per cent de Ferrovial a canvi de concessions d'obres públiques. Coneixen casos similars a aquest? Seria la pregunta exacta.

En el llibre *¿Quién es Jordi Pujol?* asseguren que els diners de la famosa herència no ho són pas, i que corresponen als diners obtinguts per la venda anticipada de les accions de Banca Catalana abans de la fallida de l'entitat. I, si ens ho poden explicar –diferents grups també han preguntat pel mateix– ens interessa també quin és el paper de Felip Puig en el cas Pujol, quin és el paper que nosaltres entenem també molt rellevant al voltant de totes les actituds consolidades de corruptela que s'han anat donant en els diferents governs.

Hi ha una cosa que també ens ha sobtat, sobre el que hem llegit. És que asseguren que Oleguer Pujol Ferrusola operava com a testaferro d'Emilio Botín, i això ens sembla també interessant, si ens ho poden explicar i donar més detalls del tema.

Ara, més enllà de les preguntes, és una qüestió tècnica al lletrat i al president, sobre si podem fer servir, diguéssim, aquestes intervencions, per a ampliar de manera oral la sol·licitud d'informació que la comissió fa, i, per tant, jo crec que agilitzaríem bastant tràmits administratius. Si és així, doncs, em reservaria uns breus segons per a demanar ampliació de certa informació que ha anat sorgint durant les compareixences d'avui.

El president

Moltes gràcies, diputada Vallet. A la pregunta que plantejava metodològica, si la comissió ho acorda verbalment, sí, per consens. Si no, farem el procediment habitual, que és aprovar-ho en la propera comissió, prevista per al 26 de gener, i aprovem la requisitòria de nova documentació.

Finalment, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Bé, em sembla que al seu inici vostè ho manifestava d'una forma així mig en broma, però, en la seva expressió avui, al llarg d'aquesta compareixença, es tractava una mica allò de «*vengo a hablar de mi libro*», el fenomen que a través de la ràdio alguns...

Fitxer 26

doncs, alguns escriptors de llibres o persones que han escrit llibres, doncs, han fet, no? Una mica ha estat això. De fet, en el seu llibre, que, de fet, no va servir perquè cap fiscal agafés el tema i el portés als..., vaja, que en tinguem coneixement –si vostès el tenen, ens ho diuen–, eh?, però no va fer, doncs, no va provocar en el seu moment, doncs, que això representés portar el tema als jutjats. Vostès expressen unes tesis, unes teories, un d'allò, que tampoc és el que en aquests moments, doncs, podríem dir que, fruit de la declaració del president Pujol el 25 de juliol, està en aquests moments en els tribunals.

Per tant, en aquest sentit, hi insisteixo, vostès fan, doncs, tot un seguit de tesis al respecte, que observen qualitats i punts flacs en el president Pujol, com qualsevol persona, evidentment, el consideren, diuen, una «bèstia política» –jo els dic que aquests elements, doncs, que també n'han vist, perquè ningú, doncs, en diu de positius–, com també li reconeixen que, doncs, oponents polítics li valoren, doncs, per dir-ho d'alguna manera, les seves capacitats i les seves aportacions tant al conjunt de l'Estat com a Catalunya, no?

Per tant, en les seves opinions, que creiem amb sinceritat que són això, opinions sobre el que és l'entorn, el que és la persona del president, i tot plegat és la seva tesi. Però també entenem, i així ens ho volem creure, que..., vaja, que vostès, amb tot plegat, entenen o respecten, podríem dir, el que és l'estat de dret, la presumpció d'innocència, i que, per tant, en aquest sentit, doncs, que tothom té dret a defensar-se i que, per tant, no hi ha ningú culpable fins que un jutjat així ho

determina, no? Per tant, en aquest sentit, doncs, escoltin-me, hem escoltat i hem llegit les seves tesis, i res més a dir-los.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora Borràs. Doncs, tenen el retorn en Jordi i en Fèlix, sumant el temps no utilitzat abans i el d'ara, trenta-cinc - quaranta minuts. Primerament..., que comença el Jordi? Doncs, té la paraula el senyor Jordi Oliveres per respondre les preguntes plantejades.

Jordi Oliveres Tapias

Per començar, agrair als senyors portaveus, Amorós, Terrades –senyors i senyores–, Rodríguez, Vidal, Mejías, Vallet i Borràs, per la seva paciència, per..., doncs, gairebé dos quarts de quatre i encara estar aquí amb nosaltres. Intentarem..., a veure si podem no fer els tres quarts d'hora aquests, i ser una mica abans.

Efectivament, les nostres tesis són les nostres tesis, tant que Oriol Pujol Ferrussola, fa deu anys, ens va reconèixer que no dèiem ni una mentida, cosa que, bé, no està malament, que, com a mínim, algú digui que no digui ningú una mentida; no està malament, eh? Oriol Pujol Ferrussola, eh? L'hi poden preguntar a ell.

Mirin, aquest llibre, si en el futur, d'aquí a uns anys, quan els historiadors facin la biografia i facin un llibre d'història sobre Catalunya, i estudiïn el període dels anys vuitanta-noranta, l'últim terç del segle xx, si utilitzen... només que utilitzin del nostre llibre, ei, estaran contentíssims, eh?, una o mitja, ens és igual, eh?, que surti en la bibliografia, ja estaré content, perquè voldrà dir que haurà servit per a alguna cosa la nostra feina.

Mirin, durant anys, tots dos hem exercit durant anys i panys de periodistes. Aquí hem passat moltes hores, sobretot jo; el Fèlix feia altres coses, però jo, aquí, m'hi passava moltes hores, de dimarts a divendres, eh?, cada matí i gairebé cada tarda. I, en el període Pujol, vaig coincidir-hi una mica –no molt, eh?, perquè bàsicament a mi em feien fer oposició i partits menors, però algun cop també em tocava seguir el llavors president de la Generalitat–, i vaig assistir a moltes lliçons d'ètica i moral.

Jo, com a periodista, era crític, amb ell i amb tots, amb tots els polítics en general, eh?, i amb tothom; fins i tot em critico a mi mateix. I resulta que, al juliol, assisteixo a una cosa increïble. Diu: «Jo no, eh?, però la meua família ha tingut diners a fora que no hem declarat durant trenta anys.» O trenta i escaig, és igual, els que siguin, durant molts anys.

Clar, una persona que ha parlat d'ètica i moral ho podia haver aplicat a casa seva, això de l'ètic i moral, per exemple, eh? No per res, eh, però... Clar, quan un pare va a casa del fill i veu un casalot..., a mi el meu pare m'hauria preguntat: «Nen, d'on treus tants calés, tu?» M'ho hauria preguntat. I si m'hagués vist conduir un Ferrari, m'hauria dit: «Apa, nen, d'on surten aquests calerets? M'ho pots explicar?, perquè això no és així...»

És veritat. Jordi Pujol surt de la presidència amb el mateix patrimoni que tenia quan hi va accedir: el pis doble a Mitre, la casa de Premià, ell personalment, i..., què em dius? (*Veus de fons.*) Ah, i les accions de Prisa, sí, que es va vendre. (*L'orador riu.*) Cada cop m'oblido de coses. Clar, això és cert, però, clar, ell sabia i era coneixedor que la seva dona i els seus set fills tenien uns calerons a Suïssa, per si passava alguna cosa. A veure, no és estrany que un banquer tingui calés a Suïssa, perquè hem assistit diferents banquers..., fins i tot hi ha la «doctrina Botín», que es diu així, ja, «doctrina Botín», no? El senyor Botín, que ja ha sortit per aquí, que, bé... I a la relació dels cinquanta-nou, a què s'ha fet esment, crec que ha estat el Jaume Reixac, allà sortien tot de banquers, nobles, etcètera, ducs, duquesses, marquesos, grans empresaris i, evidentment, tots els banquers, de tots colors. Perquè, bé, la gent no declara. Bé, la gent que tenia diners no els posava..., allò...: «Vés a saber si no passa alguna cosa, nen, nena, això ho guardarem tranquil·lament a Suïssa, que allà ho fan bé.» El que passa és que desconeixien que a Suïssa, si no ho reclama ningú, s'ho queden ells. Si això ho saben els jueus que van enviar diners a Suïssa i els fills de puta de nazis van matar... (*Veus de fons.*) Ai, que m'escalfo, sí. I no van retornar mai. Eren els nazis no era cap d'ells... (*Veus de fons.*)

Bé. Jordi Pujol. Catalunya. En nom de Catalunya. Han parlat de Banca Catalana, que ja li va servir de xarxa. Ens en podem anar una mica més enrere, a fa cinquanta-quatre anys i mig, el 1960, als fets del Palau, quan detenen Jordi Pujol, i el torturen, etcètera, etcètera. I va començar a aparèixer per les parets de

Catalunya una frase molt senzilla: «Pujol = Catalunya.» Això, que va quedar en el subconscient dels catalans, nosaltres creiem que això, l'any vuitanta, va ser un punt afegit, perquè es parlava de les eleccions de Catalunya i qui era Catalunya era Pujol, i això la gent ho havia vist, malgrat que hi anessin al darrere i ho esborressin.

No recordo qui de vostès ha parlat de..., ah, el senyor Rodríguez, d'Esquerra Republicana l'any vuitanta; efectivament, Fomento del Trabajo Nacional –Foment del Treball Nacional–, la patronal, va fer un pagament a Esquerra Republicana de Catalunya, reconegut per la persona que va fer el pagament i per la persona que el va cobrar, que va ser el mateix Heribert Barrera, que li van demanar que no hi hagués un govern d'esquerres. Hi havia un afegit; potser Fomento del Trabajo no era necessari que hagués pagat –per cert, qui va pagar era militant de..., va ser militant d'Alianza Popular i del Partit Popular, i destacat dirigent d'aquest partit–, perquè Heribert Barrera era anticomunista visceral i, per tant, no hauria acceptat mai un govern amb el PSUC, llavors, als anys vuitanta. Però, bé, va servir per eixugar el deute electoral de l'any vuitanta. *(Veus de fons.)* Ah, és que em va dient coses.

I, parlant de l'any vuitanta, els fets del Palau, Pujol és Catalunya, Pujol arriba l'any vuitanta a la Generalitat i es comença a fer un relat de Catalunya. Un relat que el senyor Pujol ja havia escrit des de ben jove, des que va pujar allà al turó..., com es diu la muntanya? *(Veus de fons.)* El Tagamanent. Llavors, ell ja ho té escrit, eh?, no és nou, ja se sabia que parlava. I ell... Hi ha un debat intel·lectual i... –jo cito malament, eh?, tinc molt mala memòria– Antonio Gramsci, un marxista italià, crec que secretari general del Partit Comunista Italià, també, va fer la tesi que, primera, abans d'arribar al poder polític, s'havia de tenir el relat cultural i, llavors, això serviria per arribar al poder polític. Si no ho recordo malament. Deu haver algun gramscia a la sala, perquè sempre n'hi ha algun, de gramscia... L'hegemonia cultural. *(Veus de fons.)* Hi ha un gramscia a la sala. Veus? Sempre hi és. *(L'orador riu.)* Gràcies, senyor Morell. Bé, Jordi Pujol va ser un gramscia; va fer una hegemonia cultural a través de tota una xarxa: teatre, cinema, televisió, mitjans de comunicació.

No me'n recordo... Em sembla que la senyora Vallet o no me'n recordo ja..., o la senyora Mejías. Ha parlat dels silencis, de les persones perjudicades per la fallida

de Banca Catalana, el silenci d'aquests mateixos. Hi ha una dita catalana que és «ja ho trobarem!», «no et preocupis, que això ja ho trobarem!». Aniríem per aquí.

Personatge complex, en Jordi Pujol. Efectivament, és un personatge complex. Fins i tot, familiars seus, després de molts anys, encara no l'entenen. Això és perquè és una persona complexa. Crec que és molt tímid, alhora, aquest senyor, i és molt autoritari, alhora. I la timidesa amb l'autoritarisme, amb l'avar de Molière, tot... És un personatge bastant –bastant– complex.

Vaig acabant, eh?

Oleguer Pujol. Efectivament, fa deu anys era molt jove, Oleguer Pujol. Començava a fer els negocis, s'havia establert a Madrid, després d'unes anècdotes una mica «tontes» d'adolescents per Barcelona, s'havia establert a Madrid, si no recordo malament –no he tingut temps de consultar-ho–, començava a tenir una cosa de subhastes per Madrid. Però sembla ser, pel que hem vist després, que allà a Madrid va conèixer diferents personatges. I un dels seus socis, casualment, tu, és el gendre d'un tal Eduardo Zaplana. Mira, i aquest soci, Eduardo Zaplana, Oleguer Pujol, comencen a fer negocis plegats. I llavors es pot entendre l'entrada d'Oleguer Pujol al Ministeri de Defensa, Bankia, Banc de Santander, Telefónica, bfff, les grans multinacionals que han sortit de les privatitzacions espanyoles.

Oleguer Pujol, efectivament, «intermedia» en la venda de les oficines del Banc Santander. Sabem que el venedor és el Banc Santander, però encara desconeixem qui és el comprador, perquè ell fa d'intermediari entre un comprador i un venedor. Encara no coneixem... Sabem el nom d'una societat, però qui és aquesta societat? Emilio Botín ja és mort. Potser ell ho podria explicar, perquè va ser ell qui va ordenar la compravenda.

Les amistats perilloses de Jordi Pujol Ferrussola. Abans, el Jaume, sobretot, ha explicat els diferents personatges..., no sé si ha citat, el company, col·lega Reixac, Ignacio López del Hierro. No? Ai! És que m'ho ha semblat, eh? Perdoneu la meua mala memòria, però... Clar, qui és Ignacio López del Hierro? Si no recordo malament, Jordi Pujol Ferrussola, amb Ignacio López del Hierro, comparteixen comissions a Gabon. I qui és Ignacio López del Hierro? Doncs, María Dolores de Cospedal, presidenta de Castella - la Manxa, secretària general del PP, el deu conèixer bastant, aquest senyor, perquè és el seu marit. Altres amistats. És veritat,

Jordi Pujol Ferrussola és amic de la infantesa –perquè anaven junts a l'escola– amb Felip Puig, però hem de recordar, al mes d'agost, al mes de juliol, finals de juliol, una entrevista radiofònica, televisiva, a tot arreu on va poder, el senyor Felip Puig, durant dos dies, va concedir un seguit d'entrevistes desvinculant-se de Jordi Pujol Ferrussola, dient que eren amics de joves, però que això no vol dir res. Jordi Pujol Ferrussola es va retirar de l'intentar controlar el partit quan va perdre en un congrés, no me'n recordo l'any (*veus de fons*), ell se'n recorda millor, l'any 93, enfront de Miquel Roca. I Jordi Pujol Ferrussola va tenint diferents amics, que van ajudant-lo en diferents

Fitxer 27

...negocis.

I això és tot per la meva part. Li passo...

Moltes gràcies a tothom per la paciència d'haver-nos escoltat.

Compareixença

de Félix Martínez, periodista (tram. 357-00924/10)

El president

Fèlix...

Félix Martínez Zapata

Moltes gràcies. Bé, intentaré anar per ordre. Si us sembla, anem a les dades, anem a les dades concretes, a la part més tècnica, i després anem a la part més reflexiva.

Ho dic perquè tant el senyor Amorós, com el senyor Terrades, com el representant d'Iniciativa han preguntat sobre la quantitat i l'origen concret del que podria ser la fortuna original a l'exterior. Pel que nosaltres quantifiquem, una part de la..., l'ha dit el Jaume Rexac abans, també, però hi ha una altra part que no. Nosaltres entenem que l'any 79, efectivament, es produeix la donació, que no és sinó un aparcament, probablement, d'una part del paquet accionarial de la família Pujol Ferrusola de

Banca Catalana. Són 255 milions de pessetes de valor nominal. És cert que Catalana no va cotitzar mai a borsa, però en aquell moment es xifrava el valor del mercat en el triple, aproximadament, del valor nominal. És a dir, estem parlant d'uns 750-800 milions de pessetes de l'època.

Aquestes accions s'haurien venut a finals de l'any 80, just quan mor en Florenci Pujol Brugat. I és per això que, probablement, l'expresident Pujol identifica aquesta donació amb l'herència, entre altres coses perquè, pel que ens diuen a nosaltres gent de l'entorn de la família Pujol, aquelles accions es van vendre a Suïssa a través d'un empresari d'origen portuguès que operava a Suïssa i que era un antic col·laborador d'en Florenci Pujol Brugat. Parlem de 800 milions de pessetes, any 80.

L'any 84 això es veuria compensat fins arribar –i contesto sobre els 500 milions de pessetes, aproximadament– als 1.300 milions, és a dir, aproximadament el que seria avui 8 milions d'euros, per part del Banc Bilbao Vizcaya..., del Banc Vizcaya, perdó, de Pedro de Toledo. Lamentablement, és mort i no ho pot confirmar, però això vindria a ser una compensació per l'adjudicació definitiva de la propietat de Banca Catalana, que entre el 82 i el 84 va estar gestionada per un *pool* de bancs i, finalment, l'any 84, es va adjudicar definitivament al Vizcaya. Qui sí que podria donar alguna dada seria la persona que va ser president de Catalana durant molt de temps, i en aquell moment conseller delegat –avui retirat, exconseller delegat– del Banc de Santander, Alfredo Sáenz, que va ser la persona encarregada de portar la gestió de Banca Catalana.

Estem parlant, doncs, d'aproximadament 1 milió d'euros per a cadascun dels vuit titulars que va tenir aquell compte, que es van pagar originàriament a Suïssa i després van arribar a Andbank fins a l'any 2010, fins al novembre de l'any 2010, que a través, doncs, d'extraccions i reingressos posteriors, van passar d'Andbank a la Banca Privada d'Andorra.

D'aquells 8 milions originals, almenys 3 –almenys 3– s'haurien tret; 2, la part corresponent al Jordi Pujol Ferrusola i al Josep Pujol Ferrusola, que es van treure durant la segona meitat dels..., entre la primera i la segona meitat dels noranta, i la tercera, precisament, aquell any 2010 per part de l'Oriol Pujol Ferrusola, que en aquell moment es convertia en president del Grup Parlamentari de Convergència i

suposo que va considerar que no era del tot presentable tenir 1 milió d'euros en un compte suís.

Més coses. La visió deu anys després, preguntàveu. La visió, deu anys després, ens indica una desnaturalització del component polític dels negocis. És a dir, hi ha una part dels fills que comença..., és a dir, que té més incidència política, però n'hi ha una altra que perd completament l'interès per la política i se centra en els negocis absolutament, no?, i és per això que es produeixen, doncs, algunes aliances políticament poc explicables, les que explicava el Jordi fa un moment, no?, és a dir, la relació del Jordi Pujol Ferrusola amb el López del Hierro, o la relació de l'Oleguer Pujol amb el Luis Iglesias.

Efectivament, els anys noranta és quan passa de ser una qüestió gairebé *amateur* de..., passem de temes de finançament de partits més o menys fracassats, com el cas Casinos, on s'enxampa tothom, a qüestions més complexes. I coincideix, curiosament, amb el que seria l'accés a la vida adulta dels més grans dels fills d'en Jordi Pujol.

Preguntàveu per què ara, per què –us ho he dit– el 25 de juliol es produeix..., i en Jaume Reixac ho explicava perfectament, i deia..., es produeix el 6 de juliol, quinze dies abans. Quinze dies abans, el diari *El Mundo* publica que al novembre de 2010 la Marta Ferrusola i cinc dels seus fills retiren una quantitat important de l'Andbank i se l'emporten a la Banca Privada d'Andorra. Són entre 3 i 4 milions d'euros, aproximadament. Aquesta informació, tot i que sembla que no es pot judicialitzar, perquè tant la font com la informació no es van obtenir per canals judicialment admissibles, alerta –alerta– la família Pujol, que ja duia dos anys assetjada per les denúncies de la Victoria Álvarez. La Victoria Álvarez, l'any... (*Pausa.*) La Victoria Álvarez, juliol de 2012, dina amb la presidenta del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, l'Alícia Sánchez-Camacho. Tots coneixem, gràcies al Jaume, tot i que està imputat per això, el contingut d'aquella conversa. Aporta aquesta informació a la senyora Camacho, que sembla que en primera instància no la vehicula cap a cap autoritat judicial, i la cosa queda més o menys en una nebulosa fins que, a finals d'aquell mateix any, impulsada pel cap de gabinet del president del Govern, el Jorge Moragas, decideix portar-ho directament, doncs, a la UDEF i al jutjat d'instrucció número 5. Tots coneixem les filtracions dels SMS.

Preguntava el senyor Amorós si el CNI o el Cesid ho coneixien. A nosaltres ens consta que l'any 93 el llavors Cesid va fer un intens seguiment de les activitats de la família Pujol, essencialment centrades en si en Jordi Pujol Ferrusola, arran d'una sèrie de rumors, tenia alguna relació amb els negocis del Javier de la Rosa a Barcelona. El Javier de la Rosa acabava de trencar amb el grup KIO i havia decidit centrar els seus negocis a Catalunya. Creiem que..., en aquell moment, semblava que no havien trobat re, però, clar, ara cal preguntar-se si no havien trobat alguna cosa i s'ho van guardar amb la intenció, després, de collar una Convergència que ja jugava un paper fonamental en la governabilitat de l'Estat.

Sectors analitzats. A veure... *(Pausa.)* Bé, preguntàveu, efectivament... *(Veus de fons.)* Sobre les amistats perilloses. Les amistats perilloses..., uf, seria reiteratiu ara parlar de Piqué Vidal, Pascual Estevill, Javier de la Rosa, efectivament Lluís Prenafeta, Macià Alavedra... Però tots sabem que van jugar, efectivament, un paper fonamental per blindar el president, eh?, per mantenir unes relacions amb sectors poc recomanables, diguem-ne, del món dels negocis que, d'altra banda, diguem-ne, la falta de «carinyo» de la burgesia convencional no li permetia.

I poca cosa més –poca cosa més– que no hagi dit ja el Jordi.

El president

Doncs, moltíssimes gràcies, Fèlix i Jordi, i a tots vosaltres per la paciència. Són gairebé tres quarts..., són ja tres quarts passats de quatre.

I el que fèiem..., la reflexió prèvia que plantejava aquest matí el senyor Rodríguez. Si els sembla, abans informalment parlàvem que cada grup fes la reflexió pertinent sobre les possibilitats, no?, diferents que han sortit, entre la posició del senyor Rodríguez i la posició del senyor Vidal, del futur d'aquesta comissió, atès el calendari politicoelectoral anunciat aquesta setmana, i la setmana vinent, quan passi el Ple, espero que trobem ràpidament o que ens comuniquem també les postures dels diferents grups. Quedaria pendent la proposta de la diputada Vallet sobre nova documentació, però si no és excessivament urgent, jo..., el dia 26 l'entrem per registre i la votem.

I res més, aixecaríem la sessió. Els informo molt puntualment que avui ens han escrit de Banca Privada d'Andorra i diuen que no compareixeran en aquesta comissió, atenent, en la primera comunicació que ens han fet, al caràcter nacional

andorrà del seu president, i addueixen impediments legals, que intentarem esbrinar a què es refereixen, perquè ara per ara ho desconeixem i no coneixem cap impediment legal que li impedeixi comparèixer voluntàriament en aquesta comissió.

Gràcies, i donem per aixecada la sessió.

La sessió s'aixeca a...